Philip José Farmer (Kilgore Trout)

VENUS IEŞIND DIN VALURI

AVERTISMENT: LA SFÂRŞITUL CĂRŢII VEŢI AFLA RĂSPUNSUL CATEGORIC LA CEA MAI IMPORTANTĂ ÎNTREBARE PE CARE V-AŢI PUS-O VREODATĂ!

Philip José Farmer
(Kilgore Troaut)

Venus ieşind din valuri

Dedic această carte
sălbăticiunilor şi stelelor.
Lor nu le pasă de liberul
arbitru şi de nemurire.

Prefaţă
Cum şi de ce am devenit Kilgore Trout

Mi-am amintit cât de bine m-am distrat cu această carte abia când, în intenţia de a scrie această prefaţă, am recitit *Venus ieşind din valuri,* recenziile şi scrisorile ce au urmat.

Când m-am aşezat în faţa maşinii de scris ca să o încep, eram Kilgore Trout, nu Philip José Farmer. Ideile, personajele, intriga şi situaţiile au dat năvală, înghesuindu-se în anticamera creierului meu. Ridicându-se la suprafaţă, ele au început să se învârtă ţinându-se de mâini ca într-o horă nebunească sau ca într-un cadril al homarilor. Ce mai explozie!

Peste şase săptămâni romanul era terminat dar, în tot acest timp, muzica aparţinea lui Kant, Schopenhauer şi Voltaire, iar invitatul era Epistemologia, care semăna foarte mult cu Lewis Carroll. Soţia mea ştia că mă distrez pe cinste, căci hohotele mele de râs răzbăteau din subsol în bucătărie.

Trecusem printr-un moment de blocaj moderat scriind la romanul pe care îl aveam în lucru atunci. Avansam încet şi cu multe opriri. Dar o dată ce am dat deoparte acel roman şi am intrat în pielea lui Kilgore Trout, un prăpădit autor de SF, am început să scriu ca posedat de un înger degenerat. Ceea ce chiar şi era, de fapt, bietul Trout.

Începuturile acestui proiect datau din anii şaptezeci, pe când admiram enorm operele lui Kurt Vonnegut Jr., care mă entuziasmau. M-a intrigat în special Kilgore Trout, care apărea în

romanele *God Bless You, Mr. Rosewater (Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule Rosewater)* şi *Slaughterhouse-Five (Abatorul nr. 5),* scrise de Vonnegut. Trout avea să mai apară şi în *Breakfast of Champions (Micul dejun al campionilor),* dar acesta nu apăruse pe atunci.

Recitind *Rosewater* pentru a cincea oară (prin 1972, cred), am ajuns la pasajul unde Fred Rosewater dă peste una dintre cărţile lui Trout în secţia de literatură pornografică a unei librării. Este o ediţie ieftină (niciuna dintre operele lui Trout nu a apărut vreodată în ediţie cartonată) şi poartă titlul *Venus on the Half-Shell*[1]. Pe ultima copertă se află poza autorului, un bătrân bărbos arătând ca un „Isus în vârstă şi înspăimântat" iar dedesubt, o versiune prescurtată a unei scene fierbinţi din roman. Fragmentul despre *Venus* diferă de alte pasaje în care sunt descrise intrigile romanelor lui Trout. Prin aceste descrieri Vonnegut îşi exprimă părerile ironice despre societatea Terestră şi Univers, via Trout. Însă intriga lui *Venus* nu este pomenită, iar despre erou se ştie doar că i se spune Călătorul prin Spaţiu. Cu excepţia textului prescurtat de pe ultima copertă, nu există nicio indicaţie despre subiectul cărţii.

Deodată, citind acel fragment, o furcă a subconştientului a început să-mi răscolească neuronii. Pe scurt, eram inspirat. Luminile se aprinseră; soneriile răsunau. „Ei! mi-am spus. Cititorii lui Vonnegut îşi închipuie că Trout este doar un personaj fictiv! Ce-ar fi dacă una dintre cărţile lui ar apărea în realitate în vitrine? Nu i-ar înnebuni asta pe cititorii lui Vonnegut?"

Ca să nu mai vorbesc de ai mei!

Şi cine ar fi mai nimerit să scrie *Venus,* mi-am spus, decât mine, un prăpădit autor de SF, a cărui carieră a semănat la început cu a lui Trout? Editorii mă sufocaseră, a trebuit să accept munci umilitoare în afara scrisului pentru a-mi întreţine familia, suferisem din pricina lipsei de apreciere faţă de operele mele, fiind obligat să suport dispreţul celor care considerau SF-ul un gen de maculatură fără vreo calitate literară. Principala diferenţă dintre mine şi Trout era că eu reuşisem să scot ceva bani şi că niciuna dintre povestirile mele nu se limitase la reviste pornografice slabe, unde textele lui Trout apăruseră ca umplutură pe lângă poze de femei goale sau pe jumătate

[1] *Venus ieşind din valuri,* titlul unui tablou de Botticelli, înfăţişând naşterea lui Venus din mare.

dezbrăcate. Însă e adevărat că pe atunci publicul larg şi criticii efeminaţi considerau literatura SF doar cu o idee mai presus de pornografie.

Inima mi-a luat foc ca o nova, i-am scris lui David Harris, redactorul de SF al Editurii Dell (care-l publica pe Vonnegut) propunându-i să scriu *Venus* ca şi cum aş fi Kilgore Trout. El mi-a răspuns că ideea e grozavă şi mi-a dat adresa lui Vonnegut ca să-i pot cere permisiunea în realizarea proiectului. N-am ezitat. În definitiv, *Venus* ar fi fost omagiul meu faţă de Vonnegut. I-am trimis o scrisoare exprimând propunerea mea. S-au scurs multe luni. Niciun răspuns. Am trimis altă scrisoare, dar au trecut multe alte luni până când am hotărât că trebuie să-l sun pe Vonnegut. David Harris mi-a dat numărul lui de telefon.

A trebuit să-mi fac curaj ca să-i telefonez lui Vonnegut. Era un autor foarte important, iar eu făceam parte dintr-o categorie, scriitorii de SF, faţă de care el îşi exprimase un oarecare dispreţ. Dar când l-am sunat, a fost foarte amabil cu mine şi câtuşi de puţin condescendent. A spus că-şi aminteşte de scrisorile mele, însă nu mi-a explicat de ce nu-mi răspunsese. Mi-am reformulat ideile şi, ca argument contra împotrivirii lui, i-am spus că mă identificam profund cu Trout. Mi-a replicat că şi el se identifica cu Trout. Şi se temea că lumea va crede despre carte că este o farsă.

Asta m-a derutat. Sigur că era o farsă şi oamenii aveau să-şi dea seama. Dar am continuat să argumentez. În cele din urmă, el a cedat şi mi-a dat permisiunea de a scrie *Venus* în numele lui Trout. M-am oferit să împart drepturile de autor cu el, însă a refuzat cu mărinimie. A subliniat însă că nu trebuie să se facă nicio referinţă la numele şi operele lui.

I-am mulţumit şi, entuziasmat, m-am apucat de scris. *Eram*, într-un fel, Kilgore Trout şi scriam genul de carte pe care credeam că l-ar fi scris Trout. Dar am încercat să dau textului, personajelor, intrigii şi ideilor din *Venus* o aromă vonnegutiană. De fapt, Vonnegut admisese şi el că, într-un sens, era Trout. Aveam o singură restricţie: trebuia ca eroul să fie Călătorul prin Spaţiu şi eram obligat să includ o versiune extinsă a scenei fierbinţi descrise pe scurt în *Rosewater.* Nu m-am luat la întrecere cu Vonnegut în utilizarea cuvintelor scurte şi a unui text bazat pe propoziţii elementare. Dar am încercat să evit orice asemănări cu proza lui William Faulkner. Vonnegut scria

foarte simplu deoarece avea o părere proastă despre capacitatea de concentrare şi cunoştinţele literare sau lexicale ale studenţilor din anii şaptezeci, care constituiau o mare parte a cititorilor săi.

Merită remarcat că scriitori ca Isaac Asimov şi Frank Herbert nu ocoleau ideile şi intrigile complicate, cuvintele sau propoziţiile lungi şi că s-au descurcat foarte bine cu studenţii şi publicul larg.

Protagonistul din *Venus* se numea Simon Wagstaff. *Simon* deoarece era un fel de *Simple Simon*[2] din poeziile pentru copii. Şi Wagstaff[3] deoarece îşi agita membrul viril în timpul diverselor contacte sexuale. Spre deosebire de Vonnegut, eu am făcut o mulţime de referiri la diverşi autori.

Nu conta că cititorul de rând nu avea să le înţeleagă, avea în schimb să-i amuze pe universitari. Aşa am crezut. Dar am fost prea obscur chiar şi pentru universitarii supraeducaţi.

Câţi ştiau că Silas T. Comberbacke, navigatorul pasionat de base-ball din *Venus*, a fost pseudonimul lui Samuel T. Coleridge, marele poet englez, în timpul scurtei lui treceri prin armată? Sau că Bruga, poetul favorit al lui Trout, era luat (cu permisiunea autorului) dintr-un roman de Ben Hecht[4], *Count Bruga (Contele Bruga*)? Şi că Bruga, poetul evreu din Chicago, îl avea ca model pe prietenul lui Hecht, Maxwell E. Bodenheim, poetul beţiv din Greenwich Village al anilor treizeci? Sau că existau multe alte referiri asemănătoare la alţi poeţi imaginari? Cui i-a păsat în afară de mine?

Majoritatea numelor de extratereştri din *Venus* au fost formate prin anagramarea unor cuvinte din engleză sau din alte limbi. Astfel, Chworktap derivă din *patchwork*[5]. Dokal vine de la *caudal,* adică referitor la coadă. Planeta Zelpst este o redare fonetică a cuvântului german *selbst* care înseamnă sine. Planeta Raproshma are la origine cuvântul francez *rapprochement*[6]*.* Planeta Clerun-Gowph provine din germanul *Aufklärung,* iluminare. Şi aşa mai departe. Majoritatea cititorilor trec pe bună dreptate cu vederea asemenea jocuri, însă pe mine m-au

---

[2] Expresie cu sensul de *nătăfleaţă* (lb. engl. argou) (n. tr.).
[3] De la *wag* (a mişca) şi *staff* (baston) (lb. engl.) (n. tr.).
[4] Ben Hecht (1893-1964) - scriitor American (n. tr.).
[5] Obiect făcut din petice (lb. engl.) (n. tr.).
[6] Apropiere, reconciliere (lb. franc.) (n. tr.).

distrat. Şi îmi imaginez că Trout, care citise mult deşi nu făcuse decât liceul, s-ar fi dedat la acelaşi joc.

Tema filosofică a lui *Venus* se referă la liberul arbitru şi la nemurire. În *Micul dejun al campionilor,* Trout îşi doreşte să fie din nou tânăr. Iar predeterminarea este o temă care răzbate din multe opere ale lui Vonnegut.

Vonnegut seamănă cu Mark Twain în măsura în care crede (sau scrie de parcă ar crede) că totul este predeterminat. Twain credea că toate obiectele fizice, gândurile şi comportarea noastră au fost stabilite în mod mecanic din momentul în care la naşterea universului primul atom s-a lovit de al doilea, iar al doilea s-a lovit de al treilea. Şi tot aşa. Vonnegut crede, se pare, că vieţile noastre agitate şi violente şi comportarea iraţională sunt rezultatul unor „procese chimice greşite".

Asta mă interesează deoarece de cincizeci şi opt de ani m-a preocupat contradicţia dintre liberul arbitru şi predeterminism. Eu cred că, în general, oamenii au liber arbitru, deşi puţini îşi exercită această facultate. Poate că sunt predeterminat să gândesc aşa. Dar, la fel ca şi Trout, am scris ca şi cum Twain şi Vonnegut aveau dreptate să creadă în predeterminism.

În orice caz, Vonnegut este un predeterminist consecvent, în sensul că niciuna dintre operele lui nu are ticăloşi sau eroi. Nimeni nu este blamat nici măcar pentru cele mai mari ticăloşii, oricât de mare le-ar fi egoismul, sălbăticia, prostia sau lăcomia. Aşa stau lucrurile şi nu pot fi altfel. Numai Dumnezeu cel Total Indiferent este răspunzător şi poate că nici măcar El. Trout are aceeaşi atitudine.

Aşa cum Eliot Rosewater, multimilionarul din *Rosewater, Abatorul nr. 5* şi *Micul dejun* îl consideră pe Trout cel mai mare scriitor al tuturor timpurilor, la fel şi Trout, în *Venus,* îl face pe eroul său Simon Wagstaff să creadă că Jonathan Swift Somers III este cel mai mare scriitor din câţi au existat. Şi Wagstaff are poetul său favorit, pe Braga. Sunt reproduse în *Venus* câteva dintre povestirile lui Somers şi din poeziile lui Braga.

Somers III este creaţia mea, dar el este nepotul judecătorului Somers şi fiul lui Jonathan Swift Somers II. Cei familiarizaţi cu *Antologia Spoon River* a lui Edgar Lee Masters[7] îi vor recunoaşte pe cei doi.

Unul dintre eroii lui Somers III este Ralph von Wau Wau (*wau*

---

[7] Poet american contemporan (n. tr.).

wau este expresia germană pentru hau! hau!). El este un câine ciobănesc german a cărui inteligenţă un savant i-a adus-o la nivel de geniu uman. Ralph este şi scriitor, iar eu am intenţionat să scriu o carte în numele lui, cu titlul *Some Humans Don't Stink (Unii oameni nu put).* Principalul personaj ar fi fost Shorter Vondergut, un scriitor. (Shorter – de la *kurt scurt,* în germană şi Vondergut – de la germanul *von der Gut,* adică de la râul Gut). Astfel ciclul autorilor fictivi ar fi fost complet. De fapt, am scris două povestiri sub numele lui Somers, despre Ralph. Au fost publicate, dar mă îndoiesc că voi scrie vreodată întregul ciclu. Am trecut de această fază. A fost amuzant, atât cât a durat.

Manuscrisul lui *Venus* a ajuns la Editura Dell împreună cu câteva fotografii ale mele ca Trout (cu o uriaşă barbă falsă), o bibliografie selectivă a operelor lui Trout şi câteva note biografice. Toate făcute în băşcălie. Vâlva stârnită de publicarea sa m-a amuzat şi m-a măgulit. Au existat chiar întrebări formulate în *The New York Times* în legătură cu adevărata identitate a lui Trout. Într-un articol din *The National Enquirer* se „dovedea” pe baza intrigii, personajelor, ideilor şi a stilului că Vonnegut scrisese *Venus.*

Între timp, pe domnul Vonnegut nici nu l-au amuzat, nici nu l-au măgulit toate astea. Din câte înţeleg, l-au năpădit scrisorile în care era întrebat dacă el scrisese *Venus.* Unele afirmau că era cea mai proastă carte a lui; altele că era cea mai bună. Însă principala cauză de nemulţumire a fost că a înţeles greşit o remarcă făcută de Leslie Fiedler, distins autor şi critic literar, invitat la un show TV al lui William F. Buckley. Subiectul era literatura SF şi s-a pomenit numele lui Vonnegut. Dr. Fiedler, care ştia că scrisesem *Venus,* dar nu a dezvăluit-o, a zis că eu declarasem că voi scrie *Venus* indiferent de obstacolele din calea mea, inclusiv Vonnegut. Nu-mi amintesc formularea exactă. Însă Vonnegut a înţeles, se pare, din spusele lui Fiedler că aveam să scriu *Venus* fără permisiunea lui. Cam aşa ceva.

Cert este că domnul Vonnegut s-a supărat. De aceea mi-a interzis să scriu următorul roman al lui Trout plănuit de mine, *Fiul lui Jimmy Valentine.* Acela ar fi fost ultimul meu roman sub numele de Trout, dar n-a fost să fie. Desigur, Vonnegut avea dreptul să nu-mi acorde permisiunea de a-l scrie.

Din punct de vedere legal, aveam dreptul să vând *Venus* pentru un scenariu de film. Şi am fost entuziasmat când un

producător mi-a propus să realizeze un desen animat pe muzica făcută de The Grateful Dead[8]. Dar domnul Vonnegut m-a sunat şi şi-a exprimat regretul că avocatul lui va fi nevoit să mă dea în judecată dacă se va face vreun film. Vonnegut mi-a spus că-i pare rău de asta, dar că eu fiind atât de prolific nu voi simţi paguba chiar dacă ratez această afacere. Din nou, el avea dreptul moral de a pune piedică acestei propuneri. Oricum, mă îndoiesc că ar fi ieşit ceva. Peste patruzeci de cărţi îmi fuseseră selectate pentru Hollywood şi nu ieşise nimic.

Distracţia continua. Agentul meu şi editorul mi-au transmis numeroase scrisori adresate lui Trout. Una dintre ele venea din partea altui personaj al lui Vonnegut, Harrison Bergeron. În 1975 Trout a fost invitat într-un sejur cu ocazia bicentenarului Literary Explosion la Frankfort, Kentucky. Redactorul volumului *Contemporary Authors (Autori contemporani)* mi-a trimis o scrisoare în legătură cu includerea lui Trout în ediţia 1976. Se plângea că Trout ar fi scris o sută şaptesprezece romane, dar ea n-a putut găsi referinţe decât pentru *Venus ieşind din valuri.* „S-ar părea că Kilgore Trout este un pseudonim. Ar putea agentul dumneavoastră să dezvăluie numele real al autorului?” scria ea.

Am completat formularele trimise de ea în numele lui Trout şi i le-am expediat prin agentul meu. I-am explicat că toate romanele mele fuseseră publicate de edituri-pirat, cu reputaţie proastă, care nu mi-au plătit drepturile de autor şi nici măcar n-au achitat taxa de înregistrare a cărţilor la Biblioteca Congresului. N-am verificat în ediţia din 1976, dar mă îndoiesc că articolul despre Trout a fost inclus.

Cu trecerea timpului, am început să-mi fac griji în legătură cu nemulţumirea pe care i-ar produce-o lui Vonnegut ideea că lumea l-ar putea crede autorul lui *Venus.* În acelaşi timp, nu înţelegeam de ce îi displăcea faptul că s-ar putea crede că el a scris *Venus,* în schimb nu-l deranja că se *ştia* că era autorul volumelor *Micul dejun al campionilor, Slap-stick (Bufoneria), Jailbird (Deţinutul)* şi *Deadeye Dick.* Pentru a răspândi ştirea că eu, nu Vonnegut, eram autorul lui *Venus,* am profitat de fiecare ocazie ca să dezvălui adevărul şi am făcut tot posibilul să aduc vorba despre acest subiect când luam cuvântul la întruniri sau conferinţe. La fel am făcut când mi se luau interviuri pentru

[8] Formaţie americană de rock and roll înfiinţată pe la mijlocul anilor şaizeci (n. tr.).

radio şi televiziune. Nu ştiu exact care au fost roadele acţiunii mele. Acum se pare că nu mai contează. Trecerea timpului a şters această problemă. În ultimii ani, vorbind la universităţi şi colegii, am constatat că doar patru-cinci inşi dintr-un public de cinci sute-opt sute recunoşteau numele lui Trout sau Vonnegut. Iar un fan care l-a descusut pe Vonnegut în legătură cu *Venus,* mi-a spus că acesta nu a reuşit să-şi amintească mai nimic în legătură cu subiectul, nici măcar numele meu. Aşa că orice ar fi simţit el pe vremuri în legătură cu *Venus,* acum îi trecuse.

Doresc să-i mulţumesc domnului Vonnegut pentru generozitatea cu care mi-a permis să public *Venus* sub numele lui Trout. Regret că asta l-a deranjat, poate. Regret şi mai mult că n-a reuşit să înţeleagă că *Venus* a fost un omagiu pe care i l-am adus şi răsplata pentru încântarea produsă mie de operele lui dinainte de 1975.

Timp de mai mulţi ani am încercat să public *Venus* sub propriul meu nume. În cele din urmă am reuşit.

Pentru o perioadă scurtă dar glorioasă, *am fost* însă Kilgore Trout.

Philip José Farmer

Capitolul 1
Legenda călătorului prin spaţiu

Umblă, călătorule!

Mergi peste tot. Universul e mare, poate chiar cel mai mare. Nu contează. Oriunde ai coborî, vei auzi de Simon Wagstaff, Călătorul prin Spaţiu.

Chiar pe planetele pe care n-a pus niciodată piciorul, povestea lui este cântată în balade şi repetată în cârciumile de la marginea cosmodromurilor. Legenda şi folclorul au făcut din el un personaj popular pe toate cele zece miliarde de planete locuibile, fiind eroul unor seriale de televiziune pe cel puţin un milion dintre ele, după ultimele statistici.

Călătorul prin Spaţiu este un pământean care nu îmbătrâneşte niciodată. Poartă blugi Levis şi o flanelă jerpelită gri, cu cotiere din piele. Pe piept are o monogramă uriaşă: SW.

Ochiul stâng îi este acoperit de un petic negru. Nu se desparte niciodată de un banjo electric cu baterii atomice. Are trei tovarăşi permanenţi: un câine, o bufniţă şi o femeie-robot. Este un ins sociabil, amabil, care nu refuză niciodată să dea un autograf. Singurul lui defect, un defect groaznic, este că pune întrebări la care nimeni nu poate răspunde. Cel puţin aşa făcea până acum o mie de ani, când a dispărut.

Iată povestea căutărilor lui, din care se poate afla de ce nu mai este văzut prin părţile cunoscute ale cosmosului.

A, da, mai suferă şi din cauza unei vechi răni la partea dorsală, de aceea nu poate şedea mult timp. O dată a fost întrebat cum este să n-ai vârstă. A replicat:

— Nemurirea este o mare bătaie de cap.

Capitolul *2*
La picnicuri plouă întotdeauna

Nu este nimic neobişnuit să faci dragoste la un picnic. Dar de data asta faptul se petrecea pe capul Sfinxului din Giza.

Simon Wagstaff nu era chiar sută-n sută mulţumit. Furnicile, prezente întotdeauna la orice picnic, se căţărau pe picioarele şi pe fesele lui. Una chiar fusese prinsă acolo unde nimeni în afară de Simon nu avea ce căuta. Probabil că acum îşi închipuia că a căzut între pistonul şi cilindrul unui motor de automobil de pe

vremuri.

Simon persevera, totuşi. După un timp, el şi logodnica lui se rostogoliră pe spate, gâfâind şi privind cerul egiptean.

— A fost bine, nu? făcu Ramona Uhuru.

— În orice caz, n-a fost ceva banal, răspunse Simon. Haide, mai bine să ne îmbrăcăm până nu se caţără până aici nişte turişti.

Simon se ridică şi-şi puse Levis-ii negri, flanela cenuşie lăbărţată şi sandalele din imitaţie de piele de cămilă. Ramona îşi trase haina de un roşu-aprins şi deschise coşul de picnic. Acesta era plin de bunătăţi, inclusiv o sticlă de vin etiopian spumos, Leul din Iudeea.

Simon se gândi să-i spună de furnică, dar dacă aceasta încă mai umbla (sau şchiopăta) pe acolo, Ramona ar fi fost prima care să-şi dea seama.

Simon era un tip scund, îndesat, de treizeci de ani. Avea un păr des, creţ, castaniu, urechi ascuţite, sprâncene groase, un nas lung, drept şi subţire şi ochi mari, căprui, care păreau gata să verse lacrimi. Buzele sale subţiri şi dinţii laţi reuşeau să formeze cumva o combinaţie plăcută când zâmbea.

Şi Ramona era scundă şi îndesată. Dar avea ochi mari şi negri ca de câine ciobănesc şi o voce moale ca o coadă de căţel. Ca şi coada, vocea ei avea rareori astâmpăr. Asta nu-l deranja pe Simon. Era o vorbitoare nestăpânită, dar compensa asta, nefiind o ascultătoare pretenţioasă. Simon nu se putea abţine să pună întrebări, dar nu-i cerea Ramonei răspunsuri fiindcă ştia că ea nu le cunoaşte. Nu era vina ei. Nimeni altcineva nu-i putea răspunde.

Ramona netezi pătura Navajo făcută în Japonia, vorbind întruna. Ea se născuse în Memfis (Egipt, nu Tennessee), dar părinţii ei fuseseră unul balinez, celălalt kenian.

Părinţii lui Simon îl concepuseră în timpul lunii lor de miere în Madagascar. Tatăl lui era în parte grec, în parte evreu irlandez, un critic muzical care semnase cu numele K. Kane. Toată lumea credea, pe bună dreptate, că acel K. Venea de la Killer. Se însurase cu o frumoasă mezzo-soprană din neamul indienilor ojibway, care cânta sub numele de Minnehaha Langtry. Instalaţia de aer condiţionat se stricase în noaptea nunţii şi ei au atribuit defectele lui Simon condiţiilor nefavorabile în care fusese conceput. Simon le atribuia celor opt luni petrecute într-

un incubator din plastic. Mama lui nu voise să-şi strice silueta, astfel că el fusese scos din pântecele ei şi pus într-un cilindru conectat la o maşină. Simon a înţeles de ce a procedat mama lui astfel. Dar nu-i putea ierta că după aceea a dat în patima mâncatului şi s-a îngrăşat cu treizeci de kilograme. Dacă tot era să devină obeză, de ce nu l-a ţinut acolo unde-i era locul?

Însă era păcat ca într-o zi ca asta să se amărască amintindu-şi dureri din copilărie. Cerul era albastru ca ochii unui copil şi briza răcoroasă ca aerul condiţionat. Spre nord, piramidele reconstituite ale lui Keops şi Kefren stăteau mărturie că vechii egipteni se pricepeau să-şi facă treaba. Spre est, de partea cealaltă a Nilului, turnurile din Cairo, cu antenele lor de televiziune, sfidau cerurile. Dar aveau să-şi plătească aroganţa chiar în acea zi. Dedesubt, turişti şi vizitatori de pe planete îndepărtate hoinăreau printre chioşcurile cu hot dog, bere şi curiozităţi. Printre ei se aflau tripezii giganţi din Arcturus, zâmbind la obiectele pe care pământenii le numeau antice. Cele mai vechi clădiri de pe la ei aveau o sută de mii de ani, fiind construite pe ruine de două ori mai vechi. Pământenii nu se supărau din cauza asta, căci arcturienii arătau foarte caraghios când îşi exprimau dispreţul, rotindu-şi lungile lor organe genitale ca pe nişte legături de chei. Pământenii erau ofensaţi doar când arcturienii îşi exprimau admiraţia. Căci atunci îşi ridicau unul dintre cele trei picioare şi-l împroşcau pe cel lăudat cu un lichid care mirosea a ceapă stricată. Mulţi pământeni au fost nevoiţi să zâmbească şi să accepte aceasta, în special miniştrii. Dar aceştia primeau diverse compensaţii.

De obicei, totul se compensează.

Sau, cel puţin, aşa gândea Simon Wagstaff în acea frumoasă zi. Luă ghidul şi citi în timp ce-şi sorbea vinul Broşura spunea că sfinxul data de pe vremea egiptenilor. Ei şi l-au imaginat ca pe o fiinţă cu cap de bărbat şi trup de leu. În schimb grecii, aflând de sfinx, l-au transformat într-o fiinţă cu cap de femeie şi corp de leoaică. Avea chiar sâni de femeie, albi şi cu sfârcul roz, care probabil că distrăgeau atenţia bărbaţilor când ar fi trebuit să se concentreze asupra răspunsurilor la întrebare. Oedip a ignorat acele diversiuni, ceea ce poate că nu-i spre lauda lui. El era puţin cam ciudat – s-a însurat cu mama lui, şi-a omorât tatăl. A răspuns corect întrebărilor sfinxului, dar asta nu l-a scutit de necazuri mai târziu.

Cum era oare viaţa sexuală a sfinxului? Se aţinea pe drumul spre Teba, în Grecia, care era departe de Theba din Egipt şi de sfincşii de sex masculin. Oare procedase ca femela de călugăriţă, făcând dragoste cu bărbaţii înainte de a-i devora?

Simon nu era cine ştie ce libidinos, dar, ca toată lumea, se gândea mult la sex.

Sfinxul egiptean impunea prin masivitate şi străvechime. Cel grecesc avea clasă. Cel egiptean sugera greutate şi masculinitate. Cel grecesc – frumuseţe şi feminitate. Numai grecii sunt capabili să scoată un sens filosofic din simpla materie a egiptenilor! Grecii au făcut Sfinxul femeie fiindcă ea cunoştea Secretul.

Dar ea a găsit pe cineva care a ştiut să-i răspundă la întrebări.

După care s-a sinucis.

Pe Simon nu-l prea păştea pericolul de a trebui să se sinucidă.

Nimeni nu-i răspundea vreodată la întrebări.

Ghidul pe care-l ţinea în mână zicea că faţa Sfinxului ar fi avut trăsăturile faraonului Kefren. Cărţulia pe care o avea în buzunarul de la spate spunea că fusese chipul zeului Harmachès.

Nu conta care avea dreptate. Sfinxul reconstituit avea acum trăsăturile unui actor celebru.

Ghidul din mâna lui afirma că Sfinxul avea 63 de metri în lungime şi 24 în înălţime. Cel din buzunar zicea că Sfinxul era lung de 54 de metri şi înalt de 22. Oare o fi fost beată una dintre echipele de măsurători? Sau o fi fost beat redactorul? Sau tipograful o fi avut probleme financiare şi conjugale? Sau cineva o fi introdus intenţionat informaţia greşită, doar pentru a zăpăci lumea?

Ramona spuse:

— Nu mă asculţi!

— Îmi pare rău, zise Simon. Şi chiar aşa era. Acesta era unul dintre rarele momente în care Ramona îşi dădea dintr-o dată seama că vorbeşte singură. Se temea. Oamenii care vorbesc singuri sunt nebuni, gânditori profunzi, singuratici sau toate la un loc. Ea ştia că nu e nici nebună, nicio mare gânditoare, deci trebuie să se fi simţit singură. Şi se temea de singurătate mai mult decât de înec, care era obsesia ei.

Şi Simon se simţea singur, mai ales fiindcă i se părea că universul nu era corect faţă de el, nedându-i răspuns la

întrebări. Dar nu era momentul acum să se gândească la sine; Ramona avea nevoie de mângâiere.

— Ascultă, Ramona, ăsta-i un cântec pentru tine.

Se numea *Blestemata matematică a dragostei.* Era unul dintre poemele „contelui“ Hippolyt Bruga, născut Julius Ganz, un expresionist de la începutul secolului al XX-lea. Ben Hecht scrisese odată o biografie a lui, dar singurul exemplar care supravieţuise se afla în arhivele Vaticanului. Deşi criticii îl considerau pe Bruga doar un poet minor, era preferatul lui Simon care compusese melodii pentru multe dintre operele lui.

Însă Simon îşi spuse că mai întâi ar trebui să-i explice despre ce era vorba căci Ramona nu citea decât *Mărturii adevărate* şi best-seller-uri.

— Robert Browning a fost un mare poet victorian care s-a însurat cu o poetă neînsemnată, Elizabeth Barrett, îi spuse el.

— Ştiu asta, răspunse Ramona. Nu sunt aşa de proastă cum mă crezi tu. Am văzut anul trecut la televizor *Familia Barrett de pe strada Wimpole.* Cu Peck Burton şi Marilyn Mamri. A fost atât de trist: tatăl ei era un adevărat ticălos. I-a omorât căţelul doar fiindcă Elizabeth fugise cu Browning. Bătrânul Barrett se cam uita după propria lui fată, poţi să-ţi închipui aşa ceva? Ei, de fapt ea n-a fugit. Era paralizată de la mijloc în jos şi Peck, adică Browning, a fost nevoit să-i împingă scaunul cu rotile pe străzile Londrei în timp ce tatăl ei încerca să-i ajungă cu o trăsură. A fost cea mai palpitantă scenă de urmărire pe care am văzut-o vreodată.

— Sunt convins, zise Simon. Deci ştii despre ei. Ei, Elizabeth i-a scris lui Browning o serie de poezii de dragoste, *Sonetele Portughezei.* El îi spunea Portugheza fiindcă era brunetă.

— Ce drăguţ!

— Da. Oricum, cel mai celebru sonet este acela unde ea înşiră felurile de dragoste pe care le nutreşte pentru el. Acesta i-a inspirat lui Bruga o poezie, dar nu i-a dat formă de sonet.

Simon începu să cânte:

„Cum te iubesc? Hai să-ţi înşir
În câte feluri”, spuse Liz. Dar calculele mintale
Bazate pe emisiile seminale
Ale lui Bob Browning îi risipeau vigoarea.
Iată ce i-a spus el Portughezei

Pentru a-i desface genunchii ţepeni:
„Socotelile n-au importanţă.
Un plus, un minus – poţi să te ştergi cu el!
Bărbatul deasupra, femeia sub el!
Asta ne inspiră natura!
La naiba cu frumuseţea pură a lui Euclid!
Liz, ridică-ţi fundul de pe acel scaun!”

— Acestea au fost ultimele cuvinte ale lui Bruga, zise Simon. În minutul următor un beţivan furios l-a omorât în bătaie.

— Eu nu-i găsesc vină, şopti Ramona.

— Bruga lucra cel mai bine când era plătit pe loc pentru improvizaţiile sale, spuse Simon. Dar atunci el improviza pe gratis. Îl invitase pe acel pierde-vară să bea câteva sticle de muscat. Şi uite cum i-a mulţumit!

— Toată lumea se pricepe la critică, zise Ramona. Simon făcu un semn din ochi.

— Ce este? întrebă ea.

El îşi ciupi banjoul, de parcă ar fi jumulit un pui şi cântă:

De ce sufăr din cauza criticii?
Pe taică-meu îl chema Killer Kane.

Melancolia plutea în jurul lor. Ramona chicoti de parcă tocmai ar fi depus un ou. Exprima însă nervozitate, nu bucurie.

O irita întotdeauna când el cădea într-o dispoziţie melancolică.

— Este o zi superbă! zise ea. Cum poţi să fii trist când soarele străluceşte? îmi strici tot cheful.

— Îmi pare rău, zise el. Soarele meu este întunecat. Dar ai dreptate. Ne iubim şi trebuie să ne prilejuim fericire unul altuia. Ascultă un vechi cântec de dragoste arab:

Dragostea e grea. Sufletu-mi oftează.
Ce aripă trece peste noi, iubito,
Prin aerul bolnav şi nemişcat?

Atunci şi-a dat seama Ramona că dispoziţia lui era influenţată mai mult din exterior decât dinăuntru. Briza încetase şi se aşternuse o tăcere densă şi grea ca o ciupercă născută într-o

mină de diamante, sau ca un pârţ tras în timpul unei slujbe. Cerul se umpluse de nori negri ca petele de pe coaja unei banane prea coapte. Totuşi, doar cu o clipă înainte orizontul fusese atât de clar precum o genealogie contrafăcută.

Simon se sculă în picioare şi-şi puse banjoul în valiză.

Ramona îşi făcea de lucru cu aşezatul farfuriilor şi ceştilor în coş.

— Nu poţi să fii sigur de nimic, zise ea, gata să-i dea lacrimile. Aici nu plouă niciodată, absolut niciodată, în sezonul uscat.

— Cum au ajuns aici norii ăştia fără niciun pic de vânt? întrebă Simon.

Ca de obicei, întrebarea lui rămase fără răspuns.

Ramona tocmai strânsese pătura când au început să cadă primele picături. Cei doi porniră peste creştetul Sfinxului către trepte, dar nu mai ajunseră la ele. Picăturile se transformară într-un bloc masiv de apă, ca şi cum tot cerul ar fi fost o carafă uriaşă pe care un gigant beat o răsturnase din greşeală. Au fost trântiţi jos, iar coşul i-a fost smuls Ramonei din mână şi a început să plutească pe lângă capul Sfinxului. Şi Ramona era cât pe ce să cadă, dar Simon o prinse de mână şi se târâră până la grilajul de protecţie din jurul capului, apucându-se de o bară verticală.

Mai târziu, Simon nu reuşi să-şi amintească clar aproape nimic. Era doar o lungă groază paralizantă, greutatea brutală a ploii, frigul, clănţănitul din dinţi, durerea mâinilor încleştate pe bara de fier, întunericul din ce în ce mai dens, o afluenţă bruscă de oameni care fugiseră de jos, o nedumerire vagă în legătură cu motivul pentru care aceştia se înghesuiau pe capul Sfinxului şi spaima prilejuită de înţelegerea motivului chiar în momentul în care marea s-a prăvălit peste el, retragerea lui disperată, cât mai sus, pentru a scăpa de înec, desprinderea de balustradă când apa i-a ajuns la nas, un strigăt înăbuşit al Ramonei, undeva în vâltoare, şi apoi plecarea înot fără vreo destinaţie anume.

Valiza cu banjoul plutea în faţa lui. O înşfăcă. Îi oferea oarecare flotabilitate şi, după ce îşi lepădă hainele, izbuti să plutească ţinându-se de ea şi călcând apa. La un moment dat trecu pe lângă el o cămilă, iar cinci indivizi se luptau să i se suie în spinare. Apoi aceasta se scufundă iar el mai apucă să-i vadă un ochi, holbându-se speriat.

Ceva mai târziu, curentul îl purtă pe lângă vârful Marii

Piramide. De el se agăţase o femeie care strigă până când apa care creştea îi umplu gura. Simon pluti mai departe, încercând în zadar să înţeleagă de unde căzuse atâta ploaie încât solul arid al Egiptului se afla acum la 157 de metri dedesubt.

Apoi veni un moment când, în bezna nopţii şi sub ploaia care încă părea aproape compactă, se pregăti să se despartă de sufletul lui murat şi să-şi dea drumul să se scufunde. Era prea epuizat ca să mai lupte, pentru el totul se terminase.

Simon era ateu, dar se rugă la Jahve, dumnezeul tatălui său, la Maria, zeitatea favorită a bunicii lui şi la Gitche Manitu, dumnezeul mamei lui. Rău nu putea să-i prindă.

Înainte de a termina, se lovi de ceva solid. Ceva gol probabil, căci bubuia ca o tobă sub răpăiala ploii.

După câteva secunde bubuiala se opri. Era atât de amorţit, încât îi luă ceva timp să înţeleagă că asta se datora şi faptului că ploaia încetase.

Bâjbâi în jurul obiectului. Avea forma unui coşciug, dar era mult prea mare pentru aşa ceva, doar dacă nu conţinea un elefant mort. Partea de deasupra era lucioasă şi se înălţa cu vreo douăzeci de centimetri deasupra nivelului apei. Ridică valiza cu banjoul şi o împinse pe capac. Obiectul se cufundă puţin sub greutatea lui, dar prinzându-se cu palmele de el reuşi să se tragă încet pe suprafaţa netedă şi apoi să ajungă în centru.

Zăcea acolo gâfâind, cu faţa în jos, prea înfrigurat şi nefericit ca să poată dormi. Totuşi adormi, însă nu avu parte de vise plăcute. De fapt, rareori visa frumos.

Când se trezi, se uită la ceas. Era 7:08. Dormise cel puţin douăsprezece ore dar nu se simţea refăcut. Apoi, simţind căldură într-o parte, se răsuci încet. Un câine se ghemuise lipit de el. După un timp, câinele deschise un ochi. Simon îl bătu pe spate şi se întinse din nou cu faţa în jos, cu braţul în jurul câinelui. Era flămând, aşa că se întrebă dacă nu va ajunge în situaţia să-l mănânce. Sau viceversa. Era o corcitură de vreo treizeci de kilograme, iar el avea şaptezeci. Probabil că era mai puternic decât el şi fireşte că era flămând. Câinii sunt întotdeauna flămânzi.

El adormi din nou şi când se trezi era din nou noapte. Câinele era în picioare, o siluetă maro-gălbuie cu bot lung, care-i dădea târcoale cu labele ţepene, de parcă ar fi avut artrită. Simon îl

chemă lângă el căci nu voia să se strice echilibrul labil al plutei. Acesta veni şi-l linse pe faţă, dar Simon nu ştia dacă o făcea din afecţiune sau din dorinţa de a afla ce gust are. În cele din urmă adormi şi se trezi ţeapăn ca un buştean (sau ca un os vechi îngropat de un câine). Însă se încălzise. Norii se risipiseră, soarele se înălţase, iar apa de pe suprafaţa obiectului se uscase.

Pentru prima dată putu să-l vadă, însă nu ştia încă ce este. Măsura cam trei metri lungime şi doi în lăţime şi avea un capac din plastic transparent.

Privi drept în jos şi dădu cu ochii de un cadavru.

Capitolul 3
Hwang Ho

Simon ştia acum că se afla pe capacul unei vitrine din plastic în care erau expuse mumiile faraonilor într-un muzeu din Cairo. Fiind etanşă, aceasta plutise afară din clădire.

Simon îl împinse în mare pe câinele care protesta şi apoi se lăsă şi el în apă, lângă animal. Se chinui până ce reuşi să ridice capacul şi să-l arunce în apă, dar până la urmă reuşi. Apoi se trase din nou peste margine, intrând în cutie împreună cu o cantitate de apă. Stând pe marginea coşciugului aflat în mijlocul cutiei, trase şi câinele înăuntru. Acesta adulmecă mumia şi începu să urle.

După multe milenii de uitare, mumia avea un bocitor.

Simon se aşeză pe podea şi privi la chipul ca de şoim al unui ex-cârmuitor al Egiptului de Sus şi de Jos. Pielea era la fel de întinsă ca a unui senator din Kentucky şi la fel de uscată ca un raport guvernamental. Timpul supsese o dată cu seva vieţii şi carnea de sub piele. Dar oasele îşi păstraseră aroganţa.

Simon privi în jur şi găsi într-o parte o plăcuţă fixată cu şuruburi. Nu putea s-o citească, deoarece era îndreptată spre exterior. Pe partea cealaltă a coşciugului, pe jos, găsi o şurubelniţă, un prezervativ uscat, o pereche de chiloţi şi un sandviş cu brânză şi salam, învelit în staniol. Pesemne că un angajat al muzeului avusese un flirt în spatele coşciugului. Sau poate că paznicul de noapte adusese o femeie care să-i ţină de urât în orele de serviciu. În orice caz, cineva îi deranjase şi respectivii au şters-o, lăsând în urmă indiciile pe care el le puse cap la cap, în maniera lui Sherlock Holmes.

Simon îi binecuvântă şi desfăcu staniolul. Pâinea, brânză şi salamul erau tari ca iasca, dar comestibile. Rupse sandvişul în două, dădu jumătate câinelui şi morfoli recunoscător partea lui. Câinele îşi înghiţi bucata şi mârâi, privind la cea a lui Simon. Acesta se gândi că urma să aibă necazuri cu el, dar apoi înţelese că sunetele proveneau din burta câinelui, nu din gât. Îl bătu uşor pe spate şi-i spuse:

— Îţi plac oasele uscate? Poţi să te îndopi, dar nu acum.

Folosind şurubelniţa, demontă plăcuţa. Pe ea era scris:

MERNEPTAH

Faraon între 1236 şi 1223 î.e.n.

Al treisprezecelea fiu al lui Ramses al II-lea

L-a persecutat pe Moise

Moise şi istoricii i-au făcut, la rândul lor, probleme lui Merneptah. Toată lumea îl considera un ticălos. Când au citit în Biblie că s-a înecat în Marea Roşie urmărind fugarii evrei, lumea şi-a spus: „Înecul a fost o moarte prea uşoară pentru el.” Dar această poveste este un mit. Merneptah a murit la şaizeci şi doi de ani, chinuit de artrită, circulaţie proastă şi probleme cu dantura. Ca şi cum toate astea şi proasta reputaţie n-ar fi fost destul, cei care l-au îmbălsămat i-au tăiat testiculele, iar jefuitorii de morminte i-au mutilat cadavrul, rupându-i braţul drept.

— Eşti încă util, bătrâne, zise Simon.

El sfâşie bandajele, apoi rupse penisul mumiei, aruncându-i câinelui, care îl prinse din zbor şi-l înghiţi. Atât i-a fost puternicului falus care însămânţase sute de femei! îşi spuse Simon. Numai să nu-i provoace animalului dureri de burtă din cauza răşinii cu care era impregnat!...

Între timp şi el şi-ar fi dorit să mai mănânce ceva. Burta îi chiorăia ca un camion care urcă o pantă abruptă. Dacă nu va putea prinde nişte peşte, avea să moară de foame. Şi apoi va fi mâncat de câine.

Neavând altceva de făcut, se decise să-i caute câinelui un nume. Respinse nume ca Spot, Fido, Rover şi se hotărî pentru Anubis. Aşa se numea zeul egiptean cu cap de şacal, cel care conducea sufletele morţilor în lumea cealaltă. Şacalul este tot un fel de câine. Iar acest câine, chiar dacă nu era o călăuză, era

cu siguranţă un tovarăş de drum în această barcă ciudată care îi purta spre o moarte necunoscută, dar inevitabilă.

Oricare ar fi fost vechiul nume al câinelui, el reacţionă la cel nou. Îi linse mâna lui Simon şi-l privi cu ochi la fel de mari, căprui şi blânzi ca ai Ramonei. Simon îl mângâie pe cap. Era plăcut să aibă pe cineva alături şi îl împiedica să se simtă prea singur. Desigur, ca întotdeauna, existau şi dezavantaje. Era obligat să-i asigure hrana.

Simon se ridică şi smulse piciorul drept al faraonului. Un moment a fost tentat să muşte chiar el o bucată, dar nu avea nici dantura nici stomacul destul de rezistente. I-l aruncă lui Anubis, care se retrase într-un colţ şi începu să-l roadă cu lăcomie. După câteva ore, câinele avu un acces violent de diaree, care puţea, între altele, a răşină. Simon se ridică şi se aplecă peste marginea cutiei pentru a respira aer curat. În acel moment văzu bufniţa.

Simon chiui de bucurie. Dat fiind că bufniţele trăiesc prin copaci şi copacii cresc doar pe pământ, însemna că uscatul nu putea fi prea departe. Privi uriaşa pasăre care zbură spre nord până ce dispăru din vedere. Aceea era calea salvării. Dar cum să ajungă acolo?

Când se lăsă întunericul, nevăzând nicio urmă de uscat, se pregăti melancolic de culcare. Îl împinse pe Merneptah în balta de apă de pe fund şi se întinse în coşciug. Când se trezi cu soarele bătându-i în ochi, era şi mai slăbit, şi mai flămând. Nu-i era sete, căci apa mării se diluase datorită ploii suficient pentru a fi potabilă. Dar apa nu are calorii.

Privi peste marginea coşciugului. Din mumie rămăseseră zdrenţele. Anubis rosese tot – pielea uscată, oase, tot. Dar faraonul, neobosit călător, mai străbătuse o etapă. Anubis şedea într-un colţ, ud leoarcă şi bolnav. Simon îl compătimea, dar nu avea cum să-l ajute. Acum trebuia să-şi ţină capul peste marginea cutiei ca să nu moară din cauza mirosului, înainte de a muri de foame.

Câteva ore mai târziu, pe când se gândea să-şi aleagă de bunăvoie moartea prin înecare, văzu ceva spre nord-vest. Cu trecerea orelor, acesta devenea din ce în ce mai mare. Chiar când soarele se scufunda în mare, văzu că nu era vorba, aşa cum sperase, de uscat. Era un submarin sau ceva care arăta ca un submarin. Dar era prea departe pentru a putea spera să

ajungă înot până la el.

Zorii îl găsiră treaz, privind spre nord-vest, în nădejdea că submarinul nu dispăruse în timpul nopţii. Nu. Fusese purtat de curent în acelaşi sens. Şi acum era destul de aproape pentru a constata că este o navă cosmică, nu un submarin. Pe una dintre părţi se vedeau două mari ideograme chinezeşti, iar dedesubt, în litere latine, scria *Hwang Ho.* Dat fiind că nu se deplasa prin forţa motoarelor, însemna că nu avea echipaj. Trebuie să se fi aflat pe vreun cosmodrom pe undeva şi, la venirea ploii, echipajul nu a reuşit să se refugieze înăuntru. Probabil că s-au înecat în timp ce petreceau în tavernă sau în pat, cu iubitele.

Intrările erau închise, dar nu era nicio problemă să deschidă una dintre ele. Lângă intrări trebuia să fie câte o plăcuţă pe care, dacă apăsai, se deschidea uşa.

Mai trecură câteva ore. Simon îşi dădu seama că lada lui nu avea să se lovească de navă. Împinse coşciugul greu din lemn spre marginea cutiei, făcând-o să se încline şi să ia apă. Din cauza greutăţii lui cutia se lăsă şi mai mult, iar Simon plonjă în apă. Anubis nu voia să părăsească cutia, dar nu avu de ales. Simon înotă până la intrarea cea mai apropiată şi apăsă plăcuţa. Capacul se lăsă în jos şi apoi se deschise. Îşi băgă valiza cu banjoul înăuntru, se întinse, se apucă de margine şi se trase înăuntru. După ce-l aburcă şi pe Anubis, se ridică tremurând şi privi vârtejul care marca locul unde se scufundase cutia, până ce suprafaţa apei se linişti din nou.

— Gândeşte-te şi tu, îi spuse Simon lui Anubis. Dacă bătrânul Merneptah s-ar fi înecat cu adevărat în Marea Roşie şi cadavrul său s-ar fi pierdut, n-ar fi avut parte de cutie în muzeu şi atunci noi ne-am fi înecat acum câteva zile. Te cam face să te întrebi dacă a fost predestinare sau doar noroc, nu-i aşa?

Simon se gândea mult la predeterminare şi la liberul arbitru.

Anubis se gândea mai ales la hrană, atunci când nu se afla în perioada de împerechere, aşa că nici măcar nu-l aşteptă pe Simon să termine. Se grăbi să intre în navă, iar stomacul lui Simon, care nu putea nici el să se hrănească numai cu filosofie, îl îndemnă să-l urmeze pe câine. Exploră nava şi constată că, aşa cum se aşteptase, era pustie. Dar era bine aprovizionată cu alimente şi băutură şi asta îl interesa pe moment. Cum nu voia să i se facă rău, se strădui să mănânce cu măsură. Lui Anubis nu-i convenea să fie hrănit cu porţii mici, însă nu putea decât să

arboreze un aer plin de reproş.

— Mai târziu, mai mult, spuse Simon. Mult mai mult. E cu totul altceva decât să mănânci faraoni uscaţi, nu-i aşa?

Pasul următor era să scotocească prin dulapuri şi să-şi găsească haine pe măsură. Din nou se pomeni îmbrăcat într-un tricou lăbărţat, Levis-i negri, strâmţi, şi sandale.

Când se întoarse la încăperea cu trapa încă deschisă, bufniţa se aşezase pe spătarul unui scaun.

— Uhu! făcu ea.

— Nu uhu, ci de ce? răspunse Simon.

Problema locului de unde venea bufniţa era încă nelămurită, dar Simon credea că probabil stătuse pe acoperişul navei. Probabil că era flămândă, aşa că Simon îi pregăti un ou cu pâine. Când reveni cu mâncarea, bufniţa şedea pe o grămadă de hârtii rupte, pe scaun. Simon aşeză farfuria pe jos, în faţa ei. Ea zbură să apuce hrana, dându-i lui Simon posibilitatea de a-i determina sexul. Tocmai depusese un ou.

Anubis se repezi la scaun şi înghiţi oul. Bufniţei nu părea să-i pese, ceea ce-l făcu pe Simon să conchidă că potopul îi deformase instinctele materne. Într-un fel, era mai bine, altminteri cele două animale ar fi păşit cu stângul în relaţiile lor.

Simon se decise să-şi boteze pasărea, Atena. Era zeiţa greacă a înţelepciunii şi avea ca simbol o bufniţă. Bufniţele erau considerate extrem de inteligente, deşi în realitate erau la fel de proaste ca puii de găină. Dar pe Simon îl pasiona mitologia, ceea ce era de aşteptat de la cineva care-şi botezase propriul său banjo, Orfeu.

Examină instrumentele din cabina de comandă, căci auzise că şi un cretin ar putea conduce o astronavă. Dar în acest caz, trebuia să fie un cretin chinez. Totuşi, dacă la bord se afla o carte din care să înveţe chineza, ar fi putut să-şi imagineze cum să zboare cu această navă computerizată. Se hotărâse să părăsească Pământul pentru totdeauna. Nu mai era nimic care să-l reţină.

În anii următori, în timpul peregrinărilor sale, avea să fie deseori întrebat ce s-a întâmplat cu planeta lui natală.

— Pământul a fost inundat, răspundea el. Jocul vieţii s-a contramandat din cauza ploii.

Deocamdată, marea întrebare era: cine făcuse aşa ceva cu Pământul? Cineva provocase acest diluviu. Nu s-ar fi putut

produce niciodată în cursul normal al evenimentelor terestre. Cineva apăsase un buton care activase o maşină sau nişte substanţe care au dezlănţuit un procent din apa atmosferică. Cine şi de ce?

Fusese un experiment scăpat de sub control al vreunui savant nebun? Sau potopul fusese declanşat de locuitorii unei planete distruse de cei de pe Pământ? Sau era doar din cauză că pământenii miroseau atât de urât? Ei aveau reputaţia de a fi cea mai urât mirositoare rasă din univers. Un milion de planete îi numeau Puturoşii. Exista un vechi proverb arcturian care exprima această atitudine: „Nu sta niciodată în bătaia vântului, lângă un shrook sau lângă un pământean". Shrookul era un mic animal de pe Arcturus VI, care degaja un miros combinat de sconcs, ploşniţă şi băşini de câine, cu un iz de gunoi pe deasupra.

Unii extratereştri afirmau că regimul alimentar al pământenilor, care consta mai ales în hot dogs, cartofi prăjiţi, sucuri şi bere (chiar şi în rândul chinezilor) producea acest miros supărător. Dar octopezii din Algol, probabil rasa cea mai filosofică, susţineau că nu hrana era de vină pentru mirosul rău. Psihologia afecta fiziologia. Pământenii puţeau fiindcă morala lor puţea.

Această reacţie îi deranjase pe pământeni, dar rezolvaseră problema cu obişnuita lor eficienţă perversă. S-a creat o uriaşă industrie a parfumurilor, cu milioane de angajaţi, iar călătorii plecaţi de pe Pământ se parfumau întotdeauna înainte de a debarca pe o planetă străină. Acestea erau specializate, căci un parfum care-i mulţumea pe spicani i-ar fi deranjat pe cei de pe Vega. Singura planetă care considera parfumurile tabu era Sirius VII. Caninoizii de acolo se identificau unii pe alţii mirosindu-şi fundurile, astfel că utilizarea parfumurilor era strict interzisă. Pământenii fuseseră nevoiţi să se deprindă cu acest obicei, altfel n-ar fi reuşit să-şi vândă produsele de pe Terra. Au încercat să se descurce trimiţând agenţi lipsiţi de simţul mirosului, dar nu a mers. Toţi cei de pe Sirius arătau exact la fel şi refuzau să poarte ecusoane. Astfel că un pământean nu putea şti cu cine are de-a face dacă nu avea un nas sensibil.

Această condiţie a deschis un câmp nou pentru specialişti, care primeau îndemnizaţii uriaşe. Aceştia erau obligaţi să obţină un doctorat în anusologie înainte de a se putea angaja. În ciuda

salariilor fabuloase, în acest domeniu era o mare fluctuaţie de personal, sinuciderile constituind cauza principală. Apoi, unui şef tânăr şi isteţ din compartimentul de recrutare a personalului i-a venit ideea de a căuta pe calculator un anume tip de fetişist. Sondajul a arătat că pe Pământ existau peste cinci sute de mii de masochişti cărora le plăcea să se tortureze singuri cu mirosuri urâte. Dintre aceştia, cincizeci de mii se specializaseră în rahatul de câine. Corporaţia de Comerţ de pe Sirius avea nevoie doar de douăsprezece mii, astfel că domeniul a devenit imediat monopolul acestora. Doctorii în anusologie nu mai erau necesari. În plus, cum aceşti masochişti doreau să lucreze pe Sirius, se concurau unii pe alţii, iar CCS îi angaja cu salarii de sclavi.

Mai târziu, acelaşi tânăr isteţ a avut ideea de a curăţa Pământul de toţi perverşii. Undeva în Univers exista o planetă pe care o anumită perversiune terestră era considerată nu numai normală, ci chiar foarte utilă. A mai efectuat o căutare pe calculator şi, în curând CCS a început să anunţe posturi pentru fetişişti, masochişti, sadici, cei ce maltratează copiii, rasişti, mercenari, toxicomani, alcoolici, pasionaţi de arme, motociclişti, zoofili, exhibiţionişti, fanatici religioşi, membri ai cluburilor de radioamatori şi pasionaţi de literatură SF. Salariile şi prestigiul erau atât de mari, încât au încercat să se înscrie şi un număr de neperverşi. Aceştia au fost filtraţi cu grijă, datorită unui set de teste psihologice. Cei admişi au fost instruiţi într-o scoală comercială organizată de CCS.

Aceasta a devenit cea mai importantă corporaţie de pe Pământ, datorită extinderii şi pe alte planete în afară de Sirius.

Pământul fusese curăţat de perverşi şi toţi cei rămaşi se aşteptau să urmeze o epocă de aur. Dar după douăzeci de ani Pământul era la fel de plin de perverşi ca întotdeauna. Aceasta a produs agitaţie, iar guvernele tuturor statelor au înfiinţat agenţii de investigaţii. Rapoartele lor nu au fost publicate niciodată, deoarece arătau că sistemul de educaţie era de vină. Alegătorii pur şi simplu nu puteau înghiţi o asemenea informaţie. Astfel că Pământul a revenit încet la normal, adică s-a umplut din nou de perverşi.

Pe cei de la CCS nu i-a deranjat. Însemna că nu vor duce lipsă de angajaţi competenţi şi devotaţi.

Simon se întrebă dacă acest export de indezirabili nu-i

ofensase cumva pe cei de pe altă planetă care deciseseră să curme răul de la rădăcină. Poate că într-o zi avea să afle, dar asta nu va fi posibil decât dacă învăţa să conducă nava. Asta nu era imposibil, căci găsise un manual care-i învăţa pe vorbitorii de chineză să scrie şi să citească în engleză. Inversând ordinea instrucţiunilor, putea învăţa să citească chinezeşte.

Zilele treceau. Nava era purtată de curent. Pe timp de furtună, închidea trapele şi se lăsa în voia valurilor. Apoi, într-o zi, pe când studia panoul de comandă, simţi un scrâşnet prin corpul navei. Deschise monitorul TV pentru exterior şi văzu exact ceea ce sperase. Prora lui Hwang Ho era înfiptă în mâlul de pe malul unui mare golf. În faţa lui se afla un versant muntos.

A doua zi, Simon ieşi cu câinele şi bufniţa şi privi în jur. Nu se aflau, aşa cum crezuse la început, pe o culme, ci într-o şa, între două vârfuri.

Simon porni să urce panta celui mai apropiat munte. La jumătatea drumului dădu de o placă din piatră care zăcea cu faţa în jos, pe jumătate îngropată în noroiul care o adusese de la o înălţime mai mare. O ridică în picioare şi citi inscripţia de pe ea:

PE 27 SEPT. 1829 J.J. VON PARROT, UN CETĂŢEAN GERMAN, A DEVENIT PRIMUL OM CARE A URCAT PE VÂRFUL MUNTELUI ARARAT, 5600 METRI DEASUPRA NIVELULUI MĂRII.

EL NU A GĂSIT ARCA, DAR A ADMIRAT PEISAJUL ÎN TIMP CE A MÂNCAT UN SANDVIŞ CU SALAM. ACEASTA S-A PETRECUT CU CINCIZECI ŞI OPT DE ANI ÎNAINTE DE „PAUZA CARE TE RĂCOREŞTE”.

Prin amabilitatea companiei
COCA-COLA.

Simon ajunsese cu arca lui în acelaşi loc unde se presupunea că debarcase Noe. Asta era o coincidenţă care se putea întâmpla într-un roman prost, dar Natura nu dă doi bani pe critica literară. Vocile de greier a mii de critici ţiuiseră spre Ea şi apoi se stinseseră în timp ce Ea continua să-şi scrie poveştile, dintre care niciuna nu avea un sfârşit fericit.

Simon nu mai credea în povestea biblică a Potopului. Dar,

copil fiind, o luase în serios. Mergând la liceu, începuse să aibă îndoieli. Aşa că se dusese la un rabin bătrân şi simpatic, pe nume Isaac Apfelbaum, şi-l întrebase de ce în Geneză se spuneau atâtea minciuni sfruntate ca cele cu grădina Raiului, îngeri care se împreunau cu fiicele oamenilor, Potopul, Turnul lui Babei etc.

Rabinul a oftat şi i-a explicat cu răbdare că sfintele scripturi ale oricărui popor nu erau concepute ca nişte manuale ştiinţifice. Ele erau parabole care învăţau lumea să aibă suflet bun şi să respecte anumite norme de comportare astfel încât viaţa să se desfăşoare cât mai liniştit. De fapt, ele erau ghiduri pământene ale Raiului şi poate, ale lumii de apoi. Bărbaţi bătrâni şi înţelepţi concepuseră aceste norme ca pe cel mai bun mod de a te feri de necazuri.

— Nici unele nu au fost scrise de femei bătrâne şi înţelepte? a întrebat Simon. De ce? Bărbaţii deţin monopolul adevărului?

— Uiţi de Mary Baker Eddy, i-a replicat rabinul.

— Ea a avut toată viaţa probleme cu sănătatea. Poate cineva bolnav să fie cu adevărat înţelept?

Rabinul s-a făcut că nu aude. Nu-i prea plăcea să stimuleze competiţia.

— Şi cum de toate ghidurile sunt diferite? a continuat Simon.

Se gândea acum la acea întrebare, privind în jur, pe muntele Ararat. Se mai gândea şi la ghidurile pe care le luase înainte de picnic. Dacă oamenii nu puteau să cadă de acord în legătură cu dimensiunile Sfinxului, un obiect fizic, finit, cum puteau măcar să-şi imagineze Raiul? Dacă exista cu adevărat! Simon nu i-a mai zis nimic rabinului, dar şi-a spus că există tot atâtea motive să crezi în existenţa Drumului din Cărămizi Galbene ca şi în cea a Porţilor Raiului.

— Ghidurile te îndrumă pe poteci diferite, spusese rabinul. Dar rezultatul final este acelaşi. Toate drumurile duc la Roma.

Apoi rabinul tăcuse. Dacă ar mai fi continuat tot aşa, l-ar fi convertit pe băiat la catolicism.

Simon se uită la inscripţiile pe care turiştii ce i-au urmat lui Parrot au simţit nevoia să le scrijelească pe placă. Un mucalit zgâriase sub ultimul rând al textului: IO AM FOST PRIMU ACI. NOAH.

Altul scrisese pe verticală: NU, EU AM FOST PRIMUL AICI, ANALFABETULE. DUMNEZEU.

În continuare era un text mai recent: O.K. TE AŞTEPT ÎN W.C.-UL BĂRBAŢILOR.

Pe partea cealaltă a textului principal, scria tot pe verticală: NIMENI NU IUBEŞTE PE NIMENI?

Dedesubtul acesteia, Simon zgârie cu şurubelniţa: EU IUBESC, DAR NU A MAI RĂMAS NIMENI DE IUBIT.

După ce o făcu, se simţi ridicol. Îi veni să plângă. Era ultimul dintre proştii ai căror nume apăreau scrise pe un zid. Cine mai rămăsese să îl citească în afară de el, singurul supravieţuitor?

Avea să afle puţin mai târziu.

Capitolul 4
Care-i scorul?

Bătrânul care se împleticea către el arăta de parcă ar fi avut o sută de ani. Era chel şi avea o barbă lungă, sură, care-i ajungea până la genunchi. Croiala hainelor lui se demodase de peste şase sute de ani. Pe vremea aceea, bătrânul nici măcar nu se născuse. Atunci de ce purta mănuşi galbene din antilopă, un guler plisat alb şi o haină prea strâmtă în talie?

Simon îl conduse pe bătrân pe Hwang Ho. Îl aşeză pe un scaun şi-i dădu un pahar de vin de orez. Bătrânul îl bău dintr-o sorbitură şi apoi întrebă, ţinându-l pe Simon cu o mână osoasă:

— Cine a câştigat cupa?

— Ce? făcu Simon. Ce cupă?

— Cupa mondială din 2457, spuse bătrânul. Au câştigat Cardinalii din St. Louis sau Tigrii din Tokio?

— Pentru numele lui Dumnezeu, de unde să ştiu? zise Simon.

Bătrânul gemu şi-şi mai turnă un pahar de vin. Îl mirosi, strâmbă din nas şi întrebă:

— N-ai nişte bere?

— Numai bere nemţească, răspunse Simon.

— Va trebui să mă mulţumesc cu asta, zise bătrânul. Of, cum am mai tânjit în toate aceste secole după un pahar de bere americană rece. Mai ales după celebra bere de St. Louis!

Simon se duse în cămară după singura sticlă de Löwenbrau rămasă. Aceasta trebuie să fi fost proprietatea singurului german aflat la bord. Lângă priciul lui se aflau portrete ale lui Beethoven, Bismarck, Hitler (devenit după un mileniu un erou romantic) şi Otto Munchkin, primul om care a murit într-un

Volkswagen. Neamţul mai avusese şi o mică bibliotecă, mai ales cărţi în chineză şi germană. Simon fusese intrigat de titlul uneia dintre ele, *Călătoria şarchinului,* dar a reieşit că de fapt nu avea legătură cu problemele digestive ale lui Lewis Carroll[9]. Era vorba despre o călătorie pe care un scriitor de la începutul secolului al XX-lea, pe nume Jack London, a întreprins-o în Mările Sudului. Mai târziu, când oamenii pe care-i iubise şi în care avusese încredere i-au întors spatele, London s-a sinucis.

Simon se întoarse şi îi dădu bătrânului berea.

— Acum ţi-ai amintit? întrebă moşul.

— Ce să-mi amintesc?

— Cine a luat cupa?

— Nu m-a interesat niciodată base-ball-ul, spuse Simon. Vorbeşti de base-ball, nu?

— Am crezut că eşti american.

— Nu mai există naţionalităţi, zise Simon. Doar pământeni, o specie pe cale de dispariţie. Cum te cheamă?

— Silas T. Comberbacke, astronaut clasa întâi, răspunse bătrânul. Bău cu poftă şi gemu de plăcere. Dar spuse: Nemţii ăştia n-au reuşit să înveţe să facă bere bună.

După ce Comberbacke şi-a luat gândul de la base-ball, a început să vorbească de parcă nu mai văzuse de şase sute de ani un om. Ceea ce era adevărat. Părăsise Pământul în 2457 e.n. Fiindcă logodnica lui fugise cu un frizer.

— Asta te poate lămuri în legătură cu personalitatea ei, zise bătrânul Comberbacke. Doamne, ăla n-avea habar de base-ball!

Într-o zi, în timp ce bea într-un bar, pe o planetă din galaxia NGC 7217, Comberbacke s-a hotărât dintr-o dată să se întoarcă acasă şi să afle cine a câştigat Cupa în 2457. Îi întrebase de ani de zile pe alţi navigatori, dar nici măcar microbiştii nu ştiau. Erau prea tineri ca să-şi amintească lucruri atât de vechi. Aşa că, pe negândite, s-a înrolat pe o navă de mărfuri din Uganda ca AC1 şi s-a îndreptat direct spre casă (după câte credea el). Însă pe drum au recepţionat un SOS de pe o planetă din NGC 5128.

— Ştii, NGC 5128 este de fapt o coliziune între două galaxii,

---

[9] Titlul original, *Die Fahrt der Snark (Călătoria Snarkului* - în lb. germ.), are în engleză semnificaţia aproximativă de „băşina şarchinului”. Şarchinul este un monstru marin, combinaţie de şarpe şi rechin, care apare într-un poem al lui Lewis Canull. O varietate foarte agresivă a acestuia, boojumul, este menţionată în capitolul următor (n. tr.).

spuse el. Se ciocnesc de câteva milioane de ani, dar spaţiile dintre sori sunt atât de mari, încât majoritatea celor de pe planetele de acolo credeau că nu au de ce să-şi facă griji. Această planetă, Rexroxy avea să fie lovită într-o mie de ani. Ne-am lăsat pe Rexroxy şi am făcut o afacere cu localnicii. Am aruncat marfa şi am înghesuit vreo trei sute de mii. Au plătit destul pentru asta, crede-mă!

Căpitanul voia să se îndrepte spre o planetă apropiată de Orion şi să-şi lase acolo pasagerii. Dar trebuia să trimită urgent un mesaj la sediul firmei. M-am oferit să-l duc eu, în nava de o persoană. Nu aveam de gând să pierd o lună plimbându-i pe acei caraghioşi care respiră cianură. Am ajuns aici acum două zile, mi-am lăsat nava de partea cealaltă a muntelui şi m-am învârtit pe aici încercând să dau de cineva care să-mi poată spune cât a fost scorul.

— Speram că ştii ce a provocat această ploaie, zise Simon.

— Sigur că ştiu! Ia zi, cine a luat cupa? în ziua în care am plecat, Cardinalii şi Tigrii erau la egalitate. La dracu’, dacă nu aş fi fost atât de nebun după Alma, aş fi stat până la sfârşit.

— Ştiu că întrebarea mea este fără importanţă, spuse Simon. Dar *ce* s-a întâmplat de a plouat aşa tare?

— Nu te agita atâta, spuse bătrânul navigator. Dacă ai fi văzut ca mine, atâtea lumi distruse şi atâtea pe cale de a fi distruse, n-ai mai pune la inimă.

Comberbacke îşi goli sticla şi bătu darabana pe speteaza scaunului. În cele din urmă, Simon întrebă:

— Ei, ce s-a întâmplat?

— Păi, trebuie să fi fost ăia, hoonhorii!

— Ce-s ăştia?

— Isuse, tu nu ştii nimic, băiatule, nu-i aşa? zise Comberbacke. Ei sunt rasa care curăţă universul!

Simon oftă şi-l rugă cu răbdare să înceapă cu începutul.

Află că hoonhorii erau populaţia unei planete dintr-o galaxie necunoscută, undeva la o distanţă de un miliard de ani-lumină. Probabil că erau specia cea mai altruistă din univers. Se descurcaseră bine cu problemele lor proprii şi acum îi ajutau pe alţii.

— Unul dintre lucrurile pe care nu pot să-l suporte este să vadă o populaţie care-şi distruge propria sa planetă. Poluare, vreau să zic. Aşa că le-au localizat pe cele periclitate şi, la

momentul potrivit, le curăţă. Ei au igienizat – aşa numesc ei, igienizare – vreo mie de planete doar în Calea Lactee. Chiar n-ai auzit niciodată de ei?

— Cred că dacă cineva de pe Pământ ar fi auzit, am fi aflat cu toţii, spuse Simon.

Comberbacke clătină din cap şi zise:

— Dacă aş fi bănuit că cei de pe Pământ nu ştiau, m-aş fi grăbit spre casă pentru a-i preveni pe toţi. Dar spaţiul este mare şi nu m-am gândit că hoonhorii o să vină pe Pământ mai devreme de o mie de ani. Mi-am spus că este timp berechet.

Comberbacke ştia că hoonhorii provocaseră Al Doilea Potop. Văzuse una dintre navele lor îndepărtându-se pe când trecea, în drumul lui, pe lângă Pluto.

— Metoda lor este să lase în atmosfera planetei o substanţă care condensează fiecare strop de apă din aer. Nu-ţi poţi închipui ce aversă urmează!

— Ba pot, spuse Simon.

— Mda, cred că poţi. Zi, eşti sigur că nu mai ai ceva bere? Nu? Ei bine, precipitaţiile curăţă aerul şi pământul şi îneacă aproape totul. După ce apa s-a evaporat, copacii încep să crească din nou din seminţe şi rămân întotdeauna câteva păsări şi animale pe vârfurile munţilor, care să refacă viaţa animală. Rămân întotdeauna şi câteva fiinţe inteligente, dar le ia mult timp să se înmulţească până în stadiul în care să înceapă din nou să-şi polueze planeta. Hoonhorii programează planetele pe care le-au inundat, pentru o igienizare de rutină din zece în zece mii de ani. Însă în realitate nu le ajung forţele şi s-ar putea să nu se întoarcă mai devreme de vreo cincizeci de mii de ani!

Bătrânul petrecuse mult timp departe de Pământ, călătorind în nave care se deplasau cu viteză mai mare decât cea a luminii. Astfel se explica de ce nu se făcuse oale şi ulcele cu şase sute de ani pământeni înainte. Cei care călătoresc în nave care se deplasează cu viteză mai mare sau egală cu cea a luminii îmbătrânesc foarte încet. Tot ce se petrece în interiorul navei este încetinit. Pentru un observator din afara navei, unui pasager i-ar trebui o lună doar pentru a deschide gura ca să ceară cuiva zaharniţa. Un orgasm ar dura un an, fapt subliniat în reclamele companiilor de transport.

Ceea ce nu explicau departamentele de publicitate era că celor din navă li se părea că se mişcă cu viteză normală.

Simţurile lor subiective le spuneau că trăiau într-un timp normal, aşa cum erau obişnuiţi. Când un pasager se plângea de nerespectarea celor promise în reclamă, căci orgasmul lui nu durase mai mult de patru-cinci secunde, comandantul îi răspundea că aceasta era adevărat pe navă. Dar pe Pământ, după ceasurile de la sediul companiei, orgasmul pasagerului durase patru sute de zile.

Dacă acesta continua să cârtească, comandantul îi spunea că era vina lui Einstein. El fusese cel care concepuse teoria relativităţii.

Bătrânul se îmbătă şi-şi pierdu cunoştinţa. Simon îl puse în pat şi scoase câinele la plimbare. Vântul care adia dinspre sud era greu şi încărcat cu miasma cadavrelor în descompunere. Pe măsură ce apa se evaporase, lăsase în urmă cadavre de animale, păsări şi oameni pe coastele muntelui. O adevărată fericire pentru vulturii şi şobolanii care supravieţuiseră, ceea ce demonstrează cât de adevărat este proverbul: „Pentru unii mumă, pentru alţii ciumă”. Dar pe Simon miasmele aproape că-l sufocau. Nu mai putea rămâne mult pe acolo decât închizându-se în navă şi aşteptând să fie mâncate toate hoiturile în descompunere.

Simon privi la cadavrele sutelor de bărbaţi, femei, copii şi izbucni în plâns.

Toţi aceia fuseseră odată copii care avuseseră nevoie de dragoste şi se crezuseră nemuritori. Chiar şi cel mai rău dintre ei tânjise după dragoste şi ar fi devenit mai bun dacă ar fi reuşit s-o afle. Dar cu cât erau mai ahtiaţi după dragoste, cu atât deveneau mai antipatici. Chiar şi celor mai drăgălaşi le venea greu să găsească iubire, aşa că ce şansă aveau cei antipatici?

Specia umană se străduia de un milion de ani să ajungă la dragoste şi nemurire. Vorbiseră mult despre ambele, dar aşa sunt oamenii, discută întotdeauna despre lucruri care nu există. Sau, dacă există, sunt atât de rare, încât nimeni nu le recunoaşte când le vede. Dragostea era o raritate iar nemurirea doar un vis, nedovedit şi nerealizabil.

Cel puţin, aşa era pe Terra.

Puţin mai târziu s-a sculat în picioare şi a ridicat pumnul spre cer.

Atunci s-a decis să părăsească Pământul şi să caute răspuns la întrebarea fundamentală.

De ce suntem făcuţi doar pentru suferinţă şi moarte?

Capitolul 5
Boojumul spaţiului

Simon exploră zona din jur. Găsi nava pentru o singură persoană acolo unde o lăsase Comberbacke. Fusese construită de Titanic Icarus Spaceship Company, Inc., firmă care nu-i prea inspira încredere lui Simon. Totuşi, după ce o inspectă, decise să o ducă la Hwang Ho şi să o lase în marea cală a navei sale. Putea s-o folosească pe distanţe scurte sau ca navă de salvare, în timpul călătoriilor lui prin spaţiul interstelar.

Întors la marea navă, constată că bătrânul dispăruse. Simon porni din nou să colinde. Coborând panta plină de noroi, îl găsi pe Comberbacke scormonind printre ruinele unui sat. Bătrânul ridică privirea când auzi plescăitul paşilor lui Simon prin noroi.

— Chiar şi un sat de armeni ar trebui să aibă o bibliotecă, spuse el. Nimeni nu mai este analfabet. Aşa că nu se poate să nu existe o carte cu rezultatele de la Cupă.

— Doar atât îţi trebuie ca să fii fericit?

Bătrânul se gândi un minut, apoi spuse:

— Nu. Dacă aş avea o erecţie, aş fi mult mai fericit. Dar la ce mi-ar folosi? Nu se vede nicio femeie prin jur.

— Mă gândeam mai mult la cineva care să-ţi ţină companie, eventual să te îngrijească.

— Caută pe cineva căruia să-i placă base-ball-ul, zise Comberbacke.

Simon se îndepărtă clătinând din cap. În săptămânile următoare străbătu fiecare palmă de pe Marele şi Micul Ararat, dar nu găsi decât oameni morţi. În ultima zi porni spre navă, cu gândul să zboare cu ea până ce va da de o zonă de uscat pe care se află supravieţuitori. Va aranja ca ei să aibă grijă de bătrân, iar el se va îndrepta spre spaţiul interstelar.

Ajunse pe înserat la navă. Aceasta se afla de-a curmezişul drumului şi, ca de obicei, când o văzu se tulbură. Nu izbutise niciodată să înţeleagă motivul. Avea vreo două sute de metri în lungime, cu corpul de formă cilindrică. Botul era în formă de bulb, iar pupa continua cu două emisfere. Acestea adăposteau motoarele care propulsau nava. Emisferele erau separate, astfel că puteau fi desprinse dacă motoarele ameninţau să explodeze.

La intrarea principală se zărea lumină, trapa fiind lăsată deschisă. Pe Simon îl exasperă acest fapt. Îi spusese bătrânului să o ţină închisă noaptea. Ţânţarii erau fioroşi, acum că venise primăvara. Potopul nu reuşise să-i omoare pe toţi şi acum se înmulţeau cu miliardele, căci cei mai mulţi dintre duşmanii lor naturali, liliecii şi păsările, pieriseră. Se grăbi să intre în navă şi închise trapa în urma lui. Îl strigă pe bătrân. Comberbacke nu răspunse. Simon merse în camera de odihnă şi-l găsi pe bătrân mort, într-un scaun. Jumătate din cap îi fusese fărâmată. În poală avea un revolver chinezesc. Pe masa din faţa lui se afla o carte pătată de noroi, cu dâre de apă pe paginile deschise. Dar nu ploaia le udase. Urmele erau de la lacrimi.

Cartea era *Encyclopedia Terrica,* volumul IX, Editura Barracuda-Bay Rum.

Comberbacke nu lăsase niciun bilet de adio, însă Simon găsi tot ceea ce avea nevoie la rubrica Base-ball, Cupele Mondiale. Cupa din 2457 se terminase cu un scandal. În mijlocul ultimului meci, Cardinalii-Tigrii 3-4, poliţia arestase cinci jucători de la St. Louis. Inspectorul tocmai obţinuse dovada că ei luaseră bani de la cei cu pariurile pentru a vinde meciul. Tigrii din Tokio câştigaseră prin neprezentare, iar cei cinci primiseră pedepse maxime.

Simon îl îngropă pe bătrân şi înălţă placa lui von Parrot deasupra. Pe spatele pietrei, pe care o aşezase invers, scrijeli aceste cuvinte:

SILAS T. COMBERBACKE
2432-3069
Astronaut şi fan al base-ball-ului

Această piatră acoperă un Păcat Cardinal.
O groază de secole au trecut înainte ca el
Să afle despre acea partidă nenorocită
Ce bine-ar fi fost dacă ar fi continuat
Să înfrunte Spaţiul,
Văzându-şi eroul transformat în târfă,
Nu i-a mai păsat de vuietul stadionului
Mai bine e să nu ştii scorul.

Ultimul vers era un sfat bun, dar Simon nu ţinea seama de el.

Intră în Hwang Ho, închise trapa şi se aşeză la panoul de comandă. Hărţile cereşti erau stocate în memoria calculatorului. Dacă Simon ar fi vrut, de exemplu, să ajungă pe a şasea planetă a Galaxiei 61 Cygni A, nu avea decât să apese butoanele respective. Restul era treaba calculatorului.

În glumă – deşi cine ştie ce cunoştinţe mai avea maşina – ceru navei să-l ducă în Rai.

Spre surprinderea lui, pe ecran apăru echivalentul chinez al lui O.K. Urmă o pauză de două minute, în care calculatorul verifică dacă totul este în ordine. Apoi se desprinse de sol şi se înălţă spre cer.

Simon nu simţi diferenţa de poziţie a navei. Un câmp gravitaţional artificial compensa aceasta.

În schimb, atitudinea lui Simon se modifică. Apăsă disperat butoanele:

— Unde mă duci?

— Spre Rai, aşa cum ai comandat.

— Unde este Raiul?

— Raiul este a doua planetă a lui Beta Orion. E o planetă de tip T, care n-a fost locuită de specii inteligente până ce o expediţie de pe Pământ a ajuns acolo în anul 2879, în ziua de întâi…

Simon contramandă ordinul.

— Du-mă într-o galaxie neexplorată şi de acolo… văzând şi făcând, bătu Simon.

Câteva secunde mai târziu, se îndreptau spre bezna necunoscutului. Nava putea atinge o viteză de 69.000 de ori mai mare decât a luminii, dar Simon se rezumă la de 20.000 de ori, sau 20X. Acest tip de propulsie se numea *soixante-neuf,* de la franţuzescul şaizeci şi nouă.

Fusese inventată în anul 2970 e.n., de un francez al cărui nume Simon nu şi-l amintea cu precizie. Era Pierre le Chanceux sau Pierre le Chancreux, nu-şi amintea exact, căci nu studiase istoria călătoriilor spaţiale.

Când prima navă cu acest tip de propulsie, The Golden Goose, accelerase până la viteza maximă, cei aflaţi la bord au fost înspăimântaţi de zgomotul puternic emis. Acesta începuse ca un murmur la o viteză de douăzeci de mii de ori mai mare decât cea a luminii. Pe măsură ce nava accelera, sunetul devenea mai puternic şi mai ascuţit. La 69X nava răsuna de acele zgomote pe

care le auzi când o femeie cu bazinul îngust este în chinurile facerii sau când un bărbat a primit un şut în boaşe. Existaseră multe teorii în legătură cu originea acestui zgomot. Apoi, în 2980, Doctorul Maloney, un om sclipitor când era treaz, a rezolvat misterul. Se cunoştea că motorul îşi extrăgea întreaga energie, cu excepţia celei de decolare, din trecerea în a cincea dimensiune. Această dimensiune conţinea stele ca ale noastre, doar că aveau o formă pentadimensională – indiferent ce însemna asta. Aceste stele erau fiinţe vii, făpturi cu o structură complexă, la fel cum stelele din universul nostru sunt vii. Totuşi încercările de comunicare cu aceste stele eşuaseră. Poate că ele, la fel ca marsuinii, nu doreau să ne vorbească. Nu contează. Ceea ce conta era că motorul îşi lua energia de la aceste vietăţi. Lor nu le plăcea să fie ucise, iar nava le făcea rău. De aceea, explica Dr. Maloney, gemeau ele.

Această explicaţie a liniştit pe mulţi oameni. Unii însă au insistat că zborurile interstelare trebuie să înceteze. Poate că erau ucise fiinţe inteligente. Fapt regretabil, spuneau adversarii lor, dacă era adevărat. Dar şi alte specii utilizau sistemul, aşa că stelele aveau să fie ucise oricum. Dacă refuzăm să-l folosim, nu vom mai progresa. Şi vom fi la cheremul unor extratereştri nemiloşi.

În plus, nu exista nicio dovadă că stelele pentadimensionale erau mai inteligente decât râmele.

Simon nu cunoştea adevărul. Dar detesta să audă gemetele care erau atât de puternice la 69X, încât nici antifoanele nu ajutau. Aşa că menţinu nava la 20X. Spera că la această viteză stelele scăpau doar cu nişte vânătăi.

Hwang Ho ieşi din sistemul solar şi curând soarele rămase un mic punct luminos care se stinse ca şi cum ar fi fost scufundat în apă. Corpurile cereşti din faţă, aşa cum apăreau pe ecran, nu erau ceea ce ar fi putut vedea el la o viteză mai mică decât a luminii. La 20X, nava se afla, de fapt, pe jumătate în acest univers şi pe jumătate altundeva.

Stelele şi nebuloasele erau creaturi sublime. Foarte frumoase, dar de o frumuseţe înspăimântătoare, cu forme şi dimensiuni de neconceput. Ele ardeau şi-şi modificau forma ca şi cum ar fi fost flăcările Iadului, create de un Lucifer care nu făcea economie de heroină. Poeţii încercaseră să descrie cerurile văzute la viteze mai mari decât cea a luminii. Toţi eşuaseră. Dar când oare se

ridicaseră văicărelile artiştilor la nivelul originalului?

Simon şedea paralizat în scaun, gemând extaziat şi îngrozit. După un timp, deveni conştient de o erecţie puternică şi nu se ştie ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-ar fi fost întrerupt. Câinele scheuna şi gemea de câtva timp, dar acum începu brusc să latre şi să alerge de jur-împrejur. Simon încercă să-l ignore. Apoi se enervă. Tocmai era pe cale să aibă cel mai grozav orgasm din câte cunoscuse, şi această potaie se găsise să strice totul. În cele din urmă, îşi aminti un lucru învăţat la şcoală şi pe care-l văzuse în tot felul de seriale la televizor. Se sperie, deşi nu era sigur că avea motive întemeiate.

După cum se ştie, câinii au proprietăţi de mediu. Ei văd lucruri pe care oamenii obişnuiesc să le numească fantome. Acum se ştia că acestea erau în realitate obiecte pentadimensionale care au trecut prin spaţiul normal fără a fi percepute de simţurile boante ale omului. Ele străbat anumite canale ale celei de-a cincea dimensiuni. Principalul canal terestru trece prin insulele britanice, fapt care explică de ce Anglia este mai bogată în „fantome” decât orice alt loc de pe planetă.

Fiecare navă terestră care trecea dincolo de Sistemul Solar avea la bord un câine. Radarul, fiind limitat la viteza luminii, nu putea fi folosit pe nave care se deplasau cu viteze mai mari. Însă un câine putea percepe fiinţe vii chiar aflate la un milion de ani-lumină distanţă. Pentru câini, numai fiinţele aflate în lumea extradimensională erau fantome, iar acestea îi îngrozeau de moarte. Apăsă un buton. Unul dintre ecrane prinse viaţă, arătându-i imagini din latura dreaptă a navei. Nu se aştepta să vadă nava care se apropia, căci mergea mai repede decât lumina. Dar vedea o pâlnie neagră aflată la un unghi din care ar fi putut să-i intersecteze traiectoria. Ştia că aceasta era urma lăsată de o navă cu propulsie de tipul soixante-neuf. Una dintre particularităţile acestei propulsii era că nava radia în urmă o „umbră”, o întunecime conică de natură necunoscută. Dacă Simon ar fi privit în ecranul retrovizor, n-ar fi văzut decât un cerc gol în urma navei.

Era convins că nava care se apropia de el era de pe Hoonhor şi-i pusese gând rău. Aceasta era singura explicaţie pe care o putea da faptului că acea navă nu-şi modificase traiectoria care ar fi dus la o coliziune. Probabil că hoonhorii intenţionau să-l împiedice să anunţe alte planete ce făcuseră cu Pământul.

Călcă acceleraţia şi o ţinu apăsată până la refuz în timp ce acul vitezometrului se deplasa spre marginea dreaptă a cadranului. Roti manşa spre stânga, pentru a vira lateral.

Necunoscutul îşi schimbă imediat direcţia ca să-l urmărească.

Murmurul din cele două camere ale motoarelor se transformă într-un ţipăt puternic şi strident. Anubis urla chinuit, iar bufniţa zbura prin jur, ţipând. Simon îşi puse antifoanele în urechi, dar acestea nu puteau opri zgomotele chinuitoare. Şi nici nu-şi putea proteja conştiinţa. Undeva, în unul dintre universurile pentadimensionale, o fiinţă vie îndura torturi cumplite pentru ca el să-şi salveze pielea.

După zece minute urletele încetară brusc. Simon nu simţi nicio uşurare. Aceasta însemna doar că steaua murise, lipsită de focul ei, lipsită, de fapt, de fiecare atom al ei. Aşteptă încordat şi curând urletele începură din nou. Sistemul de propulsie căutase şi găsise altă victimă, o stea care poate că păştea fericită pe întinderile cereşti cu numai un minut înainte.

În cele din urmă, cele două nave ajunseră în acelaşi plan, Hoonhor aflându-se la o distanţă incalculabilă în urma lui Hwang Ho. Simon nu-l putea vedea în ecranul retrovizor, din pricina dârei de întuneric. Undeva, în acel con se afla Hoonhor. Aşa să fie? Conform teoriei, nimic nu putea exista în urma unei nave la 69X. Totuşi, altă navă putea urma în siajul său. Dar urmăritorul nu exista în acel timp. Atunci, unde se afla? în cea de-a şasea dimensiune, după părerea teoreticienilor. Şi ceea ce era în urma urmăritorului trebuia să fie în cea de-a şaptea dimensiune, iar orice navă din urma *sa* ar fi fost în a opta dimensiune şi orice navă în urma *acesteia* ar fi fost în a noua dimensiune.

Mulţi teoreticieni erau mulţumiţi cu această explicaţie. Ei nu puteau să renunţe la dimensiuni, aşa cum nu puteau renunţa la cifre. Însă un strălucit matematician hindus, Dr. Utapal, afirmase că există o limită. Printr-o ecuaţie atât de încurcată încât era de nedemonstrat, Utapal dovedise că cea de-a noua dimensiune este limita superioară. (Nimeni nu ştia care este limita inferioară.) Când un al patrulea vehicul se alătura celorlalte, intervenea un factor de transpoziţie care făcea ca a treia navă să treacă brusc în faţa celei dintâi. În revistele ştiinţifice aceasta se numea Inevitabila Inversare Transdimensională, dar între cunoscuţi era denumită Ipoteza Tu-Mă-Apuci-De-Boaşe-Eu-Te-Apuc-De-Boaşe.

În acel moment a început să ţiuie o sirenă de pe panoul de comandă, în timp ce lămpile roşii de avertizare clipeau. Simon se sperie şi mai tare. Un boojum spaţial se afla chiar în faţa navei.

Un boojum era o stea care suferise un colaps, formând un vârtej gravitaţional care absorbea orice materie aflată în apropiere. De fapt, forţa sa gravitaţională era atât de mare, încât nici măcar lumina nu mai putea părăsi suprafaţa sa.[10] Dar instrumentele de la bord puteau detecta modificările pe care le crea în structura spaţiu-timp.

Boojumii erau un fel de gură de vizitare într-un sistem de canalizare transdimensional. Sau un fel de lăcaş într-o ruletă multidimensională. Toţi boojumii din acest univers erau intrări în lumi din alte dimensiuni şi, dacă o navă era suptă de unul dintre ei, putea să se piardă pentru totdeauna în labirintul de conexiuni. Sau, dacă echipajul avea noroc, putea fi scuipată înapoi, în acest univers.

Nava din Hoonhor se apropia repede de el. Greoaia navă de transport chineză nu se putea întrece cu cealaltă. Singura scăpare pentru Simon, vrând-nevrând, era să se arunce în boojum. Se îndoia că acel comandant din Hoonhor va avea curajul să-l urmeze.

Singurul lucru de care şi-a dat seama apoi a fost că totul s-a întunecat. Nu se mai auzea niciun sunet. După un timp care îi păru de ordinul orelor, dar trebuie să fi durat doar câteva minute – dacă pe acolo exista noţiunea de timp – simţi că se lichefiază. Degetele de la mâini şi de la picioare se întindeau şi în acelaşi timp deveneau amorfe. Capul părea că i se bălăbăneşte într-o parte, căci gâtul i se întinsese mult. Îi tot cădea într-o parte. Trecu de propriul lui corp şi de podea, căzând apoi printr-un spaţiu fără fund. Încercă să ridice o mână, să-l apuce, dar braţul bâjbâi prin nimicul care se întindea mile la rând, fără sfârşit.

Intestinele îi pluteau prin corp şi după un timp se încolăciră în jurul capului, care continua să cadă. Nu aveau deloc un gust plăcut. Anusul i se bălăngănea sub nas; ficatul i se implantase

---

[10] Boojumul lui Trout are o asemănare remarcabilă cu „găurile negre” din spaţiu, propuse de astronomia contemporană. Trout a intuit această noţiune cu cinci ani înainte ca ea să fie menţionată în revistele de specialitate (n. ed.).

între cap şi ureche. Nu ştia care dintre urechi, căci nu avea idee unde era dreapta sau stânga, susul sau josul, interiorul sau exteriorul.

Crezu că poate capul îi căzuse în stânga, sau dreapta şi folosise celălalt braţ pentru a-l prinde. Unul dintre braţe nu i se lungise, aşa că încercă să-l pună la treabă. Prinse ceva care părea limba lui Anubis, un organ lung, lipicios. O pipăi şi-şi retrase mâna. Fie că limba câinelui crescuse, fie Anubis se transformase într-o limbă uriaşă. Imediat regretă că-şi mişcase mâna. I se păru că bâjbâie prin măruntaiele câinelui. Ceva se mişcase, ceva care palpita şi-i transmitea o vibraţie prin podul palmei. Inima lui Anubis, îşi spuse el. Îşi ţinu mâna acolo şi, când acel ceva începu să se retragă, îl strânse între degete. Era singurul obiect identificabil în acel univers înspăimântător din afara lui, un obiect de care trebuia să se agaţe ca să-şi păstreze raţiunea. De asemenea, îl împiedica să se simtă complet singur, era unicul lucru care îi dădea cât de cât un sentiment de siguranţă. Era unicul lucru care nu-şi schimba forma.

Sau aşa a crezut la început. După câteva secunde acesta crescu şi pulsaţiile sale deveniră mai rapide. Spera că Anubis nu va face un atac de cord. Dintr-o dată s-au pomenit afară, printre stele. Simon aproape că urlă de bucurie. Reuşiseră: nu erau condamnaţi să bântuie pe vecie, ca un fel de Olandez Zburător prin mările întunecate şi fără formă ale boojumului.

Apoi slăbi brusc strânsoarea. Nu ţinuse în mână inima câinelui, ci propriul său penis.

Simon se scuză faţă de Anubis şi ceru computerului să verifice stelele din zonă. Acesta raportă că nava se afla într-o zonă netrecută pe hărţi. Lui Simon nu-i păsa. Un om fără casă nu se poate pierde, pentru scopurile lui orice galaxie era la fel de bună.

Simon ceru computerului să îndrepte nava spre cea mai apropiată galaxie şi să caute o planetă locuită. Trecu în cabina comandantului şi-şi turnă un pahar mare cu vin de orez pentru a-şi linişti nervii. Necazul cu băuturile chinezeşti era că nu-i potoleau pofta. La câteva minute după ce trăsese prima duşcă, simţi că avea nevoie de încă una. Nu era de mirare că poeţii chinezi din vechime păreau că au totdeauna creierul îmbibat de alcool.

Închis în cabina sa, Simon reuşi să se relaxeze cântând la

banjo. Nava se deplasa cu o viteză de doar 20X, astfel că zgomotele din camera motoarelor nu erau destul de puternice pentru a-l deranja. Dar trebuia să închidă uşile când cânta, deoarece banjoul îl făcea pe Anubis să urle şi provoca dizenterie bufniţei. Reacţiile lor răneau vanitatea lui Simon, dar din ele a rezultat şi ceva bun. Prin deducţie logică şi analogie, el înţelese de ce concertele sale erau întotdeauna primite atât de rău de critici. Din moment ce animalele detestau muzica lui, însemna că şi criticii muzicali aveau ceva animalic în fire.

Trecu o săptămână, după ceasul navei. Simon studia filosofia şi limba chineză, gătea pentru el şi tovarăşii săi şi făcea curat după câine şi bufniţă.

Apoi, într-o zi, în timpul micului dejun, răsună sirena de alarmă. Simon alergă în camera de comandă şi privi la ecranul panoului de bord. Traduse, cuvintele chinezeşti însemnau: ne apropiem de un sistem solar cu o planetă locuibilă.

Simon comandă navei să se înscrie pe orbita celei de-a patra planete. Aflat deasupra ei, Simon privi printr-un telescop prin care putea observa chiar şi obiecte de mărimea unui şoarece. Părea o planetă plăcută, de dimensiunea Pământului, nepoluată, cu oceane curate şi numeroase păduri şi pajişti cu iarbă. Toate acestea aveau o explicaţie simplă. Fiinţele inteligente se aflau într-o fază de dezvoltare primitivă, agrară şi probabil numărau mai puţin de o sută de milioane de indivizi.

Ceea ce i-a atras mai mult atenţia a fost un turn gigantic la marginea celui mai mic dintre cele două continente. Acesta avea cam o milă la bază şi două mile înălţime. Era de forma unei inimi din turtă dulce, cu vârful înfipt în sol. Învelişul era dintr-un metal dur, fără nicio deschizătură. De fapt, părea să fi fost turnat dintr-o bucată. Dar metalul era vârstat de dungi albe, negre, galbene, verzi şi albastre. Nu erau vopsite, ci păreau că fac parte integrantă din metal.

Masiva structură arăta nou-nouţă. Însă se înclinase pe o parte, ca şi cum granitul masiv de dedesubt ar fi cedat sub apăsarea miliardelor de tone. În cele din urmă, poate peste un milion de ani, avea să cadă. Se afla acolo de un miliard de ani, cu mult înainte ca specia umană să se dezvolte din maimuţe sau chiar înainte de apariţia micilor animale insectivore. Poate că fusese înălţat chiar înainte ca vietăţile să se târască afară din oceanul planetar, cald şi hrănitor ca urina unui diabetic.

Simon ştia câte ceva despre asemenea turnuri, de aceea a fost încântat să vadă unul. Cei care călătoriseră prin spaţiu către galaxii îndepărtate relataseră că găsiseră asemenea turnuri pe fiecare planetă locuită de pe acolo. Nu însă pe planete din Calea Lactee. Nu se ştia de ce, dar pe mulţi îi supăra această lipsă.

Decizându-se să inspecteze mai întâi turnul, Simon îşi dirijă nava către el. Hwang Ho se lăsă pe o zonă plană dintre cei doi lobi, iar Simon şi cele două animale coborâră din navă. Nu rămaseră mult. Zona plană era acoperită de mii de păsări tărcate, care se ciorovăiau zgomotos şi-şi depuneau ouăle pe un strat de guano gros de vreo trei metri. Simon îşi croi dram printre păsările cu cioc încovoiat, ferindu-se de ciupiturile violente cu care îl ameninţau cloştile când se apropia prea mult de ouă. Privi lobii, care se înălţau în jurul lui ca nişte munţi. Pe pantele lor nu se aflau ferestre sau uşi. Erau la fel de neîntrerupte ca şi curgerea timpului, la fel de impenetrabile ca ziua de ieri.

Simon nu se aşteptase să dea de vreo intrare. Toate cele şase milioane de turnuri despre care relataseră călătorii de pe Terra erau exact ca acesta. Locuitorii diverselor planete încercaseră totul, de la burghie cu vârf de diamant până la fascicule laser şi bombe cu hidrogen, fără a reuşi să zgârie misteriosul metal. Construcţia era goală pe dinăuntru. Izbitura unui ciocan răsuna ca un gong. Exista chiar o planetă care avea o orchestră simfonică ai cărei membri cântau la un singur instrument, turnul. Muzicienii stăteau pe schele ridicate la diverse niveluri ale turnului şi loveau în el cu ciocane, iar dimensiunile şi forma camerelor din interior determinau notele care rezultau. Dirijorul stătea pe o platformă înaltă de o milă, aflată la o depărtare de jumătate milă, şi utiliza două fanioane pentru a-şi semnaliza indicaţiile. Muzica acestei planete a atins punctul culminant când un dirijor, Ruboklngshep, a căzut de pe platformă. Orchestra, încercând să urmeze mişcările disperate ale fanioanelor în timpul căderii lui, a realizat şase măsuri din cea mai încântătoare muzică produsă vreodată, însă unii critici au contestat ultimele trei note. Arta, ca şi ştiinţa, ajunge uneori la cele mai frumoase rezultate din întâmplare.

Simon se întoarse la navă şi se trezi într-o situaţie neprevăzută. Dat fiind că zona plană era înclinată într-o rână, aşezase nava în partea cea mai de jos, unde găinaţul acumulat

formase o suprafaţă orizontală. Simon voise să fie sigur că nava nu va aluneca peste margine. Dar uitase de imensa ei greutate. Ea se scufundase în stratul moale de guano, astfel că intrările dinspre el erau la vreo şapte metri sub nivelul găinaţului, iar cele din partea opusă erau prea înalte ca să ajungă la ele. Nu avea nimic altceva de făcut decât să-şi sape cu mâinile goale o cale de trecere. Anubis nu voia să-l ajute, căci nu îngropase niciun os pe acolo. Simon se lăsă în genunchi şi începu să escaveze. După două ore, reuşi să ajungă la intrare, murdar, transpirat şi enervat. I-a trebuit jumătate de oră să cureţe intrarea şi încă pe atât ca să se spele pe el şi animalele.

Buna lui dispoziţie obişnuită îi reveni în scurt timp. Îşi spuse că nu era cazul să se enerveze pentru un asemenea fleac. În definitiv, era de aşteptat ca cineva care răscoleşte prin problemele fundamentale să se murdărească pe mâini.

Capitolul 6
Shaltoon, planeta timpului egal

Simon comandă plasarea navei pe o câmpie întinsă din apropierea celei mai mari clădiri a oraşului. Cum acesta era oraşul cu cea mai mare populaţie de pe planetă, trebuia să fie capitala celei mai importante naţii. Clădirea respectivă avea şase etaje şi era construită din piatră albă cu vine purpurii şi roşii. Din aer semăna cu un trifoi cu tulpina înaltă. Ferestrele aveau formă triunghiulară, iar uşile erau ovale. Acoperişurile semănau cu nişte pâini şi întreaga clădire era înconjurată de terase neacoperite, susţinute de două rânduri de coloane. Cele de la marginea terasei erau în formă de V inversat. Celelalte se aflau în spatele acestor forme deltoide şi porneau la unghiuri de patruzeci şi cinci de grade faţă de podea, astfel că extremităţile lor treceau prin deltoizi. Coloanele erau cilindrice, cu excepţia capetelor care străpungeau deltoizii. Acestea se terminau cu nişte sfere din care ţâşneau jeturi de apă opalescentă. La baza lor se aflau două pietre în formă de nucă, pe a căror suprafaţă se vedea o reţea de crestături.

Indivizii care se revărsau din clădire aveau aspect omenesc, cu excepţia urechilor ascuţite, a ochilor galbeni cu pupile ca de pisică şi a dinţilor foarte ascuţiţi. Simon nu a rămas uimit de aceasta. Toate rasele umanoide întâlnite până atunci

descindeau din maimuţe, feline, canide, urside sau rozătoare. Pe Terra, maimuţele câştigaseră cursa evoluţiei către inteligenţă. Pe alte planete, la strămoşii pisicilor, câinilor, urşilor, castorilor sau iepurilor au apărut degete în loc de labe şi au depăşit maimuţele. Pe unele dintre planete atât maimuţele cât şi alte făpturi au evoluat, devenind conştiente şi şi-au împărţit lumea. Ori s-au exterminat unii pe alţii. Pe această planetă se părea că felinele aveau un avans considerabil. Presupunând că ar fi existat umanoizi de origine simiană, aceştia se ascundeau în adâncul pădurilor. Simon îi privi în ecrane. Ieşi din navă după ce în jur se adunaseră soldaţi cu suliţele şi săgeţile îndreptate spre Hwang Ho. Îşi ţinea mâinile ridicate pentru a arăta că este paşnic. Nu zâmbi, căci pe unele planete dezvelirea dinţilor era un semn de ostilitate.

— Sunt Simon Wagstaff, omul fără planetă, spuse el.

După câteva săptămâni, Simon învăţase destul de bine limba lor ca să se poată descurca. O parte din suspiciunile celor de pe Shaltoon se risipiseră. Se părea că nu prea aveau încredere în el fiindcă nu era primul pământean descins acolo. Cu câteva sute de ani în urmă îi vizitase un individ jovial şi cu un mare debit verbal, pe nume P.T. Taub. Până ca shaltoonienii să se dumirească, el îi fraierise, luându-le nu numai bijuteriile coroanei, ci şi o prinţesă care tocmai câştigase concursul de frumuseţe Miss Shaltoon.

Simon se chinui să-i convingă că el nu venise acolo ca să-i păcălească. Voia ceva de la ei, recunoscu el, dar nu ceva material. În primul rând, ştiau oare ceva despre cei care construiseră turnul înclinat în formă de inimă?

Cei care aveau misiunea să-l escorteze pe Simon i-au spus că nu ştiau decât că cei care îl construiseră erau cunoscuţi în această galaxie sub numele de Clerun-Gowph. Nimeni nu cunoştea motivul, dar cineva trebuie să-i fi întâlnit vreodată pe undeva. Altfel, de ce li s-ar fi dat peste tot acelaşi nume? Cât privea turnul, se afla acolo, nelocuit şi înclinându-se din ce în ce mai mult, de dinainte ca shaltoonienii să aibă un grai. Fără îndoială că se afla acolo cu mult înainte.

Shaltoonienii aveau o legendă, după care când turnul se va prăbuşi, va veni sfârşitul lumii.

Simon era adaptabil şi sociabil. Iubea lumea şi ştia cum să se înţeleagă cu alţii. Indiferent dacă se afla în compania unei

singure persoane sau la o petrecere, se distra şi, în general, era agreat. Dar cu shaltoonienii nu se simţea în largul lui. Cu ei era ceva în neregulă, un lucru pe care nu-l putea descrie. La început şi-a spus că s-ar putea să fie din cauză că aceştia se trăgeau din feline. În definitiv, deşi umanoizi, ei erau în mod esenţial pisici, aşa cum pământenii erau, în general, maimuţe. Totuşi mai întâlnise pe Pământ un număr de vizitatori cu origine felină şi se împăcase întotdeauna bine cu ei. De fapt, prefera pisicile. Doar fiindcă fusese constrâns de împrejurări luase cu el un câine când părăsise Terra.

Poate, îşi spuse el, era din cauza mirosului puternic de mosc, care stăruia deasupra oraşului, acoperind pe cel al dejecţiilor de la fermele din jur. Fiecare shaltoonian adult cu care venea în contact degaja acest miros, identic cu cel al unei pisici în călduri. După un timp a înţeles cauza. Ei erau cu toţii în sezonul de împerechere, care dura tot anul. Principalul lor subiect de conversaţie era sexul, dar nici măcar acest subiect nu le putea trezi mult timp interesul. După vreo jumătate de oră deveneau agitaţi şi se scuzau. Dacă îi urma, constata că respectivul sau respectiva intra într-o locuinţă unde era întâmpinat de cineva de sex opus. Uşa se închidea şi după câteva minute răzbăteau din casă cele mai înfiorătoare zgomote.

Astfel că nu reuşea să discute mai mult timp cu cei din escorta lui, care aveau sarcina să nu-l scape din ochi. Aceştia dispăreau şi alţii le luau locul.

Mai mult, a doua zi, când reapăreau cei din escortă, se comportau straniu. Nu păreau să-şi amintească ce-l întrebaseră sau ce-i spuseseră în ziua precedentă. La început, a pus aceasta pe seama unei memorii foarte slabe. Poate că asta îi împiedica pe shaltoonieni să depăşească stadiul de societate agrară simplă.

Simon era vorbăreţ, dar şi un ascultător priceput. O dată ce deprinse bine limbajul, sesiză o diferenţă de intonaţie la cei din escortă. Variaţiile nu apăreau doar între diferiţi vorbitori, aşa cum te-ai fi aşteptat, ci la acelaşi individ, de la o zi la alta. Simon ajunse, în cele din urmă, la concluzia că nu-l deranja faptul că shaltoonienii erau, din punctul lui de vedere, prea preocupaţi de sex. Nu avea nicio repulsie de ordin moral faţă de aceasta. În definitiv, nu poţi pretinde extratereştrilor să fie exact ca pământenii. De fapt, reacţia lui consta cel mult în invidie.

Evoluţia îi păgubise pe oameni. De ce nu a putut homo sapiens să-şi păstreze vitalitatea babuinilor? De ce a trebuit ca societatea să se formeze astfel încât să suprime impulsurile sexuale? Oare din cauză că evoluţia hotărâse că omenirea era sortită să progreseze din punct de vedere tehnologic? Şi, oare, în acest scop, evoluţia convertise o mare parte din impulsurile sexuale, îndreptându-le spre creier pentru a folosi energia lor la producerea de unelte, conceperea unor noi religii, a unor metode de a câştiga mai mulţi bani şi a ajunge la o poziţie socială mai înaltă?

Pământenii îşi dedicau eforturile căţărării în vârful piramidei sociale, în timp ce shaltoonienii se mulţumeau să se suie unul pe altul.

La început, lui Simon aceasta îi păru o treabă bună. Unul dintre dezavantajele societăţii omeneşti era că puţini oameni aveau contacte cu adevărat intime. În schimb, o populaţie care petrecea mare parte din timp în pat ar fi trebuit să fie plină de dragoste. Totuşi lucrurile nu păreau să stea astfel pe această planetă. În limba lor nici măcar nu exista un termen pentru dragoste. Aveau numeroşi termeni pentru diverse poziţii de împreunare, dar toţi aceştia erau doar de specialitate. Nu exista o expresie generală care să corespundă pământescului „dragoste".

Dar acest lucru nu ducea la diferenţe semnificative între comportamentul pământenilor şi cel al shaltoonienilor. Cei din urmă păreau să aibă tot atât de multe divorţuri, discuţii, certuri şi crime ca şi primii. Pe de altă parte, shaltoonienii nu aveau multe sinucideri. În loc să fie deprimaţi, se duceau să se descarce.

Simon reflectă la acest aspect. Ajunse la concluzia că, probabil, societatea shaltooniană era, în fond, mai bine organizată decât cea terestră. Aceasta nu se datora unei superiorităţi intelectuale a shaltoonienilor. Era o chestiune de exces hormonal. Meritul nu revenea inteligenţei, ci Mamei Natura. Concluzia îl deprimă, dar nu-şi căută o femelă pentru a se bine dispune. Se retrase în cabina lui şi cântă la banjo până ce se simţi mai bine. Apoi se gândi la semnificaţia acestui fapt şi se întristă din nou. Nu cumva îşi canalizase impulsul sexual într-o direcţie greşită? Nu cumva făcuse dragoste cu sine însuşi, prin intermediul banjoului, în loc să se îndrepte spre altă fiinţă? Nu

erau notele picurate de corzi un soi de slobozire perversă? Oare plăcerea lui cea mai mare deriva din cântat şi nu din regulat?

Simon puse jos banjoul care, cu fiecare clipă, semăna tot mai mult cu un falus detaşabil. Făcu o incursiune afară, hotărât să-şi utilizeze propriul său instrument. Zece minute mai târziu era înapoi, în navă. Singura uşurare pe care o simţea era că se afla la adăpost de shaltoonieni. Trecuse pe lângă un butoi pentru apa de ploaie şi privise din întâmplare înăuntru. În el se afla un nou-născut. Se uită în jur după un poliţist, dar nu găsi niciunul. Îşi dădu seama că nu văzuse niciun poliţist pe Shaltoon. Opri un trecător ca să-l întrebe unde se află secţia de poliţie. Neputând s-o facă, deoarece nu cunoştea cum se spune „poliţie”, îl duse pe trecător la butoi şi-i arătă ce se afla în el. Cetăţeanul se mulţumi să ridice din umeri şi se îndepărtă. Simon se învârti prin jur până ce dădu de una dintre femeile care făceau parte din escorta lui. Ea se miră să-l vadă fără însoţitori şi îl întrebă de ce a părăsit nava fără să anunţe autorităţile. Simon îi răspunse că asta n-avea importanţă. Important era cazul de pruncucidere pe care tocmai îl descoperise.

Ea părea că nu înţelege despre ce vorbea Simon. Îl urmă şi se uită în butoi. Apoi privi la el cu o expresie ciudată. Simon, văzând că ceva nu e în regulă, se uită din nou. Cadavrul dispăruse.

— Dar jur că era aici acum cinci minute! exclamă el.

— Desigur, replică ea cu răceală. Dar l-au luat curăţitorii de butoaie.

Lui Simon i-a luat ceva timp ca să priceapă că nu văzuse nimic neobişnuit. De fapt, butoaiele pe care le remarcase la fiecare colţ şi sub fiecare burlan se foloseau mai puţin la colectarea apei de băut. Scopul lor principal era înecarea copiilor.

— Pe Pământ n-aveţi acelaşi obicei? întrebă femeia.

— Este împotriva legii să omori copii.

— Şi atunci cum naiba împiedicaţi creşterea exagerată a populaţiei? zise ea.

— Nu facem asta, răspunse Simon.

— Ce primitiv!

O parte din indignarea lui Simon se stinse după ce femeia i-a explicat că speranţa medie de viaţă a unui shaltoonian era de zece mii de ani. Longevitatea se datora unui elixir descoperit cu

vreo două sute de mii de ani în urmă.

Shaltoonienii nu erau prea buni la mecanică, inginerie sau fizică, dar erau mari botanişti. Elixirul se prepara din seva mai multor plante. Un efect secundar al acestui elixir era că shaltoonienii se îmbolnăveau rareori.

— Acum înţelegi de ce trebuie să avem un mijloc de a menţine nivelul populaţiei, zise ea. Altfel, în cel mult o mie de ani am sta unul peste altul.

— De ce nu folosiţi anticoncepţionale?

— Sunt împotriva tradiţiei noastre, răspunse ea. Ele intervin în plăcerea actului sexual. În plus, fiecare are dreptul la şansa de a se naşte.

Simon o rugă să-i explice această remarcă aparent contradictorie. Ea îi spuse că un copil avortat nu are suflet. Dar unul care a văzut lumina zilei căpăta un suflet în momentul naşterii. Chiar dacă murea cu câteva secunde mai târziu, ajungea totuşi în rai. Evident, era mai bine să moară, căci astfel scăpa de greutăţile, durerile şi suferinţele vieţii. Fiind ucis, i se făcea o favoare. Totuşi pentru a împiedica scăderea populaţiei, era necesar ca un copil din o sută să fie lăsat în viaţă. Shaltoonienilor nu le plăcea să facă aceasta după un program bătut în cuie. Lăsau ca Şansa să decidă cine trăieşte şi cine nu. Astfel că fiecare femeie care rămânea însărcinată mergea la Templul lui Shaltoon. Acolo alegea un număr la ruletă şi dacă bila cădea în poziţia aleasă de ea, urma să-şi păstreze copilul. Crupierii Divini îi dădeau o plăcuţă pe care era trecut numărul norocos şi ea o purta la gât până când copilul împlinea un an.

— Ruleta este aranjată astfel ca şansele să fie de una la o sută, continuă ea. De obicei câştigă banca. Dar când câştigă o femeie, se declară zi de sărbătoare şi ea devine regină pentru o zi. Asta nu-i cine ştie ce, căci îşi petrece aproape tot timpul trecând în revistă parada.

— Mulţumesc pentru informaţii, spuse Simon. Mă duc la navă. Cu bine, Goobnatz.

— Nu sunt Goobnatz, replică ea. Sunt Dunnernickel.

Simon fu atât de tulburat, că nici n-o mai întrebă ce voise să spună cu asta. Îşi zise că memoria îi jucase un renghi. Însă a doua zi îşi ceru scuze.

— Iar greşeşti, îi spuse ea. Numele meu este Pussyloo.

Exista tendinţa ca cei din altă rasă să le pară pământenilor că

arată la fel. Dar el petrecuse aici suficient timp ca să-i deosebească uşor pe indivizi.

— Voi, shaltoonienii, aveţi alt nume în fiecare zi?

— Nu, răspunse ea. Numele meu a fost întotdeauna Pussyloo. Dar ieri ai vorbit cu Dunnernickel şi alaltăieri cu Goobnatz. Mâine va fi Quimquat.

Acesta era motivul obscur pentru care Simon nu se simţise în largul lui. Simon o rugă să-i explice şi intrară într-o cârciumă din apropiere. Băutura trecea în contul patronului, căci Simon lucra acolo, cântând la banjo. Shaltoonienii se înghesuiau în fiecare noapte să-i asculte cântecele, care le plăceau, deşi nu semănau deloc cu muzica lor. Cel mai important critic muzical de pe planetă scrisese o serie de articole despre geniul lui Simon, afirmând că prin instrumentul lui atingea o profunzime şi o autenticitate pe care niciun shaltoonian nu le putea egala. Simon nu înţelegea nici el mai mult decât shaltoonienii din cele spuse de critic, dar îi plăcea ce citea. Era prima dată când se scria de bine despre el.

Comandară câteva beri şi Pussyloo se avântă în explicaţii. Ea-i spuse că i-ar plăcea să-i împărtăşească tot ce se putea în jumătate de oră, dar trebuia să vorbească o mulţime ca să termine în acest răstimp. Peste treizeci de minute termina lucrul. Îi plăcea Simon, dar nu era genul ei şi avea un rendez-vous cu un ins pe care-l întâlnise în timpul pauzei de prânz. După ce îi auzi explicaţia, Simon înţelese de ce era aşa grăbită.

— La voi, pământenii, nu există rotaţia strămoşilor? întrebă ea.

Simon fu atât de şocat, încât îşi răsturnă berea şi a trebuit să ceară alta.

— Ce naiba mai e şi asta? făcu el.

— Este un fenomen biologic, nimic supranatural, răspunse ea. Bănuiesc că voi, pământeni amărâţi, nu aveţi aşa ceva. Dar corpul fiecărui shaltoonian conţine celule care păstrează amintirile unui anume strămoş. Strămoşii cei mai îndepărtaţi se află în ţesuturile anale. Cei mai recenţi se află în celulele creierului.

— Adică un individ poartă în sine amintirile străbunilor săi?

— Asta am spus.

— Dar mi se pare că, în timp, nu va mai avea destul loc în corp pentru toate celulele ancestrale, zise Simon. Dacă te

gândeşti că strămoşii se dublează cu fiecare generaţie în urmă, constaţi curând că nu mai ai loc. Tu ai doi părinţi şi fiecare dintre ei au avut doi părinţi care la rândul lor au avut doi. Şi tot aşa. Mergi înapoi doar cu cinci generaţii şi ai şaisprezece stră-străbunici. Și aşa mai departe.

— Şi aşa mai departe, repetă Pussyloo.

Ea privi spre ceasul din perete, sfârcurile i se umflară iar mirosul de împreunare se înteţi. De fapt, toată cârciuma puţea. Simon nu putea simţi nici măcar mirosul propriei sale beri.

— Trebuie să-ţi aminteşti că, mergând înapoi cu treizeci de generaţii, mulţi dintre cei care trăiesc acum au numeroşi strămoşi comuni. Altfel, lumea ar fi forfotit pe planetă ca muştele pe o grămadă de bălegar. Dar mai există un factor care reduce numărul strămoşilor. Celulele strămoşilor cu personalităţi puternice degajă substanţe care le dizolvă pe cele mai slabe.

— Vrei să-mi spui că şi la nivel celular funcţionează legea supravieţuirii celui mai puternic? întrebă Simon. Că factorul hotărâtor este egoismul?

Pussyloo se scărpină între picioare şi-i răspunse:

— Aşa este. N-ar fi fost niciun fel de problemă dacă s-ar fi rezumat la atât. Dar, pe vremuri, acum vreo douăzeci de mii de ani, strămoşii au pornit la luptă pentru a-şi apăra drepturile. Au spus că nu este drept să stea închişi în micile lor celule, doar cu propriile lor amintiri. Şi ei aveau dreptul să iasă din ghetourile lor celulare, să se bucure de carnea din care făceau parte, dar de care erau ţinuţi departe.

După lupte îndelungate, au ajuns la un aranjament pe bază de timpi egali. Iată cum funcţionează: celui care se naşte i se permite să dispună de propriul său corp până ce ajunge la pubertate. În acest răstimp, un strămoş nu vorbeşte decât când este întrebat.

— Cum faceţi asta? întrebă Simon.

— Este, un mecanism cerebral, ale cărui detalii nu sunt încă lămurite de către oamenii de ştiinţă, spuse ea. Unii pretind că avem un circuit nervos pe care-l putem cupla sau decupla prin puterea gândului. Problema este că şi strămoşii pot să-l cupleze. Ei obişnuiau să-i chinuiască pe amărâţii care-i purtau, dar acum nu mai cuplează niciun circuit decât dacă li se cere.

Oricum, când o persoană ajunge la pubertate, trebuie să-i dea

fiecărui strămoş câte o zi. Acesta, sau aceasta, intră în stăpânirea deplină a corpului şi conştiinţei purtătorului. Şi purtătorului îi rămâne o zi pe săptămână pentru sine. Astfel că el predomină, dar tot apar multe certuri. Când tura este completă, totul începe de la capăt. Din cauza numărului mare de strămoşi, shaltoonienii n-ar putea trăi destul pentru efectuarea unui ciclu întreg, dacă n-ar exista elixirul. Acesta întârzie îmbătrânirea astfel că durata medie de viaţă ajunge la vreo zece mii de ani.

— Ceea ce înseamnă de fapt, douăzeci de mii de ani, din moment ce un an shaltoonian este de două ori mai lung decât anul pământean, zise Simon.

Era şocat. Nici măcar nu observase că Pussyloo o ştersese din tavernă şi ieşise legănându-şi şoldurile.

Capitolul 7
Regina Margaret

Călătorind prin spaţiu se gândea că ar fi timpul să o ia din loc. Se părea că nu prea avea de ce să mai rămână acolo. Shaltoonienii nu aveau nici măcar un termen pentru filosofic, ca să nu mai vorbim de ontologie, epistemologie sau cosmologie. Interesul lor era îndreptat în altă parte. Înţelegea de ce se gândeau ei doar la lucruri profane, mai exact, la mâncare, băutură şi copulaţie. Dar asta nu-l făcea să dorească să procedeze la fel. Pasiunea lui principală rămânea orientată către marile răspunsuri.

Totuşi, după ce a aflat de rotaţia strămoşilor, decise să mai rămână un timp. Era curios să vadă cum determina acest fenomen unic structura stranie şi complexă a societăţii shaltooniene. În plus, ca să fim sinceri, avea şi interesul de a respinge gândul plecării. Îi plăcea să fie tratat ca o vedetă şi era posibil ca pe planeta următoare să nu mai aibă parte de critici la fel de entuziaşti.

Pe de altă parte, animalele lui erau nefericite. Nu voiau să părăsească nava deşi sufereau din cauza claustrării. Mirosul shaltoonienilor îi provoca lui Anubis un acces nebun de lătrături, iar pe Athena o făcea să intre într-o stare de criză. Când Simon avea musafiri, cei doi se retrăgeau în cambuză[11]. După ce vizita

[11] Magazie de alimente, pe nave (n. tr.).

se termina, Simon încerca să se joace cu animalele, ca să le bine dispună, dar ele nu reacţionau. Ochii lor mari şi muţi îl implorau să decoleze, să părăsească pentru totdeauna această planetă care mirosea a pisici. Simon le rugă să mai reziste o săptămână. Cei care caută să se instruiască trebuie să accepte anumite neajunsuri. Desigur, animalele nu-i înţelegeau cuvintele, dar îi înţelegeau tonul. Erau captive acolo până ce stăpânul lor hotăra să le scape. Ce se petrecea în mintea lor era altă treabă. Poate că era mai bine că nu puteau vorbi.

Primul lucru descoperit de Simon în cursul cercetărilor sale a fost că rotaţia strămoşilor producea o mare ostilitate faţă de schimbare. Aceasta nu era doar inevitabilă, ci şi necesară. Trebuia ca societatea să funcţioneze de la o zi la alta, grânele semănate, culese şi transportate, activităţile guvernamentale şi afacerile să se desfăşoare normal, şcolile, spitalele, tribunalele şi aşa mai departe; să funcţioneze. Pentru ca aceasta să fie posibil, o familie rămânea la aceeaşi meserie sau domeniu de activitate. Dacă strămoşul tău fusese, cu o mie de generaţii în urmă, săpător de şanţuri, tu erai tot săpător. Nu apăreau încurcături din cauza înlocuirii unui fierar, azi cu un judecător, iar mâine cu un gunoier.

Marea problemă în guvernarea acestui gen de societate consta în dorinţa fiecărui strămoş de a trăi din plin ziua în care era el stăpân. Fireşte, el sau ea nu voia să muncească irosindu-şi timpul în care ar fi putut să mănânce, să bea sau să se împreuneze. Dar toată lumea înţelegea că dacă şi-ar fi îndeplinit aceste dorinţe, societatea s-ar fi destrămat şi purtătorii ar fi murit în scurt timp, de foame. Astfel că, fiecare muncea câte opt ore pe zi în silă, şi, la terminarea programului, se arunca într-o orgie. Aproape toţi făceau la fel. Unii aveau grijă de copii, iar alţii munceau toată ziua la ferme.

Singurul mod de rezolvare era să-i lase pe sclavi să îngrijească de copii şi să termine muncile câmpului. Pe Shaltoon legea spunea că dacă erai sclav, rămâneai sclav pentru totdeauna. Însă cum să faci un strămoş sclav să muncească din zori până noaptea în singura zi, o dată la cinci sute de ani, când punea stăpânire pe purtător? în primul rând, cine să-l supravegheze? Niciun om liber nu voia să-şi sacrifice preţiosul timp liber supraveghindu-l pe robi. Şi un sclav care nu este păzit foarte atent, o şterge.

Cum poţi pedepsi un sclav care şi-a neglijat munca pentru a se distra? Dacă-l spânzuri, ucizi mii de inocenţi. În plus, reduci numărul de sclavi, din care şi aşa nu sunt destui. Dacă-l biciuieşti, îl pedepseşti pe nevinovat. A doua zi după bătaie, bărbatul sau femeia vinovată se retrăgea în celula sa, la adăpost de durere. Amărâtul care îi urma avea de suferit. Lui nu-i convenea să fie pedepsit pentru o vină care nu-i aparţinea şi simţul lui moral suferea ca un câine cu hemoroizi.

Autorităţile au sesizat că era o situaţie periculoasă. Dacă un număr suficient de sclavi se înfuriau destul pentru a se revolta, le-ar fi fost uşor să preia puterea, în timp ce stăpânii lor ar fi zăcut beţi morţi după orgiile din timpul nopţii. Singurul mod de a evita riscul era să dubleze numărul sclavilor. În acest mod, sclavul muncea patru ore iar apoi putea să plece să se distreze, în timp ce alt sclav îi termina treaba. Sistemul ăsta avea şi dezavantaje. Sclavul care intra în schimb în ultimele patru ore a chefuit în timpul lui liber şi nu era în formă pentru a lucra eficient. Dar nu exista remediu.

Trebuia ca sclavii suplimentari necesari să fie luaţi din rândul oamenilor liberi. Astfel că autorităţile au promulgat legi prin care cineva putea fi făcut sclav dacă scuipa pe trotuar sau nu-şi parca trăsura în loc admis. Desigur, au fost proteste şi răscoale împotriva noii legislaţii. Guvernul se aştepta la ele, de fapt chiar le dorea. Au arestat pe rebeli şi i-au făcut sclavi. Sentinţa era retroactivă: toţi strămoşii lor deveneau şi ei sclavi.

Simon a stat de vorbă cu mai mulţi sclavi şi a constatat că bănuiala lui se confirma. Aproape toţi sclavii nou-apăruţi proveneau din clasele sărace. Puţinii care făcuseră parte din păturile superioare fuseseră liberali. Într-un fel sau altul, caraliii nu vedeau niciodată când un bancher, un judecător sau un om de afaceri scuipa pe trotuar.

Simon se îngrijoră când află aceste lucruri. Existau atât de multe legi de care n-avea habar. Putea fi luat sclav dacă uita să se aşeze în bătaia vântului înainte de a se băşi în prezenţa unui caraliu. Însă primi asigurări că el nu era supus legilor locale.

— Cu condiţia să pleci în maximum două săptămâni, îl lămuri interlocutorul lui. Nu dorim să te avem ca sclav. Ai prea multe idei ciudate. Dacă ai sta aici mai mult timp, s-ar putea să le răspândeşti, să contaminezi prea multă lume.

Simon nu comentă. Analogia dintre ideile noi şi bolile

contagioase nu era o noutate pentru el.

Unul dintre scriitorii preferaţi ai lui Simon, un autor de SF pe nume Jonathan Swift Somers III, scrisese odată despre paralelismul dintre boli şi idei. În povestirea lui, intitulată *Carantină!,* un pământean ajunge pe o planetă netrecută pe hărţi. El era dornic să-i studieze pe locuitori, dar ei n-au vrut să-l lase să coboare din navă înainte de a fi supus unui control medical. La început, şi-a spus că îi suspectau probabil că ar putea aduce germenii unor boli pe care ei, nu erau pregătiţi să le trateze. După ce le-a învăţat limba, i s-a spus că nu era asta. Localnicii puseseră la punct, cu mult timp înainte, un panaceu împotriva tuturor bolilor trupeşti. În schimb erau îngrijoraţi că el ar putea să le dezorganizeze societatea, poate chiar să le-o distingă, cu idei periculoase.

Oficialităţile de la frontieră, purtând căşti din plumb pentru protecţia creierului, l-au chestionat în amănunt pe pământean timp de două săptămâni. L-au cam trecut toate năduşelile în timpul discuţiilor, căci metoda folosită de străini pentru prevenirea contaminărilor, şi care era sută-n sută sigură, consta în uciderea celui bolnav. Cadavrul era ars, iar cenuşa îngropată la miezul nopţii într-un mormânt nemarcat.

După ce l-au perpelit două săptămâni, şeful comisiei i-a spus, zâmbind:

— Acum poţi fi lăsat printre ai noştri.

— Vreţi să spuneţi că sunt sănătos? întrebase pământeanul.

— Nimic grav, spusese şeful comisiei. Am auzit toate ideile tale. Nu există una la care să nu ne fi gândit cu zece mii de ani în urmă. Probabil că vii dintr-o lume foarte primitivă.

Jonathan Swift Somers III, ca şi cei mai mulţi dintre marii scriitori americani, se născuse în Midwest. Tatăl lui fusese un poet aspirant, ale cărui opere neterminate nu-i fuseseră publicate decât după mult timp de la moartea sa. Simon făcuse odată un pelerinaj la Petersburg, Illinois, unde era mormântul marelui om. Monumentul din granit reprezenta un scaun de invalid cu aripi. Dedesubt se afla epitaful:

JONATHAN SWIFT SOMERS III
1910-1982
El n-a avut nevoie de picioare

Somers paralizase de la mijloc în jos la vârsta de zece ani. În acele vremuri nu exista un vaccin împotriva poliomielitei. Somers nu-şi părăsise niciodată scaunul de invalid sau oraşul natal, dar imaginaţia lui colinda prin univers. Scrisese patruzeci de romane şi două sute de povestiri, majoritatea despre aventuri în spaţiu. Când a început să scrie, a descris explorarea Lunii şi a planetei Marte. După ce acestea au fost cercetate, şi-a îndreptat atenţia spre Jupiter. După expediţia pe Jupiter, a scris despre astronauţii care călătoreau spre ultimele frontiere ale spaţiului. El şi-a închipuit că, în timpul vieţii sale, oamenii nu vor trece de marginile sistemului solar, şi a avut dreptate. De fapt, nu avea nicio importanţă dacă astronauţii ajungeau sau nu în locurile descrise de el. Cărţile lui despre Lună şi Marte au continuat să fie citite mult timp după ce asemenea călătorii deveniseră o bagatelă. Nu conta faptul că Somers se înşelase complet în legătură cu acele locuri. Cărţile lui erau pline de poezie şi dramatism, iar eroii lui păreau mai reali decât oamenii care ajunseseră acolo cu adevărat. În orice caz, erau mai interesanţi.

Somers aparţinuse aceleiaşi şcoli ca şi marele romancier francez, Balzac. Acesta pretindea că poate scrie mai bine despre un loc când nu ştie nimic despre el. De câte ori ajungea într-un oraş pe care-l descrisese într-o carte, era dezamăgit.

Lângă mormântul lui Somers, se afla cel al tatălui său.

JONATHAN SWIFT SOMERS II
1877-1912
Am încercat să zbor pe aripile poeziei.
În notele de refuz mi se spunea că-s dulcege.
Cum mai glumeşte Soarta!
Căci astfel m-a scutit de dispreţul criticilor.

Însă criticii l-au chinuit pe fiul său aproape toată viaţa. Abia la bătrâneţe Somers a fost recunoscut drept un mare artist. Când a primit Premiul Nobel pentru literatură, a comentat: „Asta nu vindecă rănile.” Ştia că criticii nu recunosc niciodată că au greşit. Ei au continuat să-l persecute.

Simon era îngrijorat că i-ar putea supăra pe shaltoonieni. Era adevărat că nu le sugerase niciodată idei noi. Nu făcea altceva decât să pună întrebări. Dar, de multe ori, ele pot fi mai

periculoase decât propaganda. Întrebările duc la primenirea ideilor.

Se părea însă că nu avea să stârnească nicio scânteie de înnoire în mintea shaltoonienilor. De fapt, adulţii nu erau prezenţi niciodată decât o singură zi. Cei tineri erau prea ocupaţi cu joaca şi cu educaţia, pregătindu-se pentru vremea când urmau să cedeze drepturile de posesiune asupra propriilor lor trupuri.

În una dintre ultimele zile ale vizitei sale, într-o splendidă dimineaţă, Simon părăsi nava pentru a vizita Templul lui Shaltoon. Intenţionase să-şi petreacă ziua studiind riturile care se desfăşurau acolo. Shaltoon reprezenta principala zeitate a planetei, o zeiţă al cărui echivalent cel mai apropiat de pe Pământ era Venus sau Afrodita. Se plimba pe străzi, care i se păreau ciudat de pustii.

Tocmai se întreba care să fi fost cauza, când îl surprinse un urlet sălbatic. Alergă spre casa de unde răsunase zgomotul şi deschise uşa. Un bărbat şi o femeie se luptau pe viaţă şi pe moarte în mijlocul camerei. Simon avea o regulă: de a nu interveni niciodată în certurile dintre bărbaţi şi femei. Era o regulă bună, dar niciun om milos n-o putea respecta. Încă un minut şi unul sau ambii combatanţi însângeraţi şi loviţi ar fi fost morţi. Interveni între ei şi apoi sări în lături, fugind ca să scape cu viaţă. Amândoi combatanţii tăbărâseră pe el, ceea ce era de aşteptat.

Continuă să alerge, fiind urmărit pe stradă. Gonind de-a lungul străzii, auzea ţipete şi urlete din casele pe lângă care trecea. La un colţ se ciocni de o ceată agitată şi zgomotoasă, ai cărei membri păreau dornici să ucidă pe oricine se afla în raza de acţiune a pumnilor, cuţitelor, suliţelor, săbiilor şi topoarelor lor. Simon se luptă să iasă dintre ei şi se împletici către navă. După ce închise trapa în urma lui, se târî spre sala de tratamente unde îşi bandajă numeroasele tăieturi şi răni adânci, în timp ce Anubis scâncea şi-l lingea.

A doua zi se aventură cu precauţie afară. Oraşul era vraişte. Peste tot zăceau morţi şi răniţi, iar pompierii continuau să se lupte cu incendiile provocate în ziua precedentă. Însă nimeni nu părea pus pe luptă, aşa că opri un trecător şi-l întrebă ce fusese cu izbucnirea din ajun.

— A fost Ziua lui Shag, nerodule, îi răspunse cetăţeanul şi

plecă mai departe.

Pe Simon nu-l afectă prea mult grosolănia individului. Foarte puţini dintre localnici erau bine dispuşi în stare trează. Asta din cauză că trupul purtătorului era încontinuu suprasolicitat de rotaţia strămoşilor. Fiecare se destrăbăla cât putea în intervalul de timp dintre semnalul de încetare a lucrului şi clopotul care anunţa stingerea. În consecinţă, primul lucru pe care-l simţea un strămoş când îi venea rândul era o mahmureală cumplită. Aceasta persista toată ziua, dându-i o stare de oboseală şi nervozitate până când avea ocazia să-şi aline durerea cu băutură.

Din când în când, corpul ceda şi era dus la un spital de către sanitari beţi, care îl lăsau în grija unor infirmiere şi doctori beţi. Nefericitul căruia îi venea rândul în ziua respectivă era prea bolnav ca să poată face altceva decât să zacă în pat, gemând şi blestemând. Gândul că-şi risipea ziua lui preţioasă şi rară în convalescenţă după distracţia altcuiva, îl făcea să se simtă şi mai rău.

Aşa că Simon nu se minună de ţâfna cetăţeanului. Merse mai departe şi în cele din urmă dădu peste o femeie bandajată din belşug, dar neobişnuit de amabilă.

— Dacă te întorci cu o mie de ani în urmă, toată lumea are aceiaşi strămoşi, îi spuse ea. Aşa că la fiecare aproximativ o mie de ani apare o zi în care un anume strămoş ajunge să preia controlul în mai mulţi purtători. Asta se întâmplă de obicei numai cu câţiva şi putem face faţă. Celor mai multe asemenea situaţii. Dar acum vreo cinci mii de ani, Shag, o personalitate foarte puternică născută în paleolitic, a preluat controlul a peste jumătate din populaţie într-o anume zi. Cum era un ins extrem de autoritar şi violent, care se ura pe sine, prima Zi a lui Shag s-a terminat prin uciderea unui sfert din populaţie în cursul luptelor.

— Şi ce-a fost cu Ziua lui Shag de ieri? întrebă Simon.

— Asta-i a treia. Şi ea constituie un record. Aproape jumătate din locuitori au căzut victimă.

— Pe termen lung, asta are şi părţi bune, spuse Simon. Acum puteţi lăsa în viaţă mai mulţi bebeluşi pentru a readuce populaţia la normal.

— Cea mai dulce iarba-mâţei creşte în spatele latrinei, răspunse ea. Acesta era echivalentul zicalei pământene: Fiecare

nor are marginea lui de argint, sau: Orice vânt potrivnic îi este de folos cuiva.

Simon se decise să-şi scurteze şederea. Avea să plece a doua zi. Dar, în acea seară, citind ziarul *Times* de pe Shaltoon află că, peste patru zile, cea mai înţeleaptă fiinţă care trăise vreodată avea să pună stăpânire pe corpul reginei. Asta îi stârni interesul. Dacă cineva deţinea adevărul, era această femeie. Ea avusese parte de cele mai numeroase reveniri şi combina cea mai mare înţelepciune cu cea mai îndelungată experienţă.

Datorită planului de rotaţie se ştia că urma la rând Regina Margaret. Planul fusese stabilit pentru fiecare persoană. De obicei era agăţat în baie, aşa că puteai să-l studiezi când n-aveai altceva în minte.

Simon făcu cerere pentru o audienţă. În condiţii normale ar fi trebuit să aştepte şase luni răspunsul. Însă fiind singurul vizitator de pe altă planetă şi faimos pentru cântatul la banjo, primi răspunsul în aceeaşi zi. Regina era bucuroasă să-l invite la cină. Ţinuta de ceremonie era obligatorie.

Strălucitor în uniforma de gală a comandantului navei Hwang Ho, un costum bleumarin împodobit cu epoleţi cu fir de aur, nasturi mari de alamă şi douăzeci de medalii pentru Bună Purtare, Simon se înfăţişă la poarta principală a palatului. Mai marele majordomilor regali şi şase soldaţi din gardă îl conduseră de-a lungul unor splendide coridoare din marmoră, ticsite cu obiecte de artă. În alte împrejurări, lui Simon i-ar fi plăcut să le privească mai îndeaproape. Majoritatea reprezentau simboluri falice.

Fu introdus pe o uşă flancată de doi străjeri care suflară în lungile lor trompete de argint la trecerea lui. Simon aprecie onoarea chiar dacă zgomotul îl asurzi pentru un minut. Era încă ameţit când ajunse într-o cameră mică dar împodobită, în faţa unei mese mari, din lemn lustruit, închis la culoare. Pe masă se aflau două farfurii şi două pocale pline cu vin şi o mulţime de platouri din care se ridicau aburi. În spatele mesei se afla o femeie a cărei frumuseţe îi puse în mişcare adrenalina, deşi nu avea trăsături strict omeneşti. De fapt, Simon se obişnuise atât de mult cu urechi ascuţite, pupile verticale şi dinţi tăioşi, încât propriul său chip îl făcea să tresară când se bărbierea.

Simon nu desluşi cuvintele de introducere rostite de regină, căci auzul nu-i revenise încă. Se plecă înaintea ei după ce

buzele regale încetară să se mişte şi, la un semn, se aşeză la masă în faţa ei. Cina decurse destul de plăcut.

Discutară despre vreme, un subiect cu care Simon constatase că se poate sparge gheaţa pe orice planetă. Apoi vorbiră despre ororile Zilei lui Shag. Simon începuse să fie tot mai ameţit de băutură. Protocolul cerea să golească un pahar cu vin de fiecare dată când o făcea regina, iar ea părea foarte însetată. El nu o blamă. Trecuseră trei sute de ani de când nu mai băuse.

La cererea ei, Simon îşi povesti viaţa. Ea se arătă îngrozită dar, în acelaşi timp, complezentă.

— Religia noastră susţine că stelele, planetele şi sateliţii lor sunt fiinţe vii, spuse regina. Ele sunt singurele forme de viaţă suficient de mari şi de complexe pentru a o interesa pe Creatoare. Viaţa biologică este un accident, un produs secundar. S-ar putea spune că este o boală care contaminează planetele. Viaţa vegetală şi cea animală sunt forme suportabile ale bolii, ca acneea sau iritaţiile.

Dar când se dezvoltă forme de viaţă inteligentă, fiinţe conştiente, acestea devin un fel de microb fatal. Noi, shaltoonienii, suntem însă destul de înţelepţi pentru a înţelege asta. Aşa că în loc să devenim paraziţi, trăim în simbioză. Trăim de pe urma pământului, dar avem grijă să nu-l distrugem. De asta am rămas la nivelul unei societăţi agrare. Obţinem recolte, dar îngrăşăm solul cu bălegar. Şi înlocuim fiecare copac tăiat.

În schimb, pământenii par să fie nişte paraziţi care şi-au îmbolnăvit planeta. Îmi pare rău că o spun, dar hoonhorii au făcut un lucru bun curăţind Pământul. Însă ajunge ca ei să arunce o privire pe Shaltoon, pentru a vedea că ne-am păstrat planeta în cea mai perfectă stare. Nu ne paşte nicio primejdie din partea lor.

Simon nu considera că societatea shaltooniană era mai presus de orice critică, dar i se păru mai diplomatic să păstreze tăcerea.

— Tu spui, Călătorule prin Spaţiu, că ai de gând să răscoleşti peste tot până ce vei găsi răspunsuri la întrebările tale. Asta înseamnă că vrei să afli care este sensul vieţii, nu-i aşa?

Se apleca spre el, cu ochii verzi şi pupilele negre verticale strălucind în lumina lumânărilor. Roba i se deschise, iar Simon îi zări sânii albi şi sfârcurile mari şi roşii ca cireşile.

— Da, s-ar putea spune şi aşa, zise el.

Ea se ridică brusc, răsturnându-şi scaunul, şi bătu din palme. Majordomii şi celelalte oficialităţi ieşiră pe dată şi închiseră uşile în urma lor. Simon începu să năduşească. În încăpere se făcuse foarte cald şi mirosul greu, pătrunzător, de pisică în călduri era atât de dens, că părea aproape vizibil.

Regina Margaret îşi lăsă roba să alunece pe podea. Dedesubt nu purta nimic. Pieptul ei plin, tare, neacoperit era mândru şi trandafiriu. Şoldurile şi coapsele erau îmbietoare, ca o liră din alabastru. Strălucirea lor era atât de albă, de parcă ar fi avut o sursă de lumină în interior.

— Peregrinările tale s-au terminat, Călătorule prin Spaţiu, şopti ea cu vocea răguşită de patimă. Nu mai căuta, căci ai găsit. Răspunsul este în braţele mele.

El nu răspunse. Ea ocoli masa ca să ajungă la el, în loc să-i poruncească să se apropie, după cum ar fi fost dreptul ei de regină.

— Este un răspuns magnific, Regină Margaret, Dumnezeu e martor, zise el. Palmele îi asudau puternic. Îl voi primi cu recunoştinţă. Dar trebuie să vă spun, ca să fiu corect până la capăt, că mâine voi fi nevoit să-mi văd de drum.

— Dar ai aflat răspunsul, ţi-ai găsit răspunsul! strigă ea, apăsându-i capul între sânii feciorelnici şi parfumaţi.

El spuse ceva. Ea îl împinse înapoi, îndepărtându-l la o lungime de braţ.

— Ce-ai zis? întrebă ea.

— Am spus, Regină Margaret, că ceea ce-mi oferiţi este un răspuns grozav. Dar, din întâmplare, nu este chiar cel pe care doresc cel mai mult să-l aflu.

Se crăpa de ziuă, de parcă o fereastră ar fi fost spartă cu o cărămidă de aur. Simon urcă în navă. Era ca o gogoaşă umană, îmbibat de oboseală, satisfacţie şi duhoare de pisică în călduri. Anubis îl adulmecă şi urlă. Simon întinse o mână stoarsă de hormoni ca să-l alinte.

Anubis i-o muşcă.

Capitolul 8
Planeta Fumatul Interzis

ÎN TIMPUL BANCHETULUI cu Regina Margaret, Simon băuse o cupă din elixirul shaltoonian al nemuririi. Şi, înainte de a pleca,

primise două fiole cu elixir pentru animalele sale. Simon ezitase mult dacă să-i ofere lui Anubis şi Athenei lichidul verde, dulce-acrişor. Era corect să le impună o viaţă lungă? Oare el ar fi înghiţit substanţa dacă n-ar fi fost îmbătat de alcool şi de parfumul de mosc al reginei?

— S-ar putea să ai nevoie de câteva vieţi sau chiar mai mult, ca să găseşti locul unde se cunoaşte răspunsul la întrebarea ta fundamentală, îi spusese regina. N-ar fi ridicol să mori de bătrâneţe în dram spre o planetă unde se ştie răspunsul căutat de tine?

— Sunteţi foarte înţeleaptă, Regină Margaret, spusese Simon şi golise cupa.

Nu se produseseră trăsnetele şi fulgerele nemuririi, pentru care se pregătise. În schimb, râgâise.

Privi la câine, care se ascundea după un scaun, ruşinat că-şi muşcase stăpânul, şi la buha cocoţată pe spătarul scaunului, locul ei favorit.

În curgerea normală a timpului subiectiv, ei aveau să moară în câţiva ani. Viitorul putea dovedi că pentru ei moartea ar fi de preferat. Pe de altă parte (Simon era un iremediabil nehotărât) s-ar putea ca ei să fie lipsiţi de o mare şi lungă bucurie, dacă le refuza elixirul. Cine ştie? S-ar putea chiar să găsească o planetă ai cărei locuitori posedau o ştiinţă atât de avansată, încât să ridice inteligenţa animalelor lui la nivelul celei umane. Atunci vor putea comunica şi se va putea bucura din plin de compania lor.

Pe de altă parte, se putea ca ei să sufere foarte mult.

Simon rezolvă dilema turnând elixirul în două castroane. Dacă ei aveau chef să bea amestecul, n-aveau decât. Hotărârea depindea de capacitatea lor limitată de liber arbitru. În definitiv, animalele ştiu ce le prieşte şi dacă nemurirea nu le mirosea bine, n-aveau să se atingă de ea.

Anubis se ridică şi se furişă către castronul de pe podea. Adulmecă lichidul verde şi apoi îl lipăi. Simon se uită la Atena şi o întrebă:

— Ei?

— Uhu! răspunse bufniţa şi după un timp zbură la vas şi bău din el.

Simon începu să se teamă că n-a procedat bine. Câinii mănâncă otravă dacă este amestecată cu carne. Poate că

aroma elixirului acoperea mirosul elementelor periculoase. După un minut uită de preocuparea sa. Pe monitor apăruse informaţia că nava se apropia de o stea cu sistem planetar. Hwang Ho încetini la o viteză mai mică decât a luminii şi, două zile mai târziu, intră pe o orbită a celei de-a şasea planete a uriaşei stele roşii. Planeta era de dimensiunea Pământului şi avea atmosfera respirabilă, deşi conţinutul de oxigen îl depăşea pe cel de pe Terra.

Singurul obiect artificial de pe planetă era giganticul turn ridicat de Clerun-Gowph, în formă de inimă din turtă dulce. Simon zbură în jurai lui de câteva ori şi, constatând că este la fel de invulnerabil ca şi celălalt, se îndepărtă. Planeta nu prezenta urme de viaţă inteligentă, de fiinţe care utilizează unelte sau cultivă pământul şi-şi clădesc locuinţe. Exista însă o ciudată formă de viaţă animală şi se decise să o privească mai de aproape. Dădu comanda de coborâre şi, după câteva minute, păşi pe o pajişte aflată la malul unei mări chihlimbarii.

Iarba era înaltă cam de şaizeci de centimetri, de culoare violet şi deasupra creşteau flori galbene, cu cinci petale. Prin iarbă mişunau vreo patruzeci de vietăţi de formă piramidală, înalte cam de zece metri. Pielea sau cochilia lor – nu era sigur – avea culoarea roz. Se deplasau pe sute de picioruşe foarte scurte, terminate cu tălpi late şi rotunde. La jumătatea înălţimii se aflau ochii, câte doi de fiecare parte, opt în total. Aceştia erau imenşi, rotunzi, de culoare albastru-deschis, iar pleoapele aveau gene lungi, răsucite. În vârful fiecărui corp piramidal se afla o sferă roz cu câte un orificiu mare pe două dintre feţele opuse.

Era evident că gurile se aflau ia baza piramidelor, căci lăsau în urmă o fâşie de iarbă păscută. Putea auzi zgomotele rumegatului şi chiorăielile stomacului lor.

Simon lăsase nava într-o vale adâncă ascunsă de o pădure deasă, astfel că reuşi să se apropie tiptil de vietăţi. Dar nişte obiecte purpurii care pluteau pe cer se îndreptară spre mare, descriind o curbă largă pentru a se lăsa aduse de vânt în apropierea lui. Aceste lucruri erau chiar mai stranii decât vietăţile care păşteau pe pajişte. De departe arătau ca nişte zeppeline, dar aveau doi ochi mari la rădăcina nasului şi nişte tentacule care se răsuceau pe partea de dedesubt, la vreo şapte metri distanţă de ochi. Simon se întrebă cum se hrănesc. Probabil că ciudatele organe din vârful nasului erau un fel de

guri. Erau sferice şi aveau o mică deschidere.

Deasupra bulbului se afla o gaură. Nu părea să fie o gură, căci era rigidă. Mai exista o gaură la spate şi o serie de orificii mult mai mici, plasate de-a lungul pântecelui.

Cozile erau exact ca ale unor zeppeline. Aveau câte o cârmă uriaşă verticală şi profundoare orizontale, iar pe margini le răsăreau pene galbene şi verzi.

Simon îşi imagină că trebuie să se deplaseze cu ajutorul unor jeturi. Aspirau aer prin gaura frontală, care era rigidă, şi-l împingeau prin gaura posterioară, care se contracta şi se dilata.

Uriaşele făpturi se lăsară mai jos, pe măsură ce se apropiau de pajişte şi prima dintre ele coborî la vreo zece metri de sol, emiţând nişte fluierături scurte şi ascuţite. Trecu printre piramide şi îşi potrivi nasul bulbos în deschiderea din sfera aflată în vârful uneia dintre ele. Aceasta se strânse în jurul bulbului, fixând obiectul în formă de zeppelin. Piramida era un fel de geamandură vie.

După un moment, animalul zburător fu eliberat. Se îndreptă către tufişul în care se pitise Simon. Îl urmară alţi zburători, care şuierau cu toţii. Piramidele se strânseră laolaltă, cu faţa înăuntru. Sau poate, stăteau cu faţa în afară, ca o cireadă de vaci ameninţată de lupi? Cum puteau să stea cu faţa într-o anumită direcţie dacă ochi aveau pe toate părţile, dar feţe nu? în orice caz, se dispuseseră într-o formaţiune de apărare.

Simon ieşi din ascunzătoare cu mâinile ridicate. Animalul-zeppelin din frunte pluti deasupra lui, privindu-l cu ochi prudenţi. Îşi întinse tentaculele, dar nu-l atinse pe Simon. Acesta aproape că fu doborât la pământ la apropierea dihaniei. Se răspândi o duhoare cumplită, dar nu necunoscută. Nimerise pe jumătate în presupunerea lui despre metoda de propulsie. În loc să absoarbă aer, să-l comprime cu un organ şi să-l expulzeze, se deplasa cu ajutorul unor băşini uriaşe. Stomacurile sale mari (avea mai multe, la fel ca vacile) generau gaze pentru propulsie. Simon îşi zise că stomacurile secretau probabil enzime care produceau gazul. În acel moment, plutea la vreo trei metri de la sol, bălăbănindu-se în timp ce evacua gaze pe deschiderea frontală pentru a contracara curenţii de aer.

Simon stătea nemişcat, în timp ce obiectul şuiera spre el. După un timp sesiză faptul că fluierăturile erau un soi de cod Morse. Simon imită câteva puncte şi linii ca să le arate că şi el

este inteligent. Apoi se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre navă. Zeppelinele îl urmară pe deasupra pădurii şi-l priviră intrând. El le putea vedea pe ecrane înconjurând nava şi pipăind-o cu tentaculele. Poate credeau că şi ea este o vietate ciudată.

Simon ieşi a doua zi până la marginea pajiştii. Geamandurile însufleţite manifestară din nou îngrijorare şi zburătoarele coborâră iarăşi. Dar după câteva zile se obişnuiră cu el. Simon se apropia tot mai mult în fiecare zi. La sfârşitul săptămânii i se permise să se plimbe printre piramide. Însă peste câteva zile piramidele dispărură. Colindă prin zonă până ce le găsi pe altă pajişte. Evident, mâncaseră toată iarba şi florile din partea cealaltă.

Lui Simon îi venea greu să înveţe limbajul obiectelor în formă de zeppelin. Cele mai multe erau prea ocupate în timpul zilei ca să vorbească cu el. La căderea întunericului, zburătorii se fixau de sferele din vârful piramidelor şi rămâneau acolo până în zori. Când îi vorbeau – sau îl fluierau – duhoarea degajată era aproape insuportabilă. Însă mai târziu descoperi că şi piramidele puteau fluiera. Sunetele nu erau scoase prin gurile aflate dedesubt, ci printr-una dintre deschizăturile sferelor din vârf. Şi acestea degajau un miros urât, dar îl putea suporta dacă stătea cu vântul în spate. Fiind de sex feminin, piramidele erau mai vorbăreţe şi mai potrivite să-l înveţe zeppelineza.

Le plăcea de Simon fiindcă el le oferea un interlocutor şi un subiect de discuţie. Se părea că masculii îşi petreceau aproape tot timpul jucându-se şi hârjonindu-se prin aer. Coborau la amiază să mănânce, dar nu-şi pierdeau timpul cu discuţii. La căderea nopţii veneau jos, pentru cină şi o împreunare grăbită. După care, de obicei, adormeau.

— Pentru ei suntem doar obiecte, spuse una dintre femele. Surse de hrană şi plăcere.

Sfera din vârful piramidei era un organ ciudat. Una dintre deschideri era o combinaţie de belciug de ancorare, mamelon şi vagin. Femelele păşteau iarba, o digerau şi o treceau prin intermediul mamelonului aflat înăuntrul sferei spre nasul masculilor. Această deschidere primea şi organul sexual al masculului, moale şi asemănător cu o limbă. Deschiderea de pe partea cealaltă a sferei avea rol de anus şi de gură. Aceasta putea fi încordată pentru a emite limbajul şuierat.

Simon nu voia să se implice în problemele domestice ale acestor făpturi. Dar trebuia să manifeste oarecare interes şi compasiune dacă dorea să obţină informaţii. Aşa că fluieră o întrebare femelei pe care o numise Anastasia.

— Da, aşa este, răspunse Anastasia. Noi facem toată treaba şi trântorii ăştia ticăloşi nu fac decât să se distreze toată ziua.

În realitate Anastasia nu spusese „trântori ticăloşi”, dar aşa tradusese Simon. Ea spuse ceva care avea sensul de „băşini în furtună”.

— Noi, femelele, vorbim mult între noi, în timpul zilei, spuse ea. Dar ne-ar plăcea să vorbim şi cu partenerii noştri. În fond, ei au plutit deasupra, în albastrul cerului, distrându-se pe cinste şi văzând tot felul de lucruri interesante. Dar crezi că vor să ne spună ce se petrece în afara acestor păşuni? Nici gând, tot ce vor ei este să fie hrăniţi şi să ne tragă una scurtă, apoi s-o şteargă în ţara viselor. Când ne plângem, ne spun că noi n-am înţelege dacă ne-ar povesti ce văd şi ce fac ei. Aşa că stăm aici, blocate la sol şi închise pe aceste păşuni înguste, muncind toată ziua şi îngrijind copiii, în timp ce ei colindă în sus şi-n jos, distrându-se pe cinste. Nu-i corect!

Simon îşi exprimă compasiunea prin fluierături şi se duse pe plajă să-i privească pe masculi.

Descoperi că stomacul zburătorilor producea şi hidrogen. Acest gaz le dădea putinţa să zboare. Purtau ca balast o cantitate de apă pe care o trăgeau din ocean prin tentaculele lor tubulare. Când voiau să câştige rapid altitudine, dădeau drumul la apă şi se înălţau. Tot timpul făceau concursuri şi se hârjoneau, jucau tot felul de jocuri, leapşa, loopinguri, tumbe şi întreceri cu păsările. Acest din urmă joc consta în urmărirea unei păsări până ce o prindeau, absorbind-o printr-unul dintre orificii sau forţând-o să se lase la sol.

Le mai plăcea să sperie turmele de animale de jos, coborând deasupra lor şi gonindu-le. Masculul a cărui turmă ridica cel mai mare nor de praf câştiga jocul.

Masculii mai aveau un mod de comunicare în afară de fluierat. Puteau emite dâre scurte sau lungi de fum care corespundeau punctelor şi liniilor sonore. Prin acestea puteau comunica între ei la distanţe mari sau îşi chemau amicii dacă vedeau ceva interesant. Însă nu foloseau niciodată acest sistem în văzul femelelor. Îi încânta nespus să aibă un secret al lor. Femelele

ştiau, desigur, deoarece masculii se lăudau uneori cu el. De aceea erau şi mai nemulţumite.

Simon nu voia să rămână mult pe această planetă pe care o numise Giffard, după francezul care a reuşit pentru prima oară să manipuleze un aparat mai uşor decât aerul. Nu credea că aceşti localnici naivi au răspunsuri pentru întrebările lui. Dar a vorbit cu Graf, cum îi spunea el marelui mascul care domina turma. Graf i-a zis că masculii nu-şi petreceau tot timpul doar jucându-se. Adeseori purtau discuţii filosofice, de obicei în cadrul odihnei de după-amiază. Atunci pluteau deasupra oceanului sau a unui lac, vorbind despre marile probleme ale universului. Auzind asta, Simon se hotărî să aştepte până ce va cunoaşte limba destul de bine pentru a purta o discuţie filosofică cu masculii. La câteva luni după descinderea sa, Simon îl întrebă pe Graf dacă era dispus să-l ia la una dintre întrunirile lor. Graf îi spuse că o face bucuros. A doua zi, Graf înfăşură un tentacul în jurul lui Simon şi-l ridică. Simon fu încântat, dar şi puţin speriat. Şi-ar fi dorit să fi zburat spre acel lac în nava de o persoană. Dar era dornic de experienţe noi şi pe aceasta era greu de crezut că ar putea-o întâlni pe o altă planetă.

Curând după ce ajunse deasupra lacului, Simon scoase din buzunar un trabuc şi îl aprinse. Era un trabuc bun, cu tutun din Mongolia. Simon pufăia fericit la vreo sută de metri deasupra unei păduri dese cu frunze galbene, vântul îi mângâia faţa, iar o pasăre mare neagră, cu o creastă roşie, fâlfâia la câţiva metri de el. Totul era senin, calm şi plăcut; era unul dintre rarele momente în care Dumnezeu părea că se află într-adevăr în ceruri şi totul mergea bine în lume.

Ca de obicei, acest moment deosebit nu a durat mult. Graf începu brusc să oscileze în sus şi-n jos atât de violent, încât Simon începu să aibă rău de înălţime. Apoi scoase un şuierat asurzitor şi desfăcu tentaculul cu care-l ţinuse de talie pe Simon. Acesta îl prinse şi se agăţă de el, strigând disperat la Graf. După ce-i trecu prima spaimă, scoase trabucul din gură şi fluieră la Graf.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce faci acolo? şuieră Graf ca un ceainic. Am luat foc!

— Ce? fluieră Simon.

— Dă-i drumul! Dă-i drumul! Voi sări în aer!

— Am să cad, idiotule!

— Dă-i drumul.

Simon privi în jos. Se aflau deasupra lacului, la vreo treizeci de metri. Dedesubt, masculii fusiformi pluteau în apă. Sau plutiseră, cu o secundă înainte. Deodată ei se ridicară in corpore, împroşcând balastul prin tentacule şi apoi se răspândiră.

După câteva secunde, Simon îşi dădu seama ce se întâmpla. Îşi desfăcu pumnul, lăsând trabucul să cadă. Graf încetă imediat oscilaţiile sale violente şi câteva clipe mai târziu îl depuse pe Simon pe malul lacului. Dar pielea, de obicei purpurie, era mai închisă la culoare şi se bâlbâia emiţând punctele şi liniile.

— F-f-focul este ce-e-el m-mai rău lu-u-cru din lume! E singurul lu-u-cru de care ne-e este frică. A f-o-o-st inventat d-de d-d-diavol.

Se părea că giffardienii au religie. Însă diavolul lor sălăşluia în cer şi se deplasa cu ajutorul unui jet de hidrogen aprins. Când giffardienilor răi le venea rândul să fie duşi în iadul de dincolo de bolta cerească, diavolul cobora şi-i ardea cu flăcările scoase pe la coadă.

Giffardienii cei buni erau duşi într-un tărâm subpământean de un înger în formă de zeppelin, ale cărui vânturi aveau un parfum suav. Ei pretindeau că planeta lor este goală pe dinăuntru iar raiul se afla dedesubt.

Aveau multe idei ciudate despre religie. Acestea nu-l mirau pe Simon, care auzise lucruri şi mai şi pe Pământ.

Simon îşi ceru scuze. Apoi explică ce era cu obiectul aprins din gura lui. Toţi masculii se înfiorară bălăbănindu-se în sus şi-n jos, iar unul dintre ei era atât de îngrozit, încât o şterse, incapabil să-şi stăpânească emisiile de gaze.

— Ar fi bine să pleci, spuse Graf. Chiar acum.

— O, nu voi mai fuma decât pe navă de acum înainte. Promit, spuse Simon.

Asta îi mai linişti puţin pe masculi. Dar nu răsuflară uşuraţi decât după ce le spuse că va instala nişte semne cu Fumatul Interzis.

— Astfel, dacă vor mai veni şi alţi pământeni, nu-şi vor aprinde ţigările, zise Simon.

Nu le-a mai spus că era puţin probabil ca cineva de pe planeta lui să ajungă vreodată acolo. Şi nici că erau miliarde de planete ai căror locuitori nu ştiau să citească în engleză.

Nu focul îl făcea atât de periculos pe Simon, ci ideile pe care le exprima cu inocenţă în timp ce stătea de vorbă cu femelele. O dată, când Anastasia s-a plâns că este lăsată pe jos, Simon i-a sugerat să facă un zbor. Şi-a dat imediat seama că n-ar fi trebuit să emită această părere. Dar Anastasia nu l-a lăsat să abandoneze subiectul. A doua zi ea a încercat să-l convingă pe partenerul ei, Graf, să o ridice. El a refuzat iar ea s-a supărat atât de tare, încât lichidul cu care-l alimenta a devenit acru. După câteva zile de deranjamente stomacale, el a cedat. S-a înălţat, cu Anastasia agăţată de el prin intermediul organelor de la extremităţi. Ceilalţi stăteau sau pluteau în jur, privind acest zbor epocal. Graf a purtat-o până la vreo şapte sute de metri, neputând să se înalţe mai sus. Însă greutatea ei îi trăgea nasul în jos, astfel încât coada se afla mult mai sus decât partea dinainte. Nu putea naviga astfel şi s-a chinuit până să o depună din nou pe pajişte. În plus, pe piele îi apăruseră broboane uriaşe de sudoare de culoare gălbuie.

În schimb, Anastasia era fermecată. Celelalte femele au insistat să fie luate la plimbare de către masculii lor. Aceştia au consimţit în silă şi au avut aceleaşi probleme de navigaţie ca şi Graf. În noaptea aceea masculii au fost prea epuizaţi pentru a avea relaţii sexuale.

Nu se poate şti ce ar fi urmat în zilele următoare, dar a doua zi femelele începură să nască. Poate că emoţiile primului zbor le-au făcut să nască mai devreme. În orice caz, Simon ieşi în acea dimineaţă să se plimbe pe pajişte şi găsi câteva zeppeline şi piramide micuţe.

Copiii masculi pluteau până la înălţimea sferelor şi se alimentau de acolo. Micile femele păşteau alături de mamele lor.

— Vezi, chiar de la naştere noi, femelele, suntem defavorizate, zise Anastasia. Trebuie să stăm pe pământ şi să ne hrănim cu ceva care nu este nici pe departe atât de uşor de digerat ca substanţa primită de masculi. Ei au parte de tot ce-i mai bun, ca de obicei.

— Funcţia este creată de anatomie, spuse Simon.

— Ce? şuieră Anastasia.

Simon se îndepărtă, dorindu-şi să-şi poată ţine gura. Mergând de-a lungul malului, se gândi să plece chiar în acea zi. Reuşise să aibă o discuţie filosofică cu masculii, dar aceasta fusese la

nivelul celor auzite în W.C. în timpul liceului. Nu spera să afle lucruri mult mai profunde. Însă îi promisese Anastasiei că-i va boteza fiica. Îşi spuse că va trebui să aştepte ceremonia care urma să aibă loc peste trei zile. Una dintre slăbiciunile lui Simon era că nu suporta să rănească sentimentele cuiva. Ocoli un cot al plajei şi văzu o femeie frumoasă care tocmai se ridica din spuma valurilor.

Capitolul 9
Chworktap

Şocul simţit de crusoe când a văzut urmele lăsate de Vineri nu putea fi mai mare decât cel pe care l-a încercat Simon.

De fapt, după calendarul terestru aflat în navă era chiar vineri, încă o coincidenţă posibilă doar în romanele proaste. Ceea ce era încă şi mai de neiertat – pentru un roman, nu pentru Natură, care nici nu se sinchiseşte de coincidenţe – era faptul că scena semăna foarte mult cu celebra *Naştere a lui Venus* de Botticelli. Ea nu stătea pe o scoică uriaşă şi nici nu se afla prin preajmă vreo fecioară gata să arunce un voal ca s-o acopere. Nici spiritul vântului purtând o femeie nu era prezent. Dar ţărmul şi copacii şi florile purtate de vânt aminteau pe cele din tablou.

Femeia însăşi, care se ridica din apă înfăţişându-se goală înaintea lui, avea părul de aceeaşi culoare şi lungime cu cel al lui Venus de Botticelli. Era însă mult mai frumoasă şi avea un corp mai armonios – cel puţin din punctul de vedere al lui Simon. Nu-şi acoperea sânii cu mâna şi nici pubisul nu-i era ascuns de părul lung. Mâinile şi le ţinea la gură.

Simon se apropie încet, zâmbindu-i, şi ea îşi lăsă mâinile în jos. Desigur, niciunul dintre ei nu înţelegea limba celuilalt, dar ea arătă spre ţărm şi-l conduse în pădure. Acolo, sub ramurile unor arbori mari, se afla o navă de dimensiuni reduse. Intrară şi ea îl duse pe Simon într-o cabină strâmtă şi-i dădu o băutură, alcool amestecat cu un suc de fructe necunoscute. Când reveni din camera alăturată, era îmbrăcată. Avea un halat decoltat, brodat cu fluturi argintii. Semăna cu cele purtate de animatoarele din taverne.

A durat câteva săptămâni până să ajungă să converseze destul de fluent în engleză. Între timp, Simon o dusese la nava

lui. Anubis şi Atena păreau să o placă, dar prezenţa bufniţei îi dădea o stare de nervozitate. Simon avea să afle mai târziu motivul.

Chworktap nu numai că era frumoasă, dar prezenţa ei era plăcută. Era foarte amuzantă. Simon nu mai întâlnise, de fapt, pe cineva care să ştie atât de multe anecdote, toate nemaipomenit de caraghioase. În plus, niciodată nu se repeta. Şi mai important era că părea să-şi dea seama când Simon n-avea chef de vorbă. Asta însemna un mare progres faţă de Ramona. Şi-i plăcea cum cânta la banjo.

Într-o zi, venind de la plimbare, Simon auzi muzică de banjo. Cel care cânta se pricepea, interpreta exact în stilul lui. Dacă n-ar fi ştiut că era imposibil, ar fi crezut că este o înregistrare. Se grăbi să intre şi o găsi pe Chworktap zdrăngănind de parcă se născuse cu banjoul în mână.

— Aveţi banjouri pe Zelpst? întrebă el.

— Nu.

— Atunci cum ai învăţat să cânţi?

— M-am uitat la tine cum cânţi.

— Mie mi-a luat douăzeci de ani să învăţ ceea ce tu ai prins în câteva ore, spuse el. Nu era supărat, doar uimit.

— Fireşte.

— De ce?

— Este unul dintre talentele mele.

— Toţi cei de pe Zelpst sunt la fel de talentaţi ca tine?

— Nu toţi.

— Mi-ar plăcea să merg acolo.

— Mie nu, spuse ea.

Simon luă banjoul de la ea dar, înainte de a apuca s-o mai descoasă, ea-i zise:

— Într-o clipă e gata masa.

Simon adulmecă mâncarea şi se entuziasmă. Se cam săturase de tocană chinezească, ouă şi carne de porc dulce-acrişoară şi era prea milos pentru a ucide un animal doar ca să-şi modifice regimul, fără a fi ameninţat să moară de foame. Şi iat-o pe Chworktap cu o tavă plină de hamburgeri, cartofi prăjiţi, lapte bătut, ketchup, muştar şi murături!

După ce-şi umplu burta şi-şi aprinse un trabuc mare, o întrebă cum i-a reuşit acest miracol.

— Mi-ai spus ce mâncăruri îţi plac. Nu ţii minte că te-am

întrebat cum sunt făcute?

— Ba da.

— Am ieşit şi am împuşcat o vacă sălbatică, zise ea. Am tranşat-o şi am pus restul în congelator, apoi am căutat prin jur până când am găsit nişte plante asemănătoare cartofilor. Am mai găsit şi altele, din care am făcut ketchupul şi muştarul. Am găsit o plantă care seamănă cu castravetele şi am pus-o la murat. Am cunoştinţe vaste de chimie, să ştii.

— Nu ştiam, spuse el, dând din cap.

— Am găsit în cămară ciocolată şi lapte praf. Le-am amestecat cu diverse ingrediente ca să fac îngheţată şi sos de ciocolată.

— Formidabil! exclamă Simon. Mai există şi alte lucruri pe care le poţi face?

— O, da.

Se ridică şi-şi desfăcu halatul, lăsându-l să cadă şi se aşeză în braţele lui Simon. Sărutările ei erau catifelate şi fierbinţi, cu o aromă de lapte şi ketchup. Simon nu avea nevoie s-o întrebe ce mai ştia să facă aşa bine. Mai târziu, după ce făcu un duş şi-şi turnă o porţie dublă de vin de orez, Simon îi spuse:

— Sper că nu ai rămas însărcinată, Chworktap. Nu am anticoncepţionale şi nici pe tine nu te-am întrebat dacă ai.

— Nu pot rămâne însărcinată.

— Îmi pare rău, zise el. Doreşti copii? Putem oricând să adoptăm unul, să ştii!

— Nu am sentimente materne.

Simon era nedumerit. O întrebă:

— De unde ştii?

— N-am fost programată pentru dragostea maternă. Sunt un robot.

Capitolul 10
Probleme pe Giffard

Simon era şocat. Nu observase nimic neobişnuit în momentele intime. Nimic dinăuntrul sau din exteriorul ei nu era din plastic, burete sau metal.

— Eşti palid, iubitule?

— De ce să fiu palid? întrebă el. Adică, tu nu faci o afirmaţie, ci mă întrebi. Şi tu eşti destul de palidă.

— Pur şi simplu, nu mi-a trecut prin cap până acum că s-ar putea să nu ştii, zise ea. Imediat ce m-am gândit la asta a trebuit să-ţi spun. Sunt programată să spun adevărul. Aşa cum oamenii adevăraţi sunt programaţi să spună minciuni, adăugă ea după o pauză de o secundă.

Putea oare un robot să fie ironic sau chiar sarcastic? Da, dacă era programat în acest sens. Dar cine s-o facă? Şi de ce? Cineva care dorise să-i facă pe alţii să se simtă stânjeniţi sau chiar să-i înfurie şi s-a apucat să aranjeze anumite circuite ale robotului său în acest scop? Dar un robot care să fie afectat sufleteşte? în aşa măsură încât ea (nu se putea gândi la Chworktap ca la un obiect) să pălească sau să se îngrijoreze? Absurd! Dar, de fapt, ce ştia el despre astfel de roboţi? Ştiinţa pe Pământ nu progresase până acolo încât să poată realiza o copie atât de reuşită. Se putea şi se reuşise îmbrăcarea unui sistem electromecanic din metal şi plastic cu proteine artificiale. Dar robotul avea mişcări atât de sacadate, era o construcţie artificială atât de evidentă, încât n-ar fi putut prosti niciun copil. Se părea că planeta ei, Zelpst, era cu adevărat avansată.

Putea oare să se îndrăgostească de un obiect? oftă şi-şi spuse, de ce nu? îşi iubea banjoul. Alţii – o mulţime – aveau adevărate pasiuni pentru maşini, machete de avioane, aparatură Hi-Fi, cărţi rare sau şei de bicicletă.

Dar Chworktap era categoric o fiinţă omenească şi desigur că exista o deosebire între dragostea pentru o femeie şi cea pentru mobila stil.

— În esenţă, sunt un robot proteic, spuse Chworktap. Am pe ici, pe colo, câte o plăcuţă cu circuite, câteva surse de energie nucleară şi acumulatori. Dar sunt făcută în primul rând din carne şi sânge, exact ca tine. Diferenţa este că tu ai fost făcut din întâmplare, în timp ce eu am fost concepută de o echipă de oameni de ştiinţă. Îţi convine sau nu, a trebuit să preiei toate genele – bune sau rele – pe care ţi le-au transmis părinţii. Genele mele au fost selectate cu grijă de la o sută de modele, apoi au fost puse laolaltă în laborator. Ovulul şi spermatozoidul artificial au fost introduşi într-o eprubetă, s-au unit şi am petrecut cele nouă luni acolo.

— Atunci avem cel puţin acest lucru în comun, zise Simon. Maică-mea, egoistă afurisită, n-a vrut să se deranjeze purtându-mă în pântece.

— Zelpstienii umani îşi petrec şi ei primele nouă luni în incubator, spuse ea. Ovulele şi spermatozoizii sunt expediaţi prin poştă de adulţi, iar Biroul de Control al Populaţiei, condus de roboţi, le foloseşte pentru a crea un copil de câte ori moare un adult. Totodată sunt creaţi o sută de copii-roboţi. Aceştia sunt crescuţi ca însoţitori şi servitori pentru copil. Roboţii sunt programaţi să-şi admire şi să-şi iubească stăpânul-om. Şi singurii adulţi pe care-i vede copilul sunt roboţi care acţionează ca surogate de părinţi.

Pe Zelpst scopul era ca oamenilor să li se pună la dispoziţie toate binefacerile superbei tehnologii la care se ajunsese. Şi mai important era ca fiecare locuitor să fie scutit de durerile şi frustrările pe care pământenii le considerau inerente. Singurele lucruri nepermise copiilor erau cele care puteau să le dăuneze. Când ajungea la pubertate, copilul primea un palat în care locuia tot restul vieţii. Zelpstienii erau înconjuraţi de toate binefacerile materiale şi de o sută de roboţi. Aceştia arătau şi acţionau exact ca oamenii, dar nu erau capabili să lezeze sentimentele proprietarului. Şi se purtau exact aşa cum voia stăpânul lor. Erau programaţi să fie acele personaje cu care dorea stăpânul sau stăpâna castelului să aibă de-a face.

— Stăpânului meu, Zappo, îi plăceau discuţiile sclipitoare, inteligente, zise ea. Aşa că noi eram cu toţii sclipitori şi spirituali. Dar nu-i plăcea să-l întrecem în inteligenţă. Aşa că de fiecare dată când ne trecea prin minte o replică dincolo de capacitatea umană de înţelegere, impulsul era deviat spre un circuit mort. Toţi roboţii masculi erau impotenţi, fiindcă Zappo nu voia ca altcineva în afara lui să reguleze roboţii-femei. De câte ori le trecea prin cap să aibă o erecţie, impulsul era returnat spre alt circuit, fiind convertit într-un sentiment copleşitor de ruşine şi vinovăţie. De câte ori ne gândeam să-l pocnim pe Zappo şi, crede-mă, ne gândeam adesea la asta, impulsul era – de asemenea – transformat în ruşine şi vinovăţie. Şi o durere de-ţi crăpa capul.

— Deci voi toţi aveţi conştiinţă şi liber arbitru? zise Simon. De ce n-au fost eliminate de către programatori?

— Tot ce are un creier suficient de complex pentru a utiliza limbajul într-o manieră spirituală şi creativă trebuie să aibă conştiinţă şi liber arbitru, spuse Chworktap. Asta nu se poate evita. Orice, chiar şi o maşină construită numai din siliciu, piese

metalice şi fire electrice, tot ce utilizează limbajul uman ca fiinţele umane este o fiinţă umană.

— Doamne Sfinte! exclamă Simon. Voi, roboţii, trebuie să fi fost teribil de frustraţi! Nu vă ieşeaţi niciodată din fire?

— Ba da, dar toate intenţiile noastre dăunătoare erau redirijate asupra noastră. Asta, ca să nu-i facem rău stăpânului. Din când în când, câte un robot se sinucidea. Când se întâmpla aşa ceva, stăpânul comanda altul. Uneori se plictisea de câte un robot şi-l ucidea. Oricum, Zappo era un ticălos sadic.

— Credeam că orice copil înconjurat doar de dragoste, atenţie şi admiraţie devine un om bun şi iubitor.

— Nu întotdeauna se întâmplă aşa, zise ea. Oamenii sunt programaţi de genele lor. De asemenea, sunt determinaţi în oarecare măsură, de mediu. Dar genele lor sunt cele care hotărăsc cum vor reacţiona faţă de mediu.

— Ştiu, răspunse Simon. Unii oameni se nasc agresivi, alţii sunt toată viaţa pasivi. Un copil poate creşte într-o familie catolică, iar fraţii şi surorile lui vor rămâne toată viaţa catolici fervenţi. Dar el poate deveni un ateu convins sau poate trece la baptişti. La fel, un evreu poate abandona credinţa strămoşească şi totuşi să i se facă rău doar la gândul de a mânca şuncă. Un musulman poate crede sută-n sută în Coran, dar trebuie să se lupte cu o pasiune secretă pentru carnea de porc. Genele alimentaţiei controlează aceste procese.

— Cam aşa ceva, zise Chworktap, dar nu-i atât de simplu. În orice caz, oricât de atent este gândită societatea pe Zelpst în scopul de a preveni nefericirea şi frustrarea oamenilor, ea nu este sută-n sută eficace. Întotdeauna există o fisură. Zappo era nefericit pentru că roboţii lui nu-l iubeau pentru el însuşi. Ne întreba mereu dacă-l iubim şi noi îi răspundeam de fiecare dată: „Tu eşti singurul pe care-l iubesc, slăvite stăpân". Atunci el se înroşea de furie şi striga: „Maşină neroadă, altceva nu poţi să spui! Aş vrea să ştiu dacă m-ai mai iubi şi după ce ţi-aş scoate circuitele de protecţie?" La care noi răspundeam: „Negreşit, stăpâne". Iar el se înfuria şi mai tare şi urla: „Dar mă iubeşti *cu adevărat?"* Şi uneori ne bătea. Noi înduram, nu eram programaţi să ne opunem, iar el urla: „De ce nu vă apăraţi?"

Uneori îmi era milă de el, dar nu-i puteam spune nici măcar asta. A-l compătimi însemna a-l înjosi şi orice impuls de înjosire era deviat spre circuitul de anulare.

Zappo ştia că-mi plăcea când făcea dragoste cu mine. Nu-şi dorea o maşină de masturbat, astfel că ceruse anume ca toţi roboţii lui, bărbaţi sau femei, să reacţioneze cu adevărat.

Indiferent dacă era un contact normal, oral sau anal, noi aveam orgasme puternice. El ştia că strigătele noastre de extaz nu erau simulate. Însă nici măcar savanţii nu ne puteau face să-l iubim. Şi chiar dacă ar fi putut să ne programeze astfel încât să ne îndrăgostim automat de el, Zappo n-ar fi fost satisfăcut. Voia să-l iubim din propria noastră iniţiativă, să-l iubim doar pentru calităţile lui. Dar nu îndrăznea să ceară să ni se scoată circuitele de inhibiţie, deoarece atunci s-ar fi putut să-i spunem că nu-l iubim şi n-ar fi fost în stare să suporte asta. Aşa că era într-o situaţie cumplită.

— Ca şi voi, spuse Simon.

— Da. Zappo spunea adeseori că toţi cei din castel, inclusiv el, erau roboti. Noi eram roboti făcuţi anume, dar el devenise robot din întâmplare. Ovulul şi spermatozoidul părinţilor lui îi hotărâseră calităţile și defectele. Nu avea mai multă libertate decât noi.

Simon îşi apucă banjoul, îl acordă şi spuse:

— Braga a rezumat într-un poem toată filosofia. L-a intitulat *Afrodita şi filosofii.* Ţi-l voi cânta:

Lumea pe care-o vedem, a spus Socrate,
E doar o umbră, o iluzie, o pată.
Tânărul Leibniz a spus că suntem monade.
El nu prea se bizuia pe gonade.
Bătrânul Kant îşi potrivea viaţa după ceas.
Tic-tac! Nici el nu era tare-n caras.
Nici nu ştia că Imperativul lui
Făcea cât nechezatul calului.
Dacă nasul lui Cleo-ar fii fost prea scurt?
Dacă tătucu-faraon ar fi numit-o Mort?
S-ar mai fi sculat osul lui Cezar?
Sau ar fi avut liber arbitru?
Se ştie că i s-a-ntărit şi la vederea lui Brutus.
La toţi ne-ar fi tras-o, cu cornul în sus.
Împăratul ne-ar regula pe toţi
Gaură s-avem, fete sau băieţi.
Unii spun că dragostea-i săgeata lui Cupidon

Doar Clarence Darrow[12] *le putea dovedi asta Coda*
Doamna Noastră, Plină de Har,
Arată-ne întregul, nu ne goni
Amărâţii vâslesc în sus, prin curentul amoros
Fără să ştie dacă din dorinţa lor sau din capriciul
Soartei se împreunează.
Toţi vâslaşii cred că şi-au ales ţinta
În deplină libertate
Dar voia lor are atâta greutate
Ca a unui pui în gură de şarpe.

— Asta-i doar o listă de întrebări, spuse ea. Bruga a fost ca şi tine, un ins pe care combinaţia genetică îl mâna să caute răspunsuri care nu există.

— Se poate, zise Simon. Dar cum explici că tu, un robot fără voinţă proprie, ai fugit de la stăpânul tău?

— A fost un accident. Într-un acces de furie, Zappo m-a lovit în cap cu o vază. Lovitura m-a ameţit, dar când mi-am venit în fire, am constatat că eram capabilă să mă opun voinţei lui. Lovitura scosese din funcţiune circuitul de deviere. Evident, nu l-am lăsat să-şi dea seama de asta. Când am avut ocazia, am furat o navă. Zelpstienii renunţaseră de mult la călătoriile spaţiale, dar mai existau câteva nave prăfuite în muzeele pe care nimeni nu le mai vizita. Am colindat un timp prin spaţiu şi apoi am ajuns pe această planetă. Aici nu existau fiinţe omeneşti, cel puţin aşa am crezut. Voiam să rămân aici pentru totdeauna. Dar mă plictisisem. Îmi pare bine că ai apărut.

— Şi mie, spuse Simon. Deci ţi-ai câştigat libertatea datorită unui circuit defect?

— Aşa presupun. Şi asta mă îngrijorează. Dacă alt accident îl repune în funcţiune?

— Este puţin probabil.

— Oricum, continuă ea, în niciun caz nu sunt complet neprogramată. Dar, de fapt, care robot sau om este? Am anumite preferinţe la mâncare şi băutură, detest păsările…

— De ce?

— Pe Zappo l-a speriat una, când era mic. Aşa că a cerut ca toţi roboţii lui să fie programaţi să urască păsările. Nu voia să-i

[12] Celebru avocat american, autorul unor pledoarii rămase legendare (n. tr.).

fim superiori în nicio privinţă.

— Nu poţi să-i acuzi pentru asta, zise Simon. Ei, ce zici, Chworktap? Vrei să vii cu mine?

— Încotro?

— Peste tot, până ce-mi găsesc răspunsul la întrebarea fundamentală.

— Care anume?

— De ce ne-am născut numai ca să suferim şi să murim?

— Vrei să spui că nimic n-ar mai conta dacă am fi nemuritori, zise ea.

— Fără nemurire universul n-are sens, spuse el. Etica, morala, societatea în întregul ei sunt doar mijloace de a trece prin viaţă cu cât mai puţină durere. Ele pot fi reduse la o singură noţiune: economie.

— O economie care nicăieri nu are un randament mai mare de treizeci la sută, spuse ea.

— N-ai de unde să ştii. N-ai fost peste tot.

— Dar tu o să mergi peste tot?

— Dacă se poate. Însă deja am eliminat galaxia mea. Din ce-am citit, ştiu că răspunsul nu se află acolo. Dar cu tine cum rămâne, Chworktap? Ce-i cu genele tale? Cele mai multe dintre ele sunt artificiale, aşa că n-ar trebui să ai o combinaţie de gene care să-şi predetermine reacţiile la problemele filosofice.

— Sunt o împletitură nebună de cromozomi, răspunse ea. Toate genele mele se bazează pe unele care au existat odată. Fiecare este copiată după cele ale unui anumit individ, dar reprezintă o variantă îmbunătăţită. Am gene de la numeroşi indivizi. S-ar putea spune că am o mie de părinţi, o sută de mii de bunici.

În acel moment un zgomot puternic venit de afară îi întrerupse. Se repeziră şi văzură la câteva sute de metri doi giffardieni, o femelă şi un mascul, prăbuşiţi la pământ. Masculul explodase şi acum amândoi erau cuprinşi de flăcările aţâţate de vântul puternic.

Nu era prima prăbuşire de acest fel şi probabil că nici ultima. Insistenţa femelelor de a fi luate în zbor dăduse naştere multor accidente, de obicei fatale. Greutatea femelei atârnate de extremitatea anterioară îl dezechilibră pe mascul. Pentru a-şi menţine altitudinea, el trebuia să dea drumul la maxim jetului de gaze pe la deschiderea din faţă. Cei doi se înălţau, dar masculul

era epuizat. Atunci cădeau.

— Nici toţi caii regelui cu toţi oamenii lui n-au putut să-i mai adune[13], şopti Simon.

— De ce nu renunţă la asta? se întrebă Chworktap.

— Genele lor le dictează acţiunile, spuse Simon ironic.

— Dacă o ţin tot aşa, vor dispărea, zise ea. Chiar dacă nu s-ar mai prăbuşi, tot se vor stinge. Zborul le împiedică pe femele să pască, astfel că cei mici nu primesc destulă mâncare. Ia uite ce slabi sunt!

Problemele giffardienilor nu-l priveau pe Simon, dar asta nu-l împiedica să se amestece. Pe înserat, după ce masculii coborâseră şi se fixaseră de femele, el ieşi pe pajişte şi le propuse să-şi rezolve conflictul. Puteau să-l aleagă ca arbitru obiectiv şi să se supună deciziei sale.

Evident, îl respinseră. Dar, câteva zile mai târziu, după ce încă trei perechi s-au prăbuşit, găsindu-şi moartea, o femelă şi un mascul îl abordară. El îi numise pe aceştia Amelia şi Ferdinand. Graf şi Gräfin, conducătorul şi soţia lui, se zdrobiseră în cădere, doar cu o zi înainte. Amelia şi Ferdinand, următorii în ordinea ierarhică, preluaseră conducerea. Avuseseră loc funeralii, la care Simon dusese flori. Predicatorul turmei rostise un panegiric. Graf a fost lăudat pentru calităţile sale excepţionale de lider, deşi toţi ştiau că fusese un despot leneş, care lăsase aproape toată munca administrativă în seama subordonaţilor. A fost omagiat ca partener credincios, deşi toţi ştiau că mereu ademenea femele în pădure şi că jumătate din turmă i-ar fi putut spune tată. Predicatorul aminti ce tată de familie exemplar fusese, deşi toţi ştiau că nu le vorbea copiilor decât dacă-l deranjau şi atunci se mulţumea să-i dea peste cap cu o băşină, puternică.

Gräfin a fost slăvită ca nevastă şi mamă răbdătoare şi harnică. Desigur că fusese harnică, dar clevetelile la adresa propriul ei soţ şi muşcăturile de cur erau bine cunoscute.

Lui Simon nu i se păru nimic ciudat. Asistase la multe asemenea.

După ceremonie, Amelia şi Ferdinand au spus că doresc să-l vadă pe Simon a doua zi. Şi iată-i acolo.

---

[13] Aluzie la Humpty Dumpty, un personaj în formă de ou, din romanul *Through the Looking Glass (Prin oglindă)* de Lewis Caroll, care a căzut de pe zidul pe care se încăpăţâna să stea (n. tr.).

Dorinţa lor era simplă, dar nu uşor de îndeplinit. Simon urma să decidă dacă zborurile mixte aveau să continue. Femelele doreau în continuare să zboare, dar bărbaţii se opuneau ferm.

Simon le spuse că acceptă sarcina, dar că s-ar putea să aibă nevoie de câteva zile pentru a ajunge la o concluzie.

După două zile şi două nopţi, Simon se retrase în navă. Femelele se repeziseră la el pe sutele lor de picioare şi-i oferiseră tot ce aveau, ca să judece în favoarea lor. Simon nu considera ofertele lor prea atrăgătoare, chiar dacă ar fi fost coruptibil. Dacă ar fi încercat să aibă un contact sexual cu ele, ar fi căzut în stomacul lor, prin uriaşul orificiu din vârf. Nici ideea de a primi hrană regurgitată din organele lor nu-l încânta.

Masculii i-au oferit călătorii de câte o zi întreagă. Putea chiar să fumeze între timp. Ei l-ar fi suspendat cât mai departe, ia capătul unui tentacul. Desigur, nu-i garantau că vor putea să-l ţină fără să-l scape. Ca un stimulent suplimentar, aveau să-l aleagă conducătorul turmei. Asta n-avea să-i placă lui Ferdinand, dar celorlalţi nu le păsa câtuşi de puţin.

Închizând trapele, Simon reuşi să se izoleze de ofertele femelelor care se adunaseră în jurul navei şi şuierau către el. Dar trebuia să privească din când în când pe ecrane ca să-şi alunge claustrofobia. Cu această ocazie, văzu uriaşii nori negri în formă de puncte şi linii, pe care masculii îi aşterneau pe cerul de deasupra. Era pentru prima dată când vedea scrieri obscene pe cer.

— Oricum ai hotărî, viaţa ta este în pericol, spuse Chworktap. Mai bine plecăm.

Mi-am dat cuvântul.

— Şi ce se întâmplă dacă nu ţi-l ţii?

— Nimic de importanţă cosmică. Dar pentru mine ar însemna că sunt un om de nimic. Aş fi lipsit de demnitate, de integritate. Lumea n-ar avea încredere în mine, pentru că nici eu n-aş putea avea. Toţi m-ar dispreţui, inclusiv eu însumi.

— Ai prefera să mori?

— Cred că da, răspunse el.

— Dar n-are sens.

— Societatea s-ar destrăma dacă oamenii nu şi-ar ţine cuvântul.

— Câţi oameni de pe Pământ şi l-au ţinut?

Simon se gândi o clipă şi spuse:

— Nu prea mulţi.

Şi societatea s-a destrămat?

— Ei, nu, zise el. Dar nici nu funcţiona prea eficient.

— Şi ce ai de gând să le spui giffardienilor?

— Vino cu mine şi vei afla.

Însoţit de Chworktap, de câine şi de bufniţă, Simon străbătu pădurea. Ajuns la marginea pajiştii, lansă o rachetă de semnalizare la vederea căreia femelele se bulucirâ iar masculii zburară către el. Cei mici continuau să se joace. Simon aşteptă ca masculii să se ancoreze cu tentaculele de bolovani şi le propuse noul său sistem.

— Sper că acesta îi va mulţumi pe toţi, spuse el. Este un compromis, dar nimic concret nu se realizează pe lume fără compromisuri.

Nu încerca să ne duci cu vorba pe noi, masculii, îi şuieră Ferdinand. Ştim noi cum e bine.

— Nu încerca să ne iei drepturile câştigate cu greu, fluieră Amelia.

— Vă rog! spuse Simon, ridicând mâna. Am un plan conform căruia toate femelele vor putea zbura. Şi este absolut sigur. Gata cu prăbuşirile. Singura problemă este că va trebui să vă modificaţi sistemul de viaţă conjugală.

Aşteptă ca izbucnirea de fluierături să înceteze şi ca vântul să alunge miasmele.

— Voi sunteţi monogami, zise el. Un mascul se căsătoreşte pe viaţă cu o femelă. Şi este un sistem bun deşi, dacă vreţi să iertaţi observaţia unui străin obiectiv, mai degrabă încălcat decât respectat. Dar dacă voi, femelele, doriţi să vă bucuraţi de zboruri, va trebui să modificaţi sistemul.

Urmă o altă izbucnire care îl asurzi făcându-l să se sufoce şi să se înece. Când se mai linişti, spuse:

— De ce nu treceţi la poliandrie?

— Ce-i asta? şuierară ei printre sudalme.

— Păi, voi interziceţi oricărui mascul să se fixeze în vulva unei femele dacă nu este însurat cu ea. Ce-ar fi dacă o femelă ar fi căsătorită cu doi masculi?

Femelele rămaseră tăcute. Cei opt ochi ai lor se roteau, ceea ce pentru giffardieni era un semn de gândire profundă.

Masculii erau scandalizaţi iar pârţâielile sulfuroase îi făcură pe Simon şi Chworktap să intre un timp în desiş.

La ieşire, Simon continuă:

— Este o chestiune de logică. O femelă poate fi purtată în siguranţă numai de către doi masculi. Ei pot împărţi povara şi pot ridica uşor o femelă. Nu se vor mai produce prăbuşiri.

— Şi cum am putea face asta? întrebă Ferdinand.

— Păi, doi masculi se pot fixa de o femelă, unul în orificiul buco-vaginal şi unul în cel anal. Doi masculi pot purta uşor o femelă. Într-o zi pot zbura jumătate din femele; în ziua următoare vine rândul celorlalte. Este foarte simplu. Nu ştiu de ce nu v-aţi gândit singuri la asta…

Din fericire, femelele erau prea late ca să poată pătrunde în pădure, iar masculii avură de înfruntat un vânt puternic. Simon şi Chworktap alergară ţinându-se de mână, cu Anubis urlând în urma lor şi bufniţa urmându-i în zbor. Chiar şi aşa, masculii erau doar la câţiva metri în urma lor când Simon şi ai lui ieşiră din pădure. Ajunseră lângă navă urmaţi la trei paşi de tentaculele lui Ferdinand şi se repeziră la intrare. Simon închise trapa şi comandă computerului să decoleze spre o direcţie necunoscută. Chworktap îi spuse, gâfâind:

— Sper că te-ai învăţat minte.

— De unde să ştiu că vor turba în halul ăsta? exclamă Simon.

Mulţi ani mai târziu, el avea să dea peste o fiinţă din Shekshekel, care ajunsese pe Giffard la vreo cincizeci de ani de la vizita pământeanului.

— Mi-au vorbit de tine, i-a spus cel din Shekshekel. Încă îţi mai ziceau Simon Sodomitul.

Capitolul 11
Lalorlong

După câteva zile, Hwang Ho se îndrepta spre planeta Lalorlong. Chworktap i-a spus lui Simon că auzise că ar fi locuită de o rasă foarte înclinată spre filosofie.

— Nu prea au altceva de făcut decât să gândească.

— Atunci să mergem acolo, a zis Simon. Se pare că dacă cineva cunoaşte răspunsurile, ei sunt aceia.

Lalorlong răsări înaintea lor. Era o planetă cam de mărimea Pământului, ale cărei ape de suprafaţă dispăruseră de peste tot, cu excepţia polilor. Eroziunea umpluse oceanele şi nivelase uscatul, transformând planeta într-un glob neted. Diferenţele de

temperatură între zonele polare şi cele calde precum şi cele create de înclinarea axei planetei produceau vânturi puternice. Ele urmau un curs previzibil.

Singurul obiect care se ridica deasupra tuturor celorlalte era giganticul turn în formă de inimă a lui Clerun-Gowph. Acesta se răsturnase, baza de piatră fiind mâncată de vânt. Simon îl survolă pentru a-l putea privi. Nu se vedea niciun semn de viaţă, dar nici nu se aşteptase la aşa ceva. Turnul fusese pesemne ridicat în urmă cu un miliard de ani şi se prăbuşise de multe milioane de ani. Ce zgomot trebuie să fi produs căderea lui!

Cine fusese oare acolo ca să-l audă? Doar membrii speciei inteligente Lalorlong. Ei erau singura formă de viaţă animală rămasă. Singura formă de vegetaţie era un soi de volbură care asigura hrana şi apa lalorlongienilor. Probabil că planta avea rădăcinile foarte adânci, care sugeau apa din sol şi descompuneau mineralele pentru a se hrăni. Când creştea la o anumită înălţime, partea de deasupra se desprindea şi se rostogolea dusă de vânt, până ce era interceptată de un lalorlongian flămând.

Localnicii semănau cu nişte roţi de automobil, cu pneuri. Pneurile erau dintr-o piele subţire dar umflată puternic, cu striaţii în formă de romburi. Janta consta într-o margine osoasă şi avea douăsprezece spiţe osoase care creşteau din butuc. Acesta era o sferă acoperită cu o cochilie dură, asemănătoare scheletului extern al furnicilor. Acesta conţinea creierul şi sistemul nervos, sistemul digestiv şi cel sexual. În centru, în stânga şi în dreapta se afla câte o gaură rotundă. Un peduncul cartilaginos ieşea din fiecare gaură, orientat orizontal la început şi curbându-se brusc în sus după câţiva centimetri. Pedunculii se înălţau cam la jumătate de metru deasupra pneului şi se terminau fiecare cu câte doi ochi aflaţi în capătul unor ramificaţii care se puteau roti independent. Pe la jumătatea înălţimii se aflau organe bulbiforme care puteau lumina ca nişte licurici. Acestea erau utilizate în timpul nopţii pentru iluminat şi, uneori în timpul zilei, pentru semnalizare.

Simon crezu că sunt lipsite de membre până ce-l văzu pe lider întinzând prin fiecare gaură a butucului câte un braţ lung, de grosimea unui creion, compus din şase articulaţii şi o mână cu trei degete. Braţul era îndoit de la mijloc, arătând în jos. Acesta părea un semnal pentru a încetini. Ceilalţi scoaseră din ambele

găuri ale butucului picioare ca nişte beţe, alcătuite din şase segmente. Laba piciorului era pliantă, fără degete şi cu tălpi bătătorite. Îşi târâră picioarele prin praf până la reducerea vitezei, apoi şi le retraseră la loc.

Liderul îşi scoase braţul stâng şi se răsuci pe jumătate în direcţia spre care arăta. Ceilalţi îl urmară, păstrând exact aceeaşi distanţă între ei.

Simon zbură un timp deasupra lor, în lumina roşie a asfinţitului. Văzută de sus, turma avea forma unui cap de săgeată. În vârf se afla liderul, o fiinţă mare, purpurie, cu părţile laterale albe. Muchiile săgeţii erau compuse din masculi tineri. Chiar în urma liderului, în şir indian, se aflau femelele cu progeniturile rostogolindu-se alături. Baza săgeţii era compusă din masculi bătrâni, al căror purpuriu încărunţise. După cum avea să descopere, formaţia se baza pe o ordine ierarhică rigidă. Liderul se afla întotdeauna în frunte, iar femelele îl urmau în ordinea fertilităţii şi a vigorii sexuale.

Toţi, cu excepţia liderului, erau coloraţi uniform în purpuriu. Dar când un mascul tânăr îl răsturna pe vechiul lider, flancurile i se albeau. Noua lui poziţie socială declanşa secreţia unor hormoni care produceau această modificare ciudată a anvelopei.

Liderul indică o modificare a direcţiei şi vitezei deoarece văzuse nişte buruieni rostogolindu-se spre ei. Turma interceptă plantele, prinzându-le cu braţul drept şi smulgându-le lăstarii. Bucăţile erau introduse în găurile din dreapta. Acolo se aflau guri cu dinţi puternici, laţi, care mestecau plantele cu o mişcare laterală. Plantele nu furnizau doar apă, ci şi o hrană asemănătoare unui latex de ciocolată.

Orificiul anal se afla în stânga butucului; excrementele erau eliminate sub formă de mici cocoloaşe. Cum lalorlongienii aveau un metabolism foarte eficient, eliminau foarte puţine dejecţii.

Simon îşi dirijă nava în apropierea flancului stâng al turmei. Aşa cum se aşteptase, turma se îndreptă spre dreapta. Vietăţile acelea evitau să vireze la unghiuri drepte, ca să nu-şi expună corpul vântului puternic. O dată căzute la pământ, nu mai aveau cum să se ridice. Se rostogoliră la un unghi de patruzeci şi cinci de grade faţă de traseul iniţial, lăsându-se în vânt. Pentru asta, şi-au întins braţul drept cât au putut de mult şi şi-au aplecat tijele oculare spre dreapta. Apoi şi-au tras braţele la loc, în

găuri, s-au rostogolit un timp şi, la un semnal al liderului s-au îndreptat din nou spre vest. Ultima manevră a fost făcută cu ajutorul braţului stâng.

— Cum vorbesc între ei? o întrebă Simon pe Chworktap.

— Îşi folosesc degetele, exact ca surdomuţii.

Pe Hwang Ho se afla un jeep. Simon opri nava şi se sui în jeep împreună cu Chworktap. Câinele şi bufniţa, care sufereau de claustrofobie, protestară atât de vehement, încât Simon le spuse să urce şi ei. Dar bufniţa se văzu nevoită să se aşeze pe locul din spate ca să n-o deranjeze pe Chworktap. Panoul frontal se deschise, se lăsă o pasarelă şi maşina ieşi pe terenul neted. Apoi nava se ridică şi-i urmă la distanţă de o milă.

Jeepului nu-i fu greu să se apropie, deşi vântul împingea turma cu vreo cincizeci de kilometri pe oră. Ochii lor priveau înspăimântaţi la jeepul care se apropia şi turma viră la stânga. Braţele ieşiră cu degetele răsucindu-se, încrucişându-se şi îndoindu-se pe măsură ce lalorlongienii se întrebau unii pe alţii de unde apăruseră acei străini şi ce aveau de gând. Luminile lor de semnalizare începură să clipească isteric. Mai târziu, Simon avea să descopere că acei indivizi îşi utilizau luminile în combinaţie cu degetele, pentru a discuta. În această situaţie, lui îi era dificil să poarte o conversaţie. Nu putea să-şi utilizeze degetele ambelor mâini şi să acţioneze în acelaşi timp două lanterne. Dar Chworktap acţionă luminile şi putură discuta cu roţile. Uneori se mai încurcau şi luau discuţia de la început.

Simon şi Chworktap îşi petreceau aproape toată ziua pe drum. Trebuia ca cineva să conducă şi să manevreze în acelaşi timp lanternele. Chworktap înjghebă un dispozitiv care îi permitea să acţioneze luminile cu o mână în timp ce conducea cu cealaltă. Din fericire, nu trebuia să fie atentă la alte maşini şi obstacole sau să aibă grijă să nu iasă de pe asfalt. După câteva zile construi un dispozitiv care menţinea maşina la o distanţă constantă de lalorlongianul de la care învăţau limbajul. Acesta se baza pe un fascicul laser fixat asupra individului. Dacă el se îndepărta sau se apropia prea mult, modificarea lungimii fasciculului acţiona asupra volanului pentru a corecta cursul şi modifica totodată viteza de deplasare.

Simon începu să se întrebe ce s-ar fi făcut fără Chworktap.

„Fii atent!” îşi spunea el. „Doar n-o să te îndrăgosteşti de un robot!”

În a treia zi, Simon câştigă încrederea rotitorilor. Unul dintre tinerii masculi făcea pe grozavul. Se învârtea în cerc şi mergea împotriva vântului până ce era oprit şi împins înapoi. Făcuse asta de vreo zece ori, spre admiraţia tinerelor femele care-l ovaţionau prelung cu răsuciri de degete şi semnale luminoase. Dar în timp ce descria un opt, tânărul cascador se aplecă prea mult şi căzu. Degetele şi luminile celorlalţi exprimau panică şi disperare, dar ei continuară să se rostogolească, lăsându-l pe tânărul mascul să zacă cu un braţ ridicat agitându-se disperat şi rotindu-şi ochii în toate părţile.

— O să-l abandoneze, spuse Chworktap.

— Se pare că n-au cum să-l ridice la loc, zise Simon, aşa că pentru cine a căzut, treaba e groasă.

Simon decuplă mecanismul de conducere şi întoarse maşina. Celor doi le luă doar un moment ca să-l ridice la verticală pe tânărul de o sută cincizeci de kilograme. Însă acesta nu-şi reluă imediat rostogolirea. Ochii i se roteau disperaţi.

— Se pare că suferă, zise Chworktap.

Se dovedi că avea dreptate. Deasupra deschiderii braţului se afla un orificiu mic prin care pistilul masculului ieşea în timpul actului sexual sau când era excitat. Tânărul fusese excitat în timp ce făcea pe grozavul şi când a căzut şi-a strivit pistilul sub butuc. Asta semăna cu o lovitură de picior în zona pubiană.

După un timp, tânărul păru gata să pornească. Simon ştia că el nu va putea niciodată să-şi ajungă din urmă turma aşa că, împreună cu Chworktap, îl săltă în jeep, pe bancheta din spate. Câinele, care tocmai apucase să se pişe pe tânăr, sări pe scaunul din faţă. Bufniţa se rotea deasupra maşinii, dar, văzând că era pe cale să fie lăsată în urmă, ateriză pe capotă şi se prinse de ornament.

Simon ieşi mult în faţa turmei şi, ajutat de Chworktap, îl dădu jos pe tânăr şi-l aşeză la verticală. În cele din urmă, turma se apropie iar tânărul, ajutat de un brânci dat de Simon, o luă din loc împreună cu ai săi.

Mai târziu, Simon observă o mamă care-şi hrănea copilul. Mica roată alerga alături de mamă, care-şi târa picioarele pentru a-şi reduce viteza. Un tub lung, cartilaginos, ieşi dintr-o gaură aflată aproape de partea de sus a emisferei. Puiul întinse mâna şi băgă capătul tubului într-un orificiu. Merseră aşa împreună vreo cincisprezece minute, după care tubul se retrase. Mama îşi

alăptase puiul prin tub.

Spre seară, la semnalul liderului, încetiniră. O femelă de un portocaliu strălucitor trecu alături de el şi se împreunară. Era o operaţie simplă şi rapidă. Pistilul ieşi din gaură, traversă distanţa dintre ei şi pătrunse într-unul dintre orificiile femelei. Peste câteva secunde, pistilul se retrase, din vârf scurgându-i-se un lichid asemănător mierii. Femela frână cu picioarele şi alta urmă la rând. Până la căderea întunericului, pistilul liderului trecuse în revistă toate femelele nubile din turmă.

La căderea nopţii, turma îşi aprinse toate luminile. Simon se pregătea să comande prin radio venirea navei, când observă că doi dintre rotitori stinseseră lumina. Puse telefonul la loc, în furcă, şi stinse farurile maşinii. Chworktap îi dădu ochelarii cu infraroşu. Îi puse şi privi la cei doi care stinseseră lumina. Evident, adulterul ajunsese şi pe Lalorlong. Desigur că nu era pentru prima oară.

— Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi prins buhaiul? spuse Simon. Cum naiba s-ar fi luptat?

Peste câteva zile aveau să afle. Un mascul mare şi tânăr, un străin, se rostogolea spre ei, venind dinspre stânga. Liderul a semnalizat disperat şi turma a încetinit. Buhaiul s-a lăsat în vânt şi s-a îndreptat spre străin.

Tânărul luptător vrea să-l provoace pe buhai, zise Simon. Presupun că dacă va câştiga, celălalt va fi lăsat să zacă într-o rână şi cel tânăr îi va lua locul.

Cei doi se ciocniră pieziş, căci ar fi fost fatal să se întoarcă perpendicular pe direcţia vântului mai mult de o secundă. Cel tânăr se tot rostogoli, în timp ce bătrânul se clătină de parcă era gata să cadă. Dar îşi întinse braţele ca să-şi menţină echilibrul, reuşi să se întoarcă şi îi dădu tânărului o lovitură laterală fulgerătoare. Tânărul se prăbuşi pe o parte iar liderul, clipind triumfal, îşi chemă turma să-l urmeze.

Lui Simon i se făcu milă de tânăr, aşa că îl ridică împreună cu Chworktap şi îi dădu vânt, dar numai după ce s-a asigurat că nu va mai putea ajunge din urmă turma.

— Asemenea întâlniri sunt, probabil, rare, spuse Simon. Tăuraşul care-şi părăseşte turma sau e forţat să-și caute o pereche nu are o viaţă prea dulce. S-ar putea să colinde la nesfârşit până ce dă de altă turmă. Apoi trebuie să-l învingă pe buhai şi, poate, pe ceilalţi tineri din turmă, înainte de a prelua

conducerea.

O săptămână mai târziu văzură în drumul lor un mascul bătrân zăcând pe o parte. Se apropiară şi săriră din maşină, dar nu prea aveau cum să-l ajute. Avusese o pană. Îşi mişca braţul liber semnalizând disperat cu cele trei degete, iar din ochi îi curgeau lacrimi.

Simon încercă să lipească gaura cu materialele din jeep. Când începu să-l vulcanizeze, pedunculele prinseră a se agita, iar organele luminoase se înroşiră. Lalorlongianul suferea cumplit. Oricum, striaţiile erau uzate iar pielea prea subţire pentru a suporta aplicarea peticului.

Simon nu se îndura să-l lase acolo să moară de foame. Îşi scoase automatul şi, cu lacrimi în ochi, trase douăsprezece focuri în centrul butucului. Anubis lătra alergând în jur şi Atena se rotea ţipând pe deasupra cadavrului sfârtecat. Braţul masculului căzu, iar luminile păliră şi se stinseră, cu pedunculele chircite şi ochii sticloşi.

După ce s-au întors la navă, Simon spuse:

— Etica eutanasiei este una dintre problemele mele minore. Este sau nu drept să curmi suferinţa unei fiinţe conştiente care oricum va muri? Tocmai ai văzut răspunsul meu. Tu ce crezi?

— Este corect din punct de vedere etic dacă muribundul îşi dă consimţământul, zise Chworktap. De fapt, dacă-i negi dreptul la eutanasie, impietezi asupra liberului său arbitru. Dar tu nu l-ai întrebat dacă vrea să-l ucizi.

— Mă temeam că va nega şi nu puteam suporta gândul că suferă.

— Atunci ai procedat greşit, spuse ea.

— Dar suferea cumplit şi l-am scăpat de o lungă agonie.

— Trebuia să-l laşi să aleagă.

Reflectând, Simon îi dădu dreptate. Dar era prea târziu ca să-şi corecteze greşeala. El îşi petrecu următoarea săptămână chestionând membrii mai multor turme.

— Care-i filosofia voastră?

— Roteşte-te, nu te opri.

— De ce?

— Rotește-te şi vei ajunge.

— Unde?

— Acolo.

— Dar pe planeta asta nu poţi ajunge decât în locul de unde

ai pornit.

— Şi ce dacă? Jocul se cheamă „Să Ajungi”.

— Dar de ce vreţi să ajungeţi?

— Ca să fim acolo.

— Ce se întâmplă după ce muriţi?

— Ajungem pe Marea Pistă din Cer. Acolo nu lipseşte volbura, fiecare este conducătorul turmei şi numai cei răi se dezumflă.

— Dar care-i rostul vostru pe această planetă?

— Ţi-am spus. Să mergem întruna urmându-ne conducătorul slăvit.

Sau, în cazul liderului, să meargă întruna, în timp ce turma îl urmează.

— Şi ce se întâmplă cu cei care fac pene?

— Sunt vinovaţi.

— Vinovaţi de ce anume?

— De a afişa gânduri rele.

— Împotriva cui?

— A Conducătorului şi a Marelui Depanator din Cer.

— Dar cum e cu tinerii care-l contestă pe lider? Ei n-au gânduri rele?

— Nu, dacă înving.

— Ce se întâmplă cu cei răi?

— Şi ei ajung pe Marea Pistă. Dar îşi primesc răsplata meritată. Au în fiecare zi câte o pană.

Simon fu dezgustat, dar Chworktap îi spuse:

— La ce te aşteptai? Priveşte cât de săracă, de pustie este planeta asta. Lalorlongienii nu văd decât pământ neted şi tare, praf şi volbură. Aşa că dacă nu prea ai ce vedea pe afară, nu prea ai nici la ce să te gândeşti.

— Mda, ştiu. Poate că în locul următor va fi mai bine, spuse Simon.

Capitolul 12
Plum, sora mai mare

În drum spre planeta Dokal, Simon şi Chworktap se certară pentru prima dată. În a doua zi a călătoriei, Simon o văzu pe Chworktap la panoul de comandă, cu o pereche de căşti. Degetele îi alergau pe butoane, iar pe ecran clipeau mesaje în chineză. Simon reuşi să citească doar câteva ideograme, şi pe

acelea încet, aşa că a trebuit s-o întrebe ce făcea.

Evident că ea nu-l putea auzi, şi ei puse în cele din urmă mâna pe umărul ei, strângând-o uşor. Ea-şi ridică privirea şi-şi scoase căştile.

— Ce te deranjează? întrebă ea.

Simon fusese într-o dispoziţie destul de proastă şi înainte. Iar faptul că ea detectă instantaneu starea lui, îl înfurie şi mai mult. Această sensibilitate începea să-i pară deconcertantă. Semăna prea mult cu citirea gândurilor.

— În primul rând, am avut o noapte rea, spuse el. Visam întruna că o mulţime de oameni morţi încercau să-mi vorbească, toţi deodată. În al doilea rând, m-am săturat să calc în rahaţii lui Anubis. Am încercat să-l învăţ, dar nu poate fi educat. O navă cosmică nu este un loc potrivit pentru un câine, şi când mă gândesc că asta s-ar putea să dureze o mie de ani…

— Bagă-l într-o cuşcă.

— Asta l-ar înnebuni, spuse Simon. Nu mă lasă inima să fiu crud cu el.

— Atunci adaptează-te, spuse Chworktap. Care-i al treilea lucru care te supără?

— Nimic, spuse el, ştiind că răspunsul lui negativ va fi respins. Voiam doar să ştiu ce faci. În definitiv, eu sunt comandantul acestei nave şi nu vreau ca tu să te maimuţăreşti, jucându-te de-a navigaţia.

— Eşti gelos fiindcă sunt mai deşteaptă decât tine şi pot să citesc aşa de uşor în chineză, spuse ea. De asta mă chestionezi.

— Dacă eşti aşa deşteaptă, nu ar trebui să-mi spui asta.

— Am crezut că-ţi plac femeile sincere.

— Există limite rezonabile şi pentru sinceritate, zise el înroşindu-se de enervare.

— Bine, spuse ea. N-am să mai vorbesc despre asta.

— Fir-ar să fie! Acum mă acuzi că am un ego masculin prea dezvoltat!

— Şi ţi-ar plăcea să crezi că nu, replică Chworktap. Asta este, nu eşti perfect.

— Numai o maşină poate fi perfectă!

Simon îşi regretă imediat spusele dar, ca de obicei, era prea târziu. Pe obrajii ei curgeau lacrimi.

— Este o reacţie inconştientă sau deliberată? întrebă el. Poţi să-ţi dai drumul lacrimilor ca să mă faci să mă simt prost?

— Stăpânului meu nu-i plăceau lacrimile, aşa că întotdeauna mi le reţineam, spuse ea. Dar tu nu eşti stăpânul meu, tu eşti iubitul meu. În plus, mi-ai spus că pământencele pot plânge la comandă. Şi ele nu sunt maşini.

Simon puse din nou mâna pe umărul ei.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te supăr. Şi nu mă gândesc la tine ca la o maşină.

— Circuitele tale mincinoase fac ore suplimentare, spuse Chworktap. Şi încă mai eşti supărat. De ce te preocupă atât de mult sentimentele unui câine, în schimb pe mine mă răneşti în mod deliberat?

— Probabil fiindcă mânia pe care o simt faţă de el o transfer asupra ta, spuse Simon. El n-ar şti de ce îl cert.

— Ţi-e ruşine pentru ieşirea ta şi încerci să mă înfurii ca să te toc la cap, pedepsindu-te astfel, spuse Chworktap. Simţi cumva o gaură mare acolo unde aveai sula?

— Nu, e la locul ei şi mai mare ca niciodată, zise el râzând.

— Dar tot eşti supărat, spuse Chworktap.

— Nu, nu sunt. Da, sunt, dar nu pe tine.

— Radarul îmi semnalează că eşti supărat, dar nu-i destul de sensibil ca să-mi indice pe cine. M-ai întrebat ce fac. Încerc să stabilesc dacă Tzu Li are conştiinţă.

Tzu Li, sau Sora Mai Mare Plum, erau cuvintele-cheie care trebuia să fie rostite sau bătute pe claviatură când operatorul dorea să comunice cu calculatorul navei. Simon se întrebase adesea de ce comandantul alesese acest nume pentru calculator. Poate că avusese o fire poetică sau o soră cu acest nume care-l domina, iar el se răzbuna indirect, dominând *această* Tzu Li.

— Ce te determină să crezi că nu-i calculator? întrebă Simon.

— Face tot timpul comentarii, când răspunde. Ele nu sunt necesare şi exprimă sarcasm sau, uneori, nemulţumire.

— O fi pe cale să cedeze! spuse Simon. Sper că nu! N-am idee cum s-o repar!

— Eu ştiu cum, zise Chworktap, ceea ce-l irită şi mai tare pe Simon.

— Bine, atunci repar-o.

— Dar s-ar putea ca Tzu Li să nu fie defectă. Sau, chiar dacă ceva nu-i în regulă, poate că nu e grav. În definitiv, circuitele mele au fost deranjate de o lovitură şi asta m-a făcut să am

conştiinţă.

— Nicidecum, spuse Simon. Oricât de complicat este acest calculator, pare un abecedar în comparaţie cu complexitatea creierului tău. La fel de bine poţi să-mi spui că dacă loveşti în cap o ţestoasă, ea se trezeşte cu conştiinţă.

— Cine ştie?!

— Asta-i identificare! zise Simon. Tzu Li este o maşină şi tu doreşti să ai un camarad! Mâine o să-mi spui că şurubelniţa strigă după ajutor!

— Ce-ai zice să-ţi bag undeva şurubelniţa aia până la mâner?

Era clar că Chworktap nu vorbea ca un robot calm, perfect logic. Era de înţeles, căci nici nu era robot. Simon îşi dădu seama că fusese nedrept. Pentru a o distra, îi spuse:

— Asta-mi aduce aminte de un roman de Jonathan Swift Somers III. Unul dintr-o serie foarte populară a lui Somers, despre Ralph von Wau Wau. Ralph era un câine poliţist născut în Hamburg. Îşi petrecuse primii ani antrenându-se pentru *Polizei,* dar la doi ani a fost ales ca subiect pentru experimentele savanţilor de la *Das Institut und die Tankstelle für Gehirntaschenspieler*[14]. După o operaţie pe creier, Ralph avea coeficientul de inteligenţă 200. Era considerabil mai mare decât al oricărui poliţist cu care lucra şi, de fapt chiar al şefului poliţiei sau al primarului. Evident, a început să fie nemulţumit şi a părăsit forţele poliţieneşti. S-a apucat să lucreze pe cont propriu şi a devenit cel mai faimos detectiv particular al tuturor timpurilor.

Priceput la deghizări, putea să se prezinte ca om sau câine şi, într-un caz celebru, s-a dat drept ponei.

[1] Institutul şi staţiunea pentru scamatorii neurologice (lb. Germ.) (n. tr.).

Şi-a cumpărat un apartament luxos cu instalaţia sanitară din aur şi trei căţele frumoase de rase diferite. Una dintre ele, Samantha, i-a devenit colaboratoare. Ea a fost eroina best-sellerului *Grăsanul mai rău decât moartea* în care îl salvează pe Ralph, care fusese capturat de ticălosul pe nume Grăsanul.

După opt romane, Ralph a renunţat la meseria de detectiv. Băutul peste măsură, obligatoriu pentru toţi detectivii particulari, îl împingea spre alcoolism. La capătul unei vacanţe

---

[14] Institutul şi staţiunea pentru scamatorii neurologice (lb. germ.) (n. tr.).

lungi, plictisit de cântatul la vioară şi cercetările în domeniul chimiei, Ralph s-a angajat ca reporter la *Kosmos Klatschbase*[15]. A ajuns repede în vârf căci putea pătrunde în locuri interzise reporterilor-oameni, inclusiv în dormitoarele femeilor şi bărbaţilor. În al nouăsprezecelea volum al seriei, *No Nose Means Bad News*[16], Ralph câştigă premiul Pulitzer[17], ceea ce nu-i chiar uşor, ţinând seama că nu era cetăţean american. În final se decide să abandoneze cariera de ziarist, căci băutul peste măsură, obligatoriu pentru un reporter, îl împingea spre alcoolism, care la rândul său, îl făcea impotent.

Înţărcat şi putând face faţă doar unei singure căţele, Ralph înconjoară lumea în volumul *Ce caut eu pe masa ta?* Aflat în China, îl revoltă năravul chinezilor de a-i mânca pe câini şi porneşte la luptă împotriva acestui obicei.

— De fapt, continuă Simon, romanul a stârnit atât de mult opinia publică, încât China a fost silită să abolească până la urmă câinofagia.

În roman, Ralph câştigă Premiul Nobel pentru pace dar, în realitate, el i-a fost decernat lui Somers pentru că a scris cartea.

Însă asta nu le-a adus prea multă fericire câinilor eliberaţi. Au devenit o asemenea pacoste, că a trebuit să fie adunaţi şi gazaţi. Iar preţul cărnii a devenit astronomic din cauza lipsei de pe piaţă.

În al douăzeci şi unulea roman, *Grăsanul în flăcări,* Ralph şi partenera sa fidelă se află tot în China. Ralph se simţea atras de poezia chineză şi-şi încerca laba compunând versuri. Dar îl bătea gândul să renunţe, căci băutul peste măsură, obligatoriu pentru un poet, îl împingea spre alcoolism. Apoi, vechiul lui duşman, Grăsanul, care fusese văzut ultima oară căzând într-o betonieră, a lovit din nou. Sam, partenera nelipsită a lui Ralph (înscrisă între timp în Liga Temperanţei Femeilor Creştine) dispăruse. Ralph bănuia ceva necurat, căci Sam fusese văzută dispărând într-un camion plin cu păsări. De asemenea, îl suspecta pe Grăsan, deoarece relatările despre moartea

---

[15] Ţaţa Cosmosului (lb. germ.) (n. tr.).

[16] Lipsa nasului este o treabă rea. Joc de cuvinte între *nose* şi *news* (veşti) referitor la expresia: Lipsa veştilor este o veste bună (lb. engl.) (n. tr.).

[17] Premiu american pentru literatură, jurnalism şi muzică, considerat cea mai prestigioasă distincţie americană în domeniu (n. tr.).

ticălosului fuseseră întotdeauna mult exagerate.

Deghizat în chow-chow, Ralph adulmeca neobosit după urme. Evident, Grăsanul se apucase iarăşi de rele. Betoniera fusese o păcăleală, unul dintre miile de sisteme de scăpare plantate de Grăsan pentru orice eventualitate, prin toată ţara. Însă Ralph i-a dat de urmă şi, într-o scenă tulburătoare, se bat pe viaţă şi pe moarte pe o stâncă, deasupra Fluviului Galben. Formidabil de puternic, Grăsanul (pe vremuri, campion olimpic de categorie grea la lupte, reprezentând Mongolia Exterioară) l-a înşfăcat pe Ralph de coadă şi i-a făcut vânt peste marginea prăpastiei.

Atunci Ralph şi-a spus că este ultimul lui caz. Dar, dintr-un capriciu al norocului, cusăturile costumului de chow au plesnit şi el a planat. Din fericire, traiectoria lui l-a purtat spre uscat. Grăsanul, dezechilibrat de pierderea bruscă de greutate, a căzut în prăpastie şi a ajuns în coşul de fum al unui vapor care transporta cuiburi de păsări pentru supă.

Ralph a eliberat-o pe Samantha din cuşcă cu o clipă înainte ca bomba să explodeze şi au luat-o la picior înspre apus.

De data aceasta, Grăsanul trebuie să fie cu siguranţă mort. Dar cititorii bănuiau că vaporul era încă un truc pregătit pentru orice eventualitate. Grăsanul era la fel de greu de ucis ca Fu Manchu sau Sherlock Holmes.

— De ce ţi-am amintit de asta? întrebă Chworktap.

— Păi, stai aşa că nu ăsta e sfârşitul romanului, spuse Simon. În ciuda acţiunii violente şi a intrigilor sinistre, această carte, ca toate operele lui Somers, are o bază filosofică. El pune întrebarea: este moral să omori şi să mănânci o vietate conştientă, chiar dacă inteligenţa i-a fost dăruită de specia care-l va mânca? Somers, prin protagonistul său, Ralph, a hotărât că nu este corect. Apoi a pus întrebarea: care este limita de jos a conştiinţei? Cu alte cuvinte, cât de proastă trebuie să fie o specie ca să-ţi poţi permite să o mănânci?

În ultimul capitol, Ralph von Wau Wau decide să părăsească Pământul. Acesta nu-i mai oferea nicio confruntare; îl curăţase de rele. În plus, era sărbătorit peste tot şi participarea la atât de multe cocteiluri îl împingea spre alcoolism. A plecat cu o navă spre Arcturus XIII, dar pe drum a descoperit că procesorul care comanda nava devenise conştient. I se plângea lui Ralph că era doar un sclav, proprietatea companiei de transport, şi ar fi dorit să fie liber, să compună muzică şi să dea concerte prin toată

galaxia.

— Somers nu a lămurit acea dilemă morală, continuă Simon. Romanul se încheie cu Ralph ignorând căţelele, cufundat în gânduri în cabina lui. Somers a promis o urmare. Însă, într-o zi, ieşind să ia aer, în scaunul cu rotile, un băiat a intrat cu bicicleta în el şi l-a omorât.

— Tu ai inventat asta! spuse ea.

— Aşa să mă ajute sfinţii, să mă trăsnească dacă mint.

— Aici, în spaţiu?

— O iei prea cuvânt cu cuvânt.

— Ca o maşină, ca un calculator, presupun?

— Ascultă, Chworktap, spuse Simon. Eşti singura femeie adevărată pe care o cunosc.

— Şi ce este o femeie *adevărată*?

— Una inteligentă, curajoasă, pasionată, miloasă, sensibilă, independentă şi neautoritară.

Chworktap zâmbi, apoi redeveni serioasă.

— Vrei să spui că sunt singura femeie care combină toate aceste calităţi?

— Da, într-adevăr.

— Atunci vrei să spui că nu sunt o femeie reală! Sunt femeia ideală. Şi asta se datoreşte faptului că aşa am fost programată! Ceea ce înseamnă că sunt un robot! Ceea ce înseamnă că nu sunt o femeie adevărată!

Simon gemu şi spuse:

— Trebuia să spun că o femeie adevărată nu judecă aşa alambicat. Sau, poate, ar fi trebuit să spun că nicio femeie nu poate judeca drept.

Mai târziu şi-a dat seama că, de fapt, n-ar fi trebuit să spună nimic.

Chworktap se ridică de pe scaun, ţinând căştile de parcă ar fi avut de gând să-i dea cu ele în cap.

— Şi cum e un bărbat adevărat? strigă ea.

Simon înghiţi în sec şi spuse:

— Calităţile sale sunt exact cele ale unei femei adevărate. Numai că…

— Ce?

— Numai că, într-o dispută, ar încerca să fie corect.

— Ieşi! urlă ea.

Simon o rugă să vină cu el, dar ea refuză. Voia să stabilească

dacă Tzu Li avea conştiinţă. Apoi va decide dacă va continua sau nu călătoria împreună cu Simon. Între timp, el putea să plece.

Simon ieşi, luând şi animalele cu el. Călcând prin iarbă, clătina gânditor din cap. Cu siguranţă că nu semăna cu niciun alt robot din câţi întâlnise. Roboţii sunt perfecţi, în cadrul limitelor lor, care se cunosc cu exactitate. Ei n-au posibilitatea de a suferi mutaţii. Oamenii sunt grav viciaţi; fizic din cauza mutaţiilor genetice, mental şi sufleteşte din cauza unei societăţi viciate şi degenerate.

Atât fiinţa umană cât şi societatea evoluau, teoretic, spre ideal. Între timp realitatea, ca o furtună de nisip, eroda şi orbea oamenii. Victimele mutaţiilor şi ale realităţii erau numeroase. Însă limitele fiecărui individ nu erau evidente, spre deosebire de cele ale roboţilor. Şi dacă credeai că cunoşti limitele unui individ, aveai de multe ori surprize. Omul putea să-şi transcendă sieşi, săltându-se singur de un guler metafizic. Şi făcea asta în ciuda sau din cauza defectelor sale.

Poate că asta era diferenţa dintre roboţi şi oameni.

Vive la différence!

Capitolul 13
Planeta Dokal

Acasă este acolo unde-i coada, sună o veche zicală de pe Dokal.

Şi asta, din motive întemeiate. Dokalienii semănau foarte mult cu pământenii, cu o excepţie. Aveau cozi lungi, pe care le puteai apuca. Ele aveau vreo doi metri lungime şi erau lipsite de păr de la rădăcină până în vârf, unde izbucnea un smoc lung şi mătăsos.

Simon a fost înşfăcat de masculi cu înfăţişare dură, care l-au dus imediat la un spital. Dar nu i-au tratat rău. Atitudinea lor semăna cu a unor doctori care au dat peste cineva suferind de o maladie oribilă. Le era milă de el şi voiau să-l ajute. Însă, în acelaşi timp, nu suportau să se uite la el şi nu puteau să-l atingă. Îl împungeau uşor cu nişte săbii scurte, mânându-l înainte. Câinele alerga în urma lui, iar buha îi şedea pe umărul drept. Simon spera că Chworktap va privi pe ecran şi va vedea ce se petrece. Dar probabil că ea era ocupată să găsească

printre părţile componente ale lui Tzu Li ceva special.

— Succes, Chworktap, mormăi Simon. Când vei începe să mă cauţi, vei găsi din mine doar bucăţi de neasamblat.

Îl duseră pe Simon într-o clădire mare de piatră, pătrată, cu o turlă uriaşă, roşie, în formă de ceapă şi console în formă de dragoni. O cuşcă de fier acţionată de un motor cu abur îl ridică pe el şi pe paznicii săi la etajul şapte. De acolo îl conduseră pe un coridor lung cu picturi vesele pe pereţi şi pardoseala din mozaic multicolor. Îl introduseră într-o cameră spaţioasă din capăt şi închiseră uşa. Simon privi printr-una dintre ferestrele mari, romboidale, cu gratii Piaţa din apropiere era plină de inşi din care cei mai mulţi se uitau în sus spre fereastra lui. Printre două turnuri înalte şi zvelte vedea botul navei. În jurul ei se aflau gărzi înarmate cu suliţe şi, ceva mai departe, se strânsese altă mulţime.

Un drum pavat se întindea spre câmp printre două clădiri. Pe el circulau camioane şi vehicule de pasageri, acţionate cu abur.

În cele din urmă, uşa se deschise şi cineva împinse înăuntru un cărucior cu hrană. Căruciorul era manevrat de o tânără cu înfăţişare plăcută, purtând doar o mantie subţire roşie şi o fustă foarte scurtă de culoarea topazului. Mantia era despicată la spate pentru a nu-i stânjeni coada. Ea ridică deodată capacele celor trei platouri, două cu mâinile şi unul cu vârful cozii. Aburii mâncării se împrăştiară prin cameră Anubis se agita, iar Atena se lăsă pe marginea unei farfurii şi începu să ciugulească. După ce ieşi femeia, Simon îi dădu câinelui o farfurie şi se aşeză înfometat la masă. Nu cunoştea provenienţa bucatelor şi-şi spuse că e mai bine aşa. În orice caz, era incapabil să întrebe. Bău dintr-un pahar înalt, din cristal tăiat. Licoarea era galbenă, groasă şi dulce. Înainte de a termina, simţi cum creierul îi amorţeşte. Cel puţin, nu aveau de gând să-l înfometeze.

Dimineaţa nişte bărbaţi curăţară camera, iar pe la ora 10:00 femeia îi aduse micul dejun. Peste o oră, căruciorul fu scos, excrementele câinelui şi bufniţei curăţate, apoi intră o femeie înaltă, de vârstă mijlocie. Ea se aşeză la masă şi îi făcu semn să ia loc în faţa ei. Scoase câteva obiecte dintr-o geantă de piele cu dungi roşii şi negre şi le aranjă pe masă. Era vorba de un stilou, un creion, un pieptene, o cutie mică în care se afla altă cutie, o machetă de casă, o carte, o fotografie de familie: tată, mamă, un băiat, o fată, un animal asemănător unui câine şi o pasăre.

Luă creionul şi rosti:
— Gwerfya.
— Gwerfya, spuse Simon.
Ea clătină din cap şi repetă cuvântul. Simon ascultă atent, apoi spuse din nou:
— Gwerfya.
Femeia zâmbi şi apucă stiloul.
— Tukh gwerfya.
Simon se mai linişti. O planetă pe care exista o variantă proprie a şcolii de limbaj Berlitz nu putea fi chiar rea.
La sfârşitul săptămânii, Simon putea purta o conversaţie simplă. În trei săptămâni era capabil să comunice suficient pentru a întreba când va fi liber.
— După operaţie, îi răspunse Shunta.
— Ce operaţie? întrebă Simon, pălind.
— Nu ţi se poate da drumul pe stradă până ce nu vei fi dotat cu o coadă. Nimeni nu poate fi lipsit de aşa ceva în societatea noastră, iar înfăţişarea ta le-ar repugna celorlalţi. Eu sunt doctor, aşa că nu mă deranjează – prea mult – o persoană fără coadă.
— Și la ce-mi trebuie coadă?
— Glumeşti!
— M-am descurcat întotdeauna fără coadă.
— Asta fiindcă nu ştiai ce-i bine, spuse Shunta. Bietul de tine!
— Ei, şi dacă refuz? întrebă Simon, congestionându-se.
— Drept să-ţi spun, zise Shunta după o clipă de uimire, noi credeam că ai venit aici tocmai ca să ţi se pună coadă.
— Nu, am venit aici ca să capăt răspuns la întrebările mele.
— A, eşti *din ăia!* făcu Shunta. Ei bine, dragul meu Simon, nu te vom obliga. Dar va trebui să părăseşti imediat planeta.
— Aveţi înţelepţi pe aici? întrebă Simon. Sau femei înţelepte, adăugă el grăbit, văzând-o că se încruntă.
— Cel mai înţelept de pe planetă este bătrânul Mofeislop, zise ea. Dar nu e uşor de ajuns la el. Trăieşte în vârful unui munte din Zona Liberă. Va trebui să o străbaţi singur, căci este interzis să trimitem soldaţi acolo. Şi s-ar putea să nu te mai întorci. Puţini revin.
A reieşit că Zona Liberă era un teritoriu de mărimea Texasului alcătuit mai ales din munţi şi păduri dese, pline de animale sălbatice şi de oameni şi mai sălbatici. În loc să fie arestaţi,

ticăloşii erau trimişi acolo şi li se spunea să nu se mai întoarcă. De asemenea, cetăţeanul căruia nu-i plăcea guvernul sau societatea în care trăia era liber să plece acolo. Uneori era rugat, nu foarte politicos, să emigreze.

— Hmm, făcu Simon. De cât timp există această instituţie?

— De vreo mie de ani.

— Şi de cât timp se află civilizaţia voastră în starea actuală? Adică, de când există aceste obiceiuri şi actualul nivel tehnologic?

— De vreo mie de ani.

— Deci n-aţi făcut niciun progres de un mileniu?

— De ce-am fi făcut? spuse Shunta. Suntem fericiţi.

— Dar nu i-aţi trimis în Zona Liberă doar pe criminali, ci şi pe cei mai inteligenţi oameni, cei mai nemulţumiţi.

— Sistemul funcţionează bine, zise ea. Pe de-o parte, nu trebuie să cheltuim banii din impozite pe hrana şi cazarea criminalilor. Şi nici nu avem de făcut faţă problemelor etice ridicate de pedeapsa capitală. Cei din Zona Liberă se ucid unii pe alţii, dar nimeni nu-i obligă să o facă. Cât despre remarca ta lipsită de fineţe despre „cei mai inteligenţi”, ea poate fi contrazisă uşor. Un individ inteligent se adaptează la societatea din care face parte; nu luptă împotriva ei.

— S-ar putea să fie ceva interesant pe aici, spuse Simon, dar nu sunt lămurit. În orice caz, alegerea mea e simplă. Apropo, ai mai auzit ceva despre nava mea?

— Femeia nu vrea să ne lase înăuntru, dar ia lecţii de limbaj prin uşă. I-am explicat de ce te reţinem şi, după ce s-a potolit din râs, a spus că te aşteaptă. Şi îţi transmite dragostea ei.

— Ce mai dragoste!

Oftă şi spuse:

— O.K., consimt la operaţie cu condiţia să-mi amputaţi coada înainte de plecare. Trebuie să vorbesc cu Mofeislop.

— O, îţi va plăcea coada ta, spuse Shunta. Şi vei vedea ce absurdă este ideea amputării. Atitudinea ta seamănă cu a unei fiinţe bidimensionale care se teme de cea de-a treia dimensiune.

Simon se trezi din anestezie în seara zilei următoare. A trebuit să stea cu faţa în jos câteva zile dar, în cea de-a treia, i se permise să se mişte.În a şasea zi i-au scos bandajele. Stătea gol în faţa unei oglinzi, în timp ce surorile, doctorii şi oficiali din

guvern scoteau exclamaţii admirative. Coada era lungă, superbă, pornind dintr-un grup masiv de muşchi care-i fuseseră implantaţi la baza coloanei. Putea să o mişte doar puţin, dar i s-au dat asigurări că într-o săptămână va putea să şi-o folosească la fel ca orice localnic, doar că nu se va putea agăţa cu ea de crengi. Doar copiii şi atleţii bine antrenaţi puteau face asta.

Au avut dreptate. Simon constată încântat că putea folosi o lingură sau o furculiţă pentru a se hrăni. Însă a trebuit să-l scoată pe Anubis din cameră, deoarece câinele devenise nervos. De câteva ori cedase tentaţiei de a-l apuca de coadă cu dinţii. Simon fu nevoit să se înveţe să şi-o ţină drept în sus de câte ori câinele era prin preajmă.

Evident, viaţa pe Dokal era adaptată cozii. Scaunele aveau un lăcaş între spătar şi bază pentru a face loc cozii. Spătarele scaunelor de maşini erau despicate pentru a lăsa coada în voie. Secretarele puteau dactilografia şi şterge podelele în acelaşi timp. Nu era nevoie de perii lungi pentru a te freca pe spate. Zidarii puteau apuca cinci cărămizi în loc de trei, ca pământenii, un soldat dokalian era un luptător redutabil, putând roti un topor sau o sabie în capătul cozii. Privind câţiva care se luptau în joacă, Simon s-a bucurat că pe Pământ nu trăise şi o specie cu coadă, în paralel cu a lui. Dacă ar fi trăit, l-ar fi exterminat pe *Homo sap* cu mult înainte de zorii istoriei. Nu că asta ar fi avut vreo importanţă, pe termen lung. Din punct de vedere practic, *Homo sap* oricum dispăruse.

Peste o săptămână, Simon mai găsi o întrebuinţare cozii, dar asta nu-l surprinse. Fusese invitat la conducătorul naţiunii în mijlocul căreia ajunsese. Şedea la masa uriaşă, în dreapta monarhului, Marea Coadă Însăşi. Ca semn al onoarei la care ajunsese, era hrănit cu o lingură pe care o manevra cu coada Marea Coadă Însăşi. În dreapta lui Simon, fiica monarhului, o tânără simpatică pe nume Tunc, îşi luase rolul de paharnic. După numeroase toasturi, Simon se întrebă dacă nu cumva şi-a pierdut controlul cozii. Simţi un smoc păros alunecând în sus şi-n jos de-a lungul coapsei şi apoi, fără să facă nicio mişcare, simţi că pămătuful îl gâdilă în zona genitală. Pipăi la spate, îşi apucă rădăcina cozii şi îşi plimbă mâna amorţită în lungul ei. Coada îi stătea drept, la locul ei.

Tunc îi zâmbi şi atunci îi trecu prin mintea înceţoşată de alcool că ea îl dezmierda cu coada. Se gândi în treacăt că ar fi

incorect faţă de Chworktap să-i răspundă lui Tunc. Dar nu era vina lui că ea îl îmbrâncise practic afară din Hwang Ho şi refuzase mai târziu să-l urmeze. Cu oarecare greutate, îşi aduse coada sub masă şi o întinse spre coapsa lui Tunc. Cel puţin, aşa credea, că-i a ei. Femeia care şedea lângă Tunc, mama Marii Cozi Înseşi, oftă şi se ridică în picioare. Însă apoi îi zâmbi. Probabil că avusese o crampă.

Nu se afla nici de zece minute în patul său din luxosul apartament al palatului, când uşa se deschise. Tunc intră, îşi aruncă mantia şi fusta şi se strecură în pat, lângă el. Între timp, Simon îşi reconsiderase atitudinea. Chworktap îi era fidelă, chiar dacă îl exilase provizoriu. Putea oare să-i fie infidel şi să aibă conştiinţa împăcată?

Pe de altă parte, ce-i păsa lui Chworktap?

Şi, în plus, nu voia să o jignească pe Tunc.

Ea se cuibări lângă el, îl sărută, iar cu vârful cozii îi mângâie gâtul, pieptul, stomacul, coapsele şi îi gâdilă organele genitale.

De la neplăcere, el fu cuprins de oroare, oroarea de a-i răni sentimentele.

Simon o rostogoli pe spate şi se urcă pe ea, constatând că într-adevăr coada îi adăuga o nouă dimensiune. Cum putuse să fie atât de mulţumit fără ea? Abia aştepta să-i spună şi lui Chworktap despre asta; nu, mai bine nu-i spunea.

Coada lui Tunc apăru printre picioare şi i se strecură în cel mai apropiat orificiu. Era un experiment nou, însă plăcut, chiar extatic. Îşi folosi coada pentru a răspunde la fel. Tunc gemu şi oftă, făcu tot ce fac amanţii, iar şi iar, fără ca farmecul noutăţii să pălească. Simon făcu la fel, dar căută să se ferească de coada pe care ea încerca să i-o introducă în gură. Orgasmul lui n-avea însă timp de mofturi, aşa că îşi depăşi repulsia de moment.

Când Tunc se împletici spre uşă, el o privi, bucuros să o vadă plecând. Încă o solicitare şi onoarea Terrei ar fi fost pătată. Sau umbrită, cel puţin.

Se ridică din pat pentru a se spăla pe dinţi. Stând în mijlocul imensei camere, auzi o bătaie în uşă. Se opri şi spuse:

— Gata, Tunc!

Dar uşa se deschise şi apăru Agnavi, bunica lui Tunc.

Simon gemu şi spuse:

— Nu vreau să vă jignesc, Maiestate. Dar nici coada nu mi-o

mai pot ţine în sus.

Agnavi fu dezamăgită, dar zâmbi când Simon îi spuse că poate programa un recital special pentru ziua următoare. Până atunci, vise plăcute. Era o femeie agreabilă, care avea răbdarea celor de vârstă mijlocie.

Însă Simon nu dormi bine. Avu încă unul dintre coşmarurile sale frecvente, în care mii de oameni păreau că vor să-i vorbească în acelaşi timp. Iar chipurile tatălui şi mamei sale se tot apropiau.

Capitolul 14
În căutarea magului

Regina şi nepoata ei erau interlocutoare fluente și fermecătoare. Simon petrecu nenumărate ore lungit alături de ele – dar nu în acelaşi timp – cu coada împletită cu a lor. Dar nici ele nu ştiau răspunsul la întrebarea lui.

Nimeni din capitală nu-l ştia. Până la urmă ceru să i se permită să-l întâlnească pe marele înţelept Mofeislop. Shintsloop, Marea Coadă Însăşi, spuse că nu are nimic împotrivă. Se arătă atât de cooperant, încât Simon se întrebă dacă nu cumva era bucuros să se descotorosească de el. Poate că bănuia ceva, deşi nu manifesta niciun resentiment. Simon nu aflase încă faptul că un dokalian îşi poate controla muşchii faciali, dar nu-şi poate opri coada să-i trădeze adevăratele sentimente. Dacă ar fi ştiut, ar fi observat că a lui Shintsloop stătea drept în sus, dar vârful se zvârcolea nebuneşte.

Simon expedie un nou mesaj spre navă, întrebând-o pe Chworktap dacă vrea să meargă cu el în expediţie. Mesagerul reveni cu un bilet:

Nu pot veni cu tine. Cred că Tzu Li are conştiinţă. Dar se teme s-o arate. Sau este timidă, sau nu are încredere în oameni. I-am spus că şi eu sunt o maşină, dar crede probabil că i-am întins o cursă. Distracţie plăcută. Să nu faci ceva ce eu n-aş face.

Te sărut

Simon zâmbi. Ea se supărase teribil crezând că el o considera maşină. Dar dacă putea câştiga ceva admiţând că este o maşină, nu ezita. Asta era o trăsătură atât de omenească, încât

demonstra natura ei umană.

Călătoria cu trenul dură patru zile. La capătul liniei se ridica un zid din cărămizi galbene, înalt de şaizeci de metri, care se întindea cât vedeai cu ochii. De fapt, înconjura Zona Liberă şi era o lucrare echivalentă cu Marele Zid Chinezesc. Nu era la fel de lung, dar era mult mai înalt şi mai gros. Nu avea porţi, dar pe partea exterioară se aflau scări de cărămidă, la distanţă de o milă. Scările erau pentru gărzile care-şi aveau posturile pe zid.

— Cam câţi gardieni ar trebui pentru închisori dacă criminalii ar fi arestaţi în loc să fie trimişi în Zona Liberă? întrebă Simon.

Cel care-l escorta, colonelul Booflum, spuse:

— O, vreo patruzeci de mii, presupun. Zona Liberă reprezintă o mare economie pentru contribuabil. Nu trebuie să-i hrănim pe deţinuţi, să plătim gardieni sau să construim închisori.

— Câţi soldaţi păzesc aceste ziduri?

— Vreo trei sute de mii, zise colonelul.

Simon nu spuse nimic.

Se urcă pe zid cu Anubis în urma lui şi Atena pe umăr. La o depărtare de trei mile se afla nelipsitul turn al lui Clerun-Gowph. La multe mile în spatele acestuia se înălţa vârful muntelui Mishodei, destinaţia lui. Până la el se întindeau zeci de dealuri şi o pădure neîntreruptă.

Simon şi animalele sale se urcară într-un coş de nuiele şi fură coborâţi cu un scripete acţionat cu abur. Ajuns jos, îi făcu semn cu mâna colonelului şi porni la drum. Purta o boccea cu hrană, pături, un cuţit, un arc cu săgeţi şi banjoul. Şi Anubis căra o desagă în spinare, deşi nu-i prea convenea.

— Mulţi au plecat de aici hotărâţi să-l vadă pe înţelept, spuse colonelul. Niciunul nu s-a întors, din câte ştiu eu.

— Poate că Mofeislop le-a arătat zădărnicia întoarcerii la civilizaţie?

— Poate. Cât despre mine, abia aştept să mă întorc la huzurul de acasă.

— Bine că mi-am amintit, transmite omagiile mele Reginei Mamă şi prinţesei, spusese Simon.

Pătrunse în pădurea Yetgul, o regiune cu arbori uriaşi, tufişuri pipernicite şi pălite, mlaştini, şerpi veninoşi, fiare imense asemănătoare felinelor, urşilor şi lupilor, pachiderme păroase şi oameni fără lege. Anubis scâncea, ţinându-se atât de aproape, încât Simon se împiedică de el de câteva ori până să străbată o

milă. Îi fu milă să-l lovească; lui însuşi îi era frică.

Şase săptămâni mai târziu, ajuns la poalele muntelui Mishodei, încă îi era fiică. Însă ţinea mult mai mult la animalele lui decât la plecare. Amândouă îi fuseseră de un ajutor nepreţuit, avertizându-l de apropierea unor fiare şi oameni periculoşi. Anubis avea destul tact ca să nu latre când îi adulmeca; mârâia încetişor alertându-l astfel pe Simon. Buha zbura adesea înaintea lor, vânând rozătoare şi păsări mici. Dar când observa ceva periculos, se întorcea pe umărul lui Simon, ţipând agitată.

De fapt, animalele mari erau periculoase numai dacă se pomeneau deodată faţă-n faţă cu un om. Avertizate, ele se fereau sau rămâneau pe loc scoţând sunete de ameninţare. Atunci Simon le ocolea. Singurele animale care, neavând prea multă raţiune, constituiau un pericol real erau şerpii veninoşi.

De obicei, tovarăşii lui depistau la timp şerpii dar, într-o dimineaţă, Simon se trezi mai târziu şi văzu un fel de cobră lângă el. Încremeni, dar bufniţa zbură spre ea, o lovi până o răsturnă, iar Simon se puse la adăpost, rostogolindu-se în lături. Cobra ajunse la concluzia că se afla într-o poziţie nefavorabilă şi o şterse. Două zile mai târziu, buha ucise un mic şarpe coral care se târâse pe lângă câinele adormit şi se îndrepta spre Simon.

Cel mai periculos animal era omul şi, cu toate că Simon s-a întâlnit cu vreo zece grupuri, a reuşit de fiecare dată să se ascundă până când ei au trecut mai departe. Masculii arătau mizerabil, îmbrăcaţi în piei, păroşi, bărboşi cu dinţi lipsă, cu înfăţişare sălbatică, iar copiii erau de obicei mucoşi şi urduroși.

— Excelente exemplare de Nobili Sălbatici autentici, spusese colonelul, pe drum. De fapt, cei mai mulţi dintre locuitorii Zonei Libere nu sunt criminali expulzaţi de noi, ci descendenţii lor. Majoritatea criminalilor pe care-i azvârlim în Zonă sunt ucişi de triburile care rătăcesc prin păduri.

— Atunci de ce nu-i lăsaţi pe urmaşi să revină în societatea voastră? întrebase Simon. Ei sunt nevinovaţi. Doar nu credeţi că păcatele părinţilor trebuie ispăşite de copii?

— Asta-i o expresie frumoasă, spusese colonelul. Îşi scoase un carneţel şi o notă. Apoi continuase: S-a vorbit ceva în parlament despre salvarea bieţilor nenorociţi. În primul rând, ar fi o mână de lucru ieftină. Dar ar aduce tot felul de boli, ar fi greu de

stăpânit, iar educaţia lor ar fi costisitoare. În plus, ei *sunt* descendenţii criminalilor şi au moştenit tendinţele rebele ale strămoşilor. Nu dorim ca acestea să se răspândească din nou în rândul populaţiei. De fapt, ne-am muncit o mie de ani să curăţăm rasa de rebeli.

— Câţi rebeli sau criminali se află acum în rândul populaţiei în comparaţie cu o mie de ani în urmă, raportat la numărul de locuitori? întrebase Simon.

— La fel, zisese colonelul.

— Şi cum se explică asta după toată munca de selecţie?

— Fiinţele omeneşti sunt naturi îndărătnice. Dar dă-ne încă o mie de ani şi vom avea o societate fără criminali.

Simon nu a mai insistat. A întrebat doar de ce societatea dokaliană era atât de avansată în multe domenii tehnice, însă utiliza încă arcuri şi săgeţi. De ce nu inventaseră praful de puşcă?

— O, puştile au fost descoperite acum cinci sute de ani, spusese colonelul. Dar suntem un popor foarte conservator, aşa cum poate că ai observat. S-a considerat că puştile vor aduce tot felul de înnoiri nedorite în societate. În plus, ar fi prea periculoase în mâinile gloatei. Nu-ţi trebuie multă instrucţie ca să foloseşti o puşcă. Însă îndemânarea în folosirea spadei sau arcului cere mulţi ani de antrenament. Aşa că puştile au fost interzise şi numai elita şi cele mai aşezate pături ale claselor de jos sunt educate să folosească săbii şi arcuri.

În pofida împotrivirii faţă de schimbări, maşina cu aburi a fost acceptată. Asta a dus la abandonarea cailor. Tăunii şi bolile transmise de ei au fost aproape eliminate, iar baligile de pe străzi au dispărut. Însă inventarea motorului cu combustie internă a fost reprimată, evitându-se astfel poluarea şi zgomotul automobilelor şi camioanelor.

Pe de altă parte, scăderea numărului de victime ale bolilor transmise de tăuni era compensată cu vârf şi-ndesat de accidentele rutiere.

Simon subliniase acest aspect.

— Progresul, ca şi religia, trebuie să aibă martirii săi, zisese colonelul.

— Acelaşi lucru se poate spune despre regres, replicase Simon. Ce faceţi cu cei care încalcă legile circulaţiei? Cred că dacă i-aţi trimite pe toţi aici, n-ar mai avea loc nici măcar în

pădurea cea mare.

— O, cei răspunzători pentru accidente nu sunt criminali. Ei sunt amendaţi sau, dacă nu au bani, îi arestăm.

— Dar nu s-ar putea reduce mult numărul de morţi şi răniţi de pe şosele dacă aţi introduce un examen riguros, psihologic şi fizic, al şoferilor?

— Glumeşti? întrebase colonelul. Nu, nu glumeşti. Doar mai puţin de o zecime ar avea voie să conducă. Doamne Sfinte, omule, întreaga economie s-ar prăbuşi dacă am face asta. Cum au reuşit politicienii voştri să-i determine pe oameni să accepte asemenea măsuri severe?

Simon a fost nevoit să admită că nici ei n-au votat asemenea legi decât după ce maşinile au ajuns să fie folosite mult mai puţin.

— Şi atunci nu-i prea mai păsa nimănui, nu? zisese colonelul.

— Corect, răspunsese Simon, dorindu-şi ca râsul colonelului să înceteze.

Cu asemenea amintiri, chiar aşa umilitoare, îşi păstra Simon curajul. Pădurea Yetgul se îndesea şi devenea mai întunecoasă cu fiecare milă, iar poteca era atât de îngustă, încât hainele i se sfâşiau în tufişuri şi crengi la fiecare pas. Se pare că până şi păsările considerau locul neospitalier. Înainte fusese întâmpinat de zeci de voci diferite, triluri, piuituri şi cântece care ţineau toată ziua şi jumătate din noapte, în timp ce acum era înconjurat de linişte. Doar ocazional această tăcere era spartă şi atunci strigătul păsării îl făcea să tresară. Părea să fie de un singur fel, un ţipăt brusc care răsuna ca un strigăt de moarte. O dată a zărit pasărea care-l emitea, mare, neagră, semănând cu un corb cu creastă de cocoş.

Cel mai mult îl deprimau oasele. Văzuse de la început schelete şi cranii de bărbaţi şi femei peste tot. Uneori ele erau împrăştiate pe potecă; alteori capetele albe sau cenuşii ale oaselor se iţeau de sub frunze şi tufişuri. Simon numărase o mie de schelete şi, ascunse în desişul din marginea potecii, ar fi trebuit să fie de trei ori mai multe.

El încercă să-şi dea curaj spunându-şi că merită să discuţi cu un ins care poate convinge atâţia oameni să înfrunte moartea doar pentru a vorbi cu el. Dar de ce s-o fi izolat înţeleptul chiar aşa departe?

Nu era greu de închipuit motivul. Un înţelept are nevoie de

mult timp pentru meditaţie şi contemplaţie. Dacă zi şi noapte îi bat la uşă musafiri guralivi, nu mai are când să gândească. Aşa că Mofeislop îşi ridicase casa în locul cel mai greu accesibil de pe planetă. Asta-i asigura solitudinea. În plus, îi oferea garanţia că cine ajungea la el nu venea pentru fleacuri.

La capătul celei de-a treia săptămâni, Simon ieşi din pădurea întunecată. În faţa lui se înălţau pante abrupte şi povârnişuri, cu petice de iarbă şi pâlcuri de brazi. Deasupra se roteau ulii şi vulturi. Simon spera că ei nu dădeau târcoale în speranţa de a-şi găsi o pradă uşoară.

Cel de-al treilea pisc, pe departe cel mai înalt şi mai ascuţit, era capătul călătoriei lui. Simon se simţi descurajat la gândul urcuşului care-l aştepta. Atunci, dintre norii deşi, plumburii, sumbri ca o notă de evacuare, răzbătu soarele. Simon se simţi mai bine. Ceva de pe vârful celui de-al treilea pisc abătu o rază de soare în ochii lui. Desigur că era o fereastră a casei lui Mofeislop. Părea că însuşi înţeleptul îi semnaliza, îndemnându-l să-şi continue drumul.

Peste o săptămână, Simon şi Anubis se târau pe ultimul urcuş. Lipsa hranei şi a oxigenului îi făcea inima să bată ca o maşină de spălat descentrată şi respira ca un bătrân lângă o mireasă adolescentă. Atena, prea obosită ca să mai zboare, stătea cocoţată pe umărul lui, cu ghearele înfipte într-o strânsoare dureroasă şi nemiloasă ca a unui cămătar. Simon nu-şi putea permite să-şi consume energia gonind-o.

De altfel, ghearele ei îi foloseau la ceva. Îi aminteau că este încă viu şi că se va simţi bine când durerea va înceta.

Mai sus, ocupând jumătate din platoul de doi acri[18], se afla casa înţeleptului. Avea trei etaje, treisprezece laturi, numeroase balcoane şi cupole şi era construită din granit negru. Numai la ultimul etaj se aflau ferestre numeroase, mici, mari, pătrate, octogonale, rotunde. Din centrul acoperişului plat se înălţa un coş lung şi gros, din care se revărsa un fum negru. Simon visă un şemineu mare, cu un porc rotindu-se încet în frigare şi un cazan în care fierbe o ciorbă groasă şi aromată. Lângă cămin l-ar fi aşteptat înţeleptul care i-ar fi astâmpărat întâi foamea, apoi curiozitatea.

De fapt, în acel moment Simon nu dădea doi bani pe răspunsuri. Simţea că ar fi mulţumit pe vecie dacă şi-ar umple

---

[18] 1 acru = aprox. 2046 metri pătraţi (n. tr.).

burta. Cel puţin, pentru tot restul vieţii.

Simon se aburcă peste buza platoului, se târî până la uşa imensă de stejar ferecat cu dragi groşi de fier, se înălţă încet – buha căzu de pe umărul lui – şi trase de şnurul soneriei. Undeva, înăuntrul încăperii cavernoase, răsună un clopot mare.

„Sper că nu-i plecat”, îşi spuse Simon şi chicoti. Foamea şi aerul rarefiat îl făceau să nu mai gândească cum trebuie. Unde credea că ar fi putut pleca înţeleptul? Să-şi cumpere ţigări de la chioşcul din colţ? La vreun film? La prânzul organizaţiei locale Rotary[19]?

Lunga aşteptare la uşă îi dădu timp să se întrebe cum a reuşit înţeleptul să-şi înalţe casa. Cine cărase pietrele grele în vârful muntelui? De unde îşi procura Mofeislop hrana?

Simon trase din nou de cordon şi clopotul răsună iarăşi. După câteva minute, în broasca monstruos de mare şi ruginită se răsuci o cheie şi se auzi bufnind o bară uriaşă. Uşa se deschise încet, scârţâind de parcă ar fi fost deschisă de servitorul lui Dracula. Simon avu o reţinere, apoi se îmbărbătă singur, spunându-şi că a văzut prea multe filme de groază. Uşa grea se izbi de peretele de piatră şi dinăuntru ieşi un bătrân, târşâindu-şi picioarele. Nu arăta deloc ca servitorul Voievodului, dar nu era deloc plăcut la vedere. Semăna cu asistentul doctorului Frankenstein sau, poate, cu Lon Chaney Senior în *Cocoşatul de la Notre-Dame.* Spinarea îi era curbată şi stătea aplecat, de parcă tocmai primise un şut în plex; din păr i se revărsa spumă ca dintr-un pahar de bere; fruntea îi era teşită, ca Turnul din Pisa; arcadele erau proeminente, parcă ar fi fost umflate cu gaz; unul dintre ochi era aşezat mai jos şi înceţoşat de cataractă; nasul era roşu şi zbârcit, asemenea unui trandafir mort; avea buze subţiri ca ale unui câine; dinţii arătau ca ai unui elan care rumegase toată viaţa tutun; bărbia decisese încă din faza de embrion să iasă din competiţie. Şi gâfâia ca un astmatic la o întrunire politică.

Însă avea o purtare la fel de plăcută ca a unui partener la prima întâlnire.

Îi zâmbi şi spuse cu un aer radios şi binevoitor:

— Bine ai venit!

— Doctorul Mofeislop, presupun? zise Simon.

---

[19] Rotary International - uniune internaţională a oamenilor de afaceri (n. tr.).

— Bată-te norocul, nu, răspunse omul. Sunt secretarul şi majordomul bunului doctor. Numele meu este Odiomzwak.

Părinţii lui trebuie să-l fi urât cu adevărat, îşi spuse Simon, începând să-l simpatizeze. El ştia ce înseamnă să ai un tată şi o mamă care nu-şi pot suferi propriul lor copil.

— Intraţi, intraţi! zise Odiomzwak. Intraţi toţi trei.

Întinse mâna să-l mângâie pe Anubis, care-şi scoase limba şi închise ochii, părând foarte bucuros să fie alintat. Simon ajunse la concluzia că temerile lui fuseseră nejustificate. Câinii sunt renumiţi ca buni cititori ai caracterului.

Odiomzwak luă o torţă din suportul ei de lângă uşă şi îi conduse de-a lungul unui culoar lung şi îngust. Ajunseră într-o cameră imensă, cu ziduri din granit negru şi mozaic pe jos. În capătul ei se afla marele şemineu pe care şi-l imaginase Simon. Nu era niciun porc în frigare, dar oala cu ciorbă aburindă se afla acolo. Alături stătea un ins înalt, subţire, numai frunte şi nas, încălzindu-şi mâinile şi coada. Purta papuci îmblăniţi, pantaloni din piele de urs şi un halat lung pe care erau imprimate compasuri, telescoape, microscoape, bisturie, eprubete şi semne de întrebare. Desigur, aceste semne nu erau la fel ca cele folosite pe Pământ. Semnul dokalian de întrebare simboliza o săgeată pe cale să fie lansată dintr-un arc.

— Bun venit, bun venit! exclamă lunganul, repezindu-se spre Simon cu mâna întinsă şi degetele răşchirate. Eşti la fel de bine venit ca hrana pentru cel flămând!

— Dacă tot veni vorba, sunt cam lihnit, zise Simon.

— Sigur că eşti, spuse Mofeislop. Ţi-am urmărit prin telescop înaintarea destul de lentă pe panta muntelui. De câteva ori am crezut că n-o să reuşeşti.

„Atunci de ce dracu' n-ai trimis o echipă de salvare?” se întrebă Simon. Însă nu spuse nimic. Filosofilor nu li se poate cere să se comporte ca oamenii obişnuiţi.

Simon se aşeză la o masă de brad lungă şi îngustă, pe o bancă de brad. Odiomzwak forfotea prin jur, aşezând masa şi punând două castroane pe podea pentru animale. Mâncarea era simplă, constând în pâine proaspătă, o brânză care mirosea puternic a capră şi ciorbă. În ciorbă pluteau ierburi, fasole şi bucăţi groase de carne. Carnea părea de porc, cu o aromă discretă de tutun.

Simon se îndopă până ce simţi că plesneşte. Odiomzwak

aduse o sticlă cu votcă de ceapă, băutură care pe Simon nu-l prea atrăgea. Gustă din politeţe şi apoi, la cererea înţeleptului plin de curiozitate, cântă câteva bucăţi la banjo. Anubis şi Atena se refugiară în capătul încăperii, dar Mofeislop şi Odiomzwak păreau să aprecieze foarte mult muzica lui.

— Mi-a plăcut mai ales asta de la urmă, spuse Mofeislop. Dar m-ar interesa versurile în sine. Poţi să mi le traduci?

— Tocmai aveam de gând s-o fac, spuse Simon. Este un poet antic, pe nume Bruga, favoritul meu. Din păcate sau, poate din fericire, voi, dokalienii, nu aveţi televiziune aşa că va trebui să vă explic ce-i cu talk show-urile şi emisiunile publicitare. Şi cine-s cei trei invitaţi şi ce-i cu ei.

Un nobil elveţian, Baronul Victor Frankenstein, a realizat un om din fragmentele pe care le-a dezgropat din cimitir, zise el.

Nimeni nu ştie cum a dat viaţă monstrului din petice, dar în film se arată că se foloseşte de un paratrăsnet. Monstrul devine violent şi ucide o grămadă de oameni. Baronul încearcă să-l prindă şi, la un moment dat, îl urmăreşte dincolo de cercul polar, dar în film lipseşte secvenţa cu sănii trase de câini.

Lazăr era un tânăr care a murit demult, într-o ţară numită Palestina. A fost înviat de un om pe nume Isus Cristos. Mai târziu a fost ucis şi Isus, dar acesta a înviat singur. Înainte de a fi omorât, judecătorul lui, Pilat din Pont, l-a întrebat: „Ce este Adevărul?” Isus nu i-a răspuns, poate fiindcă nu ştia sau poate fiindcă Pilat n-a stat să-l asculte. Isus a fost zeificat după aceea şi una dintre religiile importante de pe Pământ a primit numele lui. Se bănuieşte că el ştie dacă omul este sau nu nemuritor. Cel puţin, în poemul lui Bruga, se presupune că ştie.

REVELAŢIE LA SHOW-UL LUI JOHNNY CAVEAR

Machiaju-i gata, trompetele sună.
Aplaudaţi-l pe Johnny, celebrul realizator!
El ni-i prezintă pe invitaţi
Şi, după ce termină, îşi ia avânt
S-arate ce se-ntâmplă în mormânt.
Dar monstrul lui Frankenstein – „Spuneți-mi Fred” –
Nu vrea să vorbească despre viaţă printre morţi.
Îşi aminteşte doar de sanie şi de câini
„Din urmă venea Victor dând din mâini

Mireasa lui, pe moarte, se jurase că i-o trăsesem.”

Lazăr a spus că n-a aflat niciun mister
În mormânt, nici întrebări
Care-aşteptau răspuns, doar suflul Morţii,
Pe care, nesimţindu-l, i-a venit să se pişe.
Realizatorul spuse: „E periculos să-i vexăm
Pe sponsori cu aluzii la sex.”
Însă mai rămăsese un invitat tăcut.
„Spune-ne, Isus, care-i Cuvântul?”
El se ridică: „Iată Adevărul curat...”
Toţi cască ochii: Ce-i Omul: Un suflet? Un căcat?
Dar Timpul îşi cere drepturile:
„Urmează un anunţ publicitar.”

— Cântându-mi asta ai vrut să-mi spui ceva, zise înţeleptul. Doreai ca mesajul meu către tine să nu fie bruiat sau marcat de tendinţe comerciale sau publicitare, corect?

— Corect.

— Ai venit unde trebuia, la cine trebuia. Eu sunt singurul de pe Dokal, poate din tot Universul, care cunoaşte Adevărul. După ce-l vei afla, căutările tale vor lua sfârşit.

Simon îşi lăsă jos banjoul şi spuse:

— Sunt numai urechi.

— Eşti mai mult decât urechi, zise înţeleptul. El şi Odiomzwak se uitară unul la altul şi izbucniră în râs.

Simon se înroşi, dar nu spuse nimic. Înţelepţii erau renumiţi pentru faptul că râdeau de lucruri de neînţeles pentru ceilalţi oameni.

— Dar nu astă-seară, continuă Mofeislop. Eşti prea obosit şi slăbit ca să primeşti Adevărul. Trebuie să fii puternic şi odihnit, să mai pui ceva carne pe oase înainte de a putea auzi ce am de spus. Fii oaspetele meu câteva zile, stăpâneşte-ţi nerăbdarea şi-ţi voi răspunde la întrebarea căreia, după spusele tale, acest Isus nu a apucat să-i răspundă.

— Prea bine, zise Simon şi se duse la culcare. Dar nu era bine. Deşi epuizat, mult timp nu reuşi să adoarmă. Înţeleptul îi sugerase că trebuie să fie puternic pentru a suporta Adevărul, care se părea că nu-i un fleac. Îl cuprinse teama. Indiferent care era Adevărul, nu putea fi liniştitor.

În cele din urmă, spunându-şi că şi-o căutase cu lumânarea, indiferent ce era, adormi. Dar fu chinuit toată noaptea de coşmaruri. Şi iarăşi se apropiară de el chipurile mamei şi tatălui său, în timp ce în spatele lor se buluceau mii de oameni implorând, ameninţând, plângând, râzând, mârâind, zâmbind.

În ultimul vis i se adresă bătrânul roman Pilat în persoană:

— Ascultă, puştiule, spuse Pilat. Este periculos să pui această întrebare. Adu-ţi aminte ce s-a întâmplat cu ultimul care a pus-o. Eu sunt ăla. Am căzut în dizgraţie.

— Întotdeauna am fost dezamăgit, căci nu era vorba de o întrebare retorică, zise Simon. De ce n-a răspuns?

— Fiindcă nu cunoştea răspunsul, de-aia, zise Pilat. A fost o prostie să afirme că este un zeu. Până atunci mă bătea gândul să le spun evreilor să se ducă naibii şi să-l lase în pace. Dar când mi-a spus asta, am crezut că cel mai periculos om din Imperiul Roman se afla în puterea mea. Aşa că l-am crucificat. Însă am avut destul timp să mă gândesc la asta şi acum îmi dau seama că a fost o greşeală gravă. Cel mai sigur mod de a răspândi credinţa este făcând martiri. Oamenii încep să-şi spună că din moment ce un individ este gata să moară pentru credinţa lui, înseamnă că merită. Vor să se bage şi ei. În plus, martiriul este modul cel mai sigur de a-ţi lăsa numele în cărţile de istorie.

— Eşti foarte cinic, spuse Simon.

— Am fost politician, răspunse Pilat. Orice trepăduş ştie mai mult despre oameni decât un psiholog cu o duzină de doctorate şi cu fonduri nelimitate pentru cercetare.

Şi Pilat dispăru, însă rânjetul lui rămase agăţat în aer o clipă, ca al Pisicii din Cheshire[20].

Capitolul 15
Cine trage sforile?

În primele trei zile Simon mâncă şi se odihni. Mofeislop insista ca Simon să se urce pe cântar în fiecare dimineaţă.

— Când vei ajunge la greutatea care trebuie, vei ajunge la Adevăr, spunea el.

— Vrei să spui că există o legătură, o relaţie între masă şi

---

[20] Personaj din romanul *Through the Looking Glass (Prin oglindă)* de Lewis Carroll, care devenea invizibil însă zâmbetul continua să i se vadă (n. tr.).

cunoaştere? întrebă Simon.

— Desigur, replică înţeleptul. Totul se leagă într-o corelaţie subtilă pe care numai cei înţelepţi o văd. Explozia unei stele poate genera o nouă religie sau poate afecta cursurile la bursă pe o planetă aflată la mii de ani în timp şi milioane de mile în spaţiu. Valoarea forţei gravitaţionale de pe o planetă afectează principiile morale ale locuitorilor săi.

Stările sufleteşti făceau parte din configuraţia câmpului general. Aşa cum gravitaţia terestră, oricât ar fi fost de slabă în spaţiul extraterestru, îi afecta pe toţi, la fel furia, frica, dragostea, ura, bucuria şi tristeţea radiau către limitele universului.

Braga scrisese pe vremuri o epopee în versuri albe, *Oedip-Sfinx 1-0.* Avea două versuri care exprimau toată complexitatea şi subtilitatea legăturilor cauzale:

Trebuie oare să cadă idolii, să se năruie zidurile Troiei
Când ceapa face ca maţele lui Hercule să chiorăie?

Aceste două versuri spuneau mai mult decât toate scrierile lui Platon şi Grabwitz. Platon dorise, de fapt, să-i expulzeze pe toţi poeţii din Republica lui utopică deoarece erau mincinoşi. În realitate, Platon ştia că filosofii nu se puteau pune cu poeţii.

Jonathan Swift Somers III scrisese un roman în care dezvoltase ideea cauzalităţii, însă o dusese mult mai departe decât Mofeislop şi Braga. Titlul era *Don't Know Up from Down*[21] şi îl avea ca erou pe faimosul personaj-paporniţă John Clayter. Toţi eroii lui Somers, cu excepţia lui Ralph von Wau Wau, erau handicapaţi în vreun fel sau altul. Asta deoarece şi Somers îşi pierduse controlul asupra picioarelor.

Clayter trăia într-un costum de astronaut cu tot felul de proteze pe care le acţiona cu limba. Când trebuia să-şi folosească limba pentru a vorbi dar voia să se şi mişte, punea în funcţiune un alt sistem de acţionare. Acesta era situat în partea de jos a costumului şi reacţiona la apăsarea penisului. Acesta trebuia să fie în erecţie pentru a apăsa pereţii flexibili ai cilindrului în care era introdus. Trebuia, de asemenea, să-şi modifice dimensiunea. Asta deoarece Clayter nu-şi putea mişca penisul cu mâna. Gradul de umflare sau dezumflare era

[21] Aprox.: Să nu ştii unde ţi-e capul (lb. engl.) (n. tr.).

convertit de un procesor care acţiona apoi asupra costumului. Pentru a-şi scula sau culca penisul, Clayter apăsa cu capul un dispozitiv care îi injecta în sistemul circulator diverse concentraţii de hormoni afrodisiaci.

Lui Clayter nu i-a trecut prin minte că ar fi putut evita hormonii utilizându-şi direct capul. Chiar dacă această idee i-a încolţit în subconştient, ea a fost suprimată fără milă de partea conştientă. Sau, poate că a fost invers. În orice caz, principala plăcere a lui Clayter era să acţioneze dispozitivul cu penisul şi nu avea de gând să renunţe la ea.

Clayter ateriza mereu pe câte o planetă ale cărei probleme le rezolva. În *Don't Know Up from Down*, Clayter vizitează planeta Shagrinn, care are o problema nemaiîntâlnită nicăieri. Din când în când, pe soarele de acolo se produc explozii. În timpul unei furtuni solare câmpurile electromagnetice ale Shagrinnului scapă de sub control. Asta cauzează populaţiei de pe planetă nişte reacţii hormonale speciale. Femeile devin foarte focoase. În schimb bărbaţilor nu li se mai scoală.

Deşi această stare produce mare suferinţă, ea este temporară. Exploziile solare nu durau niciodată mai mult de o lună sau două. Şi efectul global era benefic. Populaţia fusese menţinută la un nivel redus, ceea ce înseamnă că Shagrinn nu este poluată.

Dar la sosirea lui Clayter exploziile durau deja de cinci luni şi nu dădeau semne să se potolească. Clayter nu-şi poate menţine obişnuita obiectivitate în rezolvarea încurcăturii. El însuşi se află în impas şi dacă nu găseşte o cale de rezolvare pentru problemele personale, va rămâne împotmolit acolo până la moarte. Sistemul acţionat cu limba este defect, de aceea Clayter aterizase pe cea mai apropiată planetă. Voia ca shagrinnienii să-l repare.

Ei nu pot s-o facă deoarece tehnologia lor este la nivelul celei din Europa secolului al XV-lea. De fapt, nu reuşesc nici măcar să-l scoată din costumul lui. Din fericire, vizorul căştii lui este deschis, astfel că poate fi hrănit. Dar asta duce la altă problemă.

Un shagrinnian ager a observat că de câte ori se deschide orificiul de evacuare al costumului lui Clayter, acesta se roteşte nebuneşte timp de zece minute. El nu-şi dă seama de ce, dar motivul este că a mai apărut o defecţiune a sistemului de comandă. Orificiul se deschide de câte ori rezervorul pentru

excremente s-a umplut şi trebuie golit. Cablurile electrice s-au încurcat cu cele care comandă jeturile de menţinere a echilibrului. Când se deschide evacuarea, se activează pentru scurt timp un jet de gaze, Clayter se învârte neajutorat în loc şi doar giroscopul costumului îl împiedică să cadă.

Shagrinnianul respectiv este proprietarul unei mori care foloseşte forţa a patru boi pentru a învârti o piatră de moară uriaşă. El îşi vinde boii pe o sumă frumoasă şi conectează costumul printr-o curea la un volant mare. Rotaţiile costumului pun în mişcare volantul, care acumulează energie pentru a învârti roata de moară. Dar costumul nu se roteşte destul pentru a învârti moara douăzeci şi patru de ore pe zi. Proprietarul îl îndoapă forţat pe Clayter, ceea ce face ca orificiul de evacuare să se deschidă mai des, asigurând funcţionarea continuă a morii.

Pentru un efect mai rapid, stăpânul îndeasă şi laxative pe gâtul astronautului.

Clayter trebuie să-şi rezolve problema rapid. Cu toată diareea, el se îngraşă. Într-o lună ar fi murit sufocat în costum. Deocamdată este atât de ameţit, că nu poate judeca limpede.

Singura lui speranţă este să înveţe repede limba şi să o convingă pe servitoarea care-l hrăneşte să-l ajute. Printre îmbucături şi răsuciri, reuşeşte să stăpânească suficient limba pentru a-i cere ajutorul. De la ea află şi de chinul shagrinnienilor.

El o învaţă să bage un fir prin faţa costumului şi să-l dirijeze în jos, în cilindrul sistemului auxiliar de comandă. Ea îl ascultă şi încearcă să introducă bucla din capătul sârmei în cilindru. Clayter speră că ea va reuşi să-i tragă afară organul şi apoi să folosească sârma pentru a exercita presiune în interiorul tubului. Dacă ea aplica exact presiunea care trebuia, el ar putea zbura în sus, la nava rămasă chiar deasupra atmosferei. Evident, trebuia să-şi ţină respiraţia câteva minute, în timpul trecerii prin porţiunea de spaţiu dintre atmosferă şi navă. Era o încercare disperată.

Din nefericire, sau poate din fericire, ţinând seama de şansele lui reduse, ea nu reuşeşte. Sârma îi produce asemenea dureri lui Clayter, încât trebuie să-i ceară să se oprească.

În dimineaţa următoare, înainte de a se trezi, el are o erecţie din cauza excesului de urină. În termeni tehnici aceasta se

numeşte o sculare de pişat. Este singurul tip de erecţie pe care o poate avea un bărbat pe Shagrinn în timpul exploziilor solare. Dar bucuria este de scurtă durată. Apăsarea necontrolată în interiorul tubului activează jeturile propulsoare. El decolează pieziş şi aterizează în cap într-o ogradă aflată la douăzeci de mile. Volantul pe care l-a tras după sine cade la o palmă de el. Capul îi este înfipt în bălegar, aşa că nu se poate desprinde. Clayter are acum o altă problemă. Dacă nu se poate ridica, va muri din cauza creşterii presiunii sângelui în cap.

Vede un viţel neînţărcat care-l priveşte şi-şi spune: „O, nu!”

Câteva minute mai târziu, fata fermierului goneşte viţelul. La fel de zburdalnică şi disperată ca orice femeie de pe acea planetă, fata profită de acest dar ceresc. Însă după aceea îl pune în picioare cu ajutorul unui scripete şi a doi catâri. Clayter încearcă să o înveţe cum să folosească sistemul inferior de comandă. Ea şi-ar putea folosi degetul pentru a declanşa întoarcerea pe nava aflată pe orbită, în afara atmosferei. O dată ajuns acolo, el i-ar fi putut cere calculatorului de bord să-l ducă spre un sistem solar lipsit de asemenea furtuni.

Însă fata fermierului îi ignoră instrucţiunile. În fiecare dimineaţă, înainte de zori, ea se furişează afară şi aşteaptă să-şi facă efectul berile cu care-l adăpase. Într-o dimineaţă, se nimereşte ca nevasta fermierului să se scoale devreme şi-şi prinde fata. Acum fiica trebuie să alterneze cu maică-sa turele matinale.

Într-o dimineaţă, fermierul se trezeşte devreme şi-şi vede nevasta cu Clayter. Înfuriat, începe să-i tragă cu un par în cască. Lui Clayter îi vuieşte capul şi-şi dă seama că fermierul va încerca în curând să-i înfigă o furcă în cască sau, şi mai rău, în orificiul inferior deschis. Disperat, umblă cu limba la comenzile superioare, deşi ştie că-i inutil. Spre surprinderea lui şi a fermierului, costumul decolează.

Clayter bănuieşte că impactul căderii sau poate parul fermierului, aşezase din nou circuitele la locul lor. El convinge un fierar să-i închidă prin sudură orificiul inferior şi zboară înapoi, pe navă. Peste câteva luni găseşte o planetă unde costumul lui poate fi reparat. Aventurile de pe Shagrinn îl supăraseră atât de tare, încât aproape că se decide să-i lase pe locuitorii săi în încurcătură. Dar el are o inimă mare şi, în plus, vrea să-i facă să se ruşineze pentru tratamentul abject la care

fusese supus.

Revine pe Shagrinn şi-i convoacă pe conducătorii acesteia la o conferinţă.

— Uitaţi cum stă treaba, le spune el. Tot necazul este urmarea unei atitudini negative.

— Ce vrei să spui? întreabă ei.

— V-am studiat istoria şi am descoperit că întemeietorul religiei voastre a făcut o prorocire acum două mii de ani. El a spus că va veni ziua în care va trebui să plătiţi pentru nelegiuirile voastre, nu-i aşa?

— Aşa-i.

— El a vorbit concret, sau atât de concret cât pot profeţii. A spus că într-o zi vor începe explozii puternice pe soare şi, când va veni acea zi nefericită, poftele sexuale ale femeilor vor creşte de patru ori. Dar bărbaţilor nu li se va putea scula. Corect?

— Corect! A fost un profet adevărat. Nu s-a întâmplat aşa?

— Ei, înainte ca soarele să lumineze pentru prima oară aşa tare, aţi avut numeroase explozii mai mici?

— Adevărat!

— Dar când a avut loc prima furtună solară de mari proporţii?

— Acum trei sute de ani, domnule Clayter. Până atunci ştiam numai din spusele profetului că există explozii pe soare. Dar când au fost inventate telescoapele, acum trei secole, am putut vedea exploziile mai mici. Şi peste vreo zece ani am văzut prima explozie mare.

— Şi atunci au început necazurile voastre?

— Ăsta-i adevărul!

— Şi bărbaţii au devenit impotenţi iar femeile, rele de muscă atunci când exploziile erau la apogeu? Sau când erau încă mici dar păreau că vor creşte în intensitate?

— Când erau mici dar păreau că vor lua amploare.

— Păi, asta este, zise Clayter. Atunci totul este invers.

Ascultătorii păreau şocaţi.

— Ce vrei să spui?

— Să zicem că aveţi o sfoară ale cărei capete sunt ţinute fiecare de câte o persoană, spuse Clayter. Când unul smuceşte, sfoara se mişcă spre el. Când trage celălalt, sfoara se duce în sens invers. Voi şi furtunile solare sunteţi legaţi printr-o sfoară. Dar nu ştiţi cine trage de ea.

— Despre ce dracu’ vorbeşte acolo? întrebară conducătorii.

— Nu soarele a determinat amploarea exploziilor, zise John Clayter.

— Dar ce?

— Strămoşii voştri au văzut o uşoară înteţire a furtunii şi atunci, desigur, reacţia anticipată s-a produs.

— Tot nu te pricepem, spuseră liderii, dezamăgiţi.

— Ei bine, probabil că explozia a fost doar puţin mai mare ca de obicei. Dar voi aţi crezut că este vorba de cea mare, prorocită de mult.

— Și?

— Cum v-am spus, continuă Clayter, strămoşii voştri au luat-o invers. Iar generaţiile următoare au perpetuat eroarea. Vedeţi, nu uriaşele explozii au cauzat sulele moarte şi găurile fierbinţi. Lucrurile stau exact invers.

Capitolul 16
Momentul adevărului

Simon povesti gazdelor sale această istorie. Mofeislop şi Odiomzwak râseră până ce căzură de pe scaune. După ce-şi şterse lacrimile şi-şi suflă nasul, înţeleptul spuse:

— Deci acest Somers a ajuns în mod independent la aceeaşi concluzie cu mine. Trebuie să fi fost un om foarte înţelept.

— Toată lumea spunea la fel, zise Simon. În definitiv, a făcut avere.

În următoarele patru zile Simon se plimbă prin jur, însoţit de Odiomzwak care şchiopăta şi ţopăia pe alături, făcând pe ghidul. Inspectă marea grădină care se întindea pe toată partea platoului neocupată de casă. Coborî o pantă abruptă spre un alt platou, aflat la trei sute de metri mai jos, pe o pajişte unde păşteau caprele iar albinele bâzâiau în jurul stupilor. Odiomzwak mulse caprele şi adună miere, apoi cei doi urmară un torent plin de cascade. Odiomzwak verifică nişte capcane aşezate în drum şi efortul lui fu răsplătit cu jumătate duzină de rozătoare de mărimea unor iepuri.

— Astea vor fi o schimbare bine venită în meniul nostru, spuse asistentul. Ne-am plictisit de brânză de capră şi câte o bucată de carne din când în când.

— Mă întrebam cum vă descurcaţi, zise Simon. Cred că sunteţi complet independenţi, fiind atât de izolaţi. Dar păreţi să

o duceţi bine. Hrana voastră e simplă, dar corespunzătoare.

— Ei, o mai variem din când în când, răspunse Odiomzwak.

Înţeleptul îi aştepta pe terasa casei. O parte din aceasta fusese adaptată pentru agrement. Exista o masă de biliard şi un teren unde stăpânul şi servitorul jucau o variantă dokaliană de badminton. Marele telescop al lui Mofeislop se afla pe un trepied, spre marginea răsăriteană a casei şi el tocmai îl folosea când Simon urcă pe terasă. Simon se opri. Era stânjenit. Telescopul era aşezat astfel încât îl putea vedea pe stăpân aplecat cu ochiul lipit de instrument. Îşi ţinea coada în mână şi vârful cozii în gură.

Odiomzwak, apărut în spatele lui Simon, se opri şi el. Tuşi zgomotos. Mofeislop se îndreptă, scuipând smocul de păr pe care-l sugea. Roşi, dar nu mai mult ca Simon.

Apoi înţeleptul râse şi spuse:

— Este un obicei copilăresc, Simon. Niciodată n-am reuşit să mă dezbăr. Şi de ce aş fi făcut-o? îl găsesc foarte liniştitor. Şi cu siguranţă că nu dăunează sănătăţii, ca fumatul, de pildă.

— Nu-i nimic, zise Simon. Nu mă aşteptam să fiţi perfect, indiferent cât sunteţi de înţelept.

— Adevărat, răspunse Mofeislop. Înţelepciunea înseamnă a şti când să eviţi perfecţiunea.

În timp ce încerca să priceapă aceste cuvinte, Simon fu poftit să ia loc într-un fotoliu mare, greoi, de lângă telescop. Se aşeză cu inima bătându-i tare. Simţea că venise ziua, că acela era momentul. Mofeislop avea să-i dezvăluie pe dată Adevărul.

Odiomzwak dispăru, în timp ce înţeleptul umbla de colo-colo cu mâinile la spate, plesnind din coadă şi cu roba în vânt. Când asistentul apăru din nou cu o sticlă de vin, Mofeislop se opri şi exclamă: „Ah!” Simon înţelese că era o ocazie rară. În locul vinului puturos şi iute de ceapă, Odiomzwak adusese mied, fermentat din mierea făcută de albinele de jos.

Odiomzwak aşeză sticla şi trei pahare pe masă. Mofeislop spuse:

— Ar fi mai bine ca animalele să fie duse jos. N-avem nevoie de întreruperi.

Asistentul cocoşat se împletici spre buhă, care se afla în spatele lui Simon. Însă în loc să vină spre el, Atena ţipă şi-şi luă zborul. Se înălţă în spirale tot mai înalte şi, în cele din urmă, se pierdu în razele soarelui.

— Amândoi par agitaţi, zise Simon, pe ton de scuză. Anubis stătea ghemuit sub masă şi mârâia încet, cu gura închisă.

— Fiarele sunt foarte sensibile, spuse înţeleptul. Compensează lipsa de inteligenţă cu percepţia psihică. Ele simt că eşti pe cale să devii o persoană foarte diferită. Şi nu sunt siguri că le vei plăcea. Ăsta este efectul Adevărului.

— Îl duc eu jos, spuse Simon. Dar când se ridică şi se apropie de Anubis, câinele ieşi de sub masă şi se repezi în spatele hornului.

— Ei, lasă-l atunci, zise Mofeislop dând din mână. Doar că voiam să nu te tulbure lătrăturile câinelui sau bufniţa, găinăţându-se pe umărul tău. Voiam ca gândurile să nu-ţi fie abătute de la cursul lor.

Odiomzwak coborî din nou. Înţeleptul privi prin telescop şi chicoti. Se îndreptă de spate şi spuse:

— Mai vine un grup de căutători ai Adevărului. Îi urmăresc de trei zile. Doi bărbaţi şi o femeie extraordinar de grasă. Mă tem că va pierde mult din greutate până va ajunge aici. Calea spre Adevăr este lungă şi grea.

— Primiţi mulţi vizitatori?

— Cam şaptezeci pe an, zise Mofeislop. Asta face în medie cam trei la două săptămâni. Tocmai bine. Nu sunt aşa de mulţi ca să devină o povară şi fiecare grup este destul de mic, astfel că poate fi tratat cu uşurinţă.

— Mă surprinde că poate răzbate cineva până aici, cu tot terenul accidentat, cu fiarele şi sălbaticii, spuse Simon.

— Ai tot dreptul să fii surprins, zise înţeleptul. Astăzi sunt şi eu surprins. Asta-i prima femeie pe care o văd în zece ani. Ştii, femeile nu vin aici să caute adevărul. Asta fiindcă-şi închipuie că-l ştiu deja. În plus, chiar femeile care au dubii nu prea se înghesuie să treacă prin pădurea Yetgul ca să-l întrebe pe un *bărbat* cum stau lucrurile. Ele ştiu că majoritatea bărbaţilor sunt creaturi jalnice şi nu prea luminate, indiferent cât de competenţi ar fi în domeniul ştiinţei, tehnologiei sau artelor.

— Dar dumneavoastră constituiţi excepţia, nu? întrebă Simon.

— Aşa-i, răspunse înţeleptul. Însă pe tine te aşteaptă câteva surprize astăzi.

— Sper să am destulă putere pentru a le înfrunta, zise Simon. Ştiu că, în adâncul sufletului, sunt la fel ca oricare altul. Vorbesc mult despre dorinţa mea de a afla Adevărul, îl caut, dar nu-s

sigur că o dată ce dau de el, nu voi fugi din faţa lui.

— Şi alţii au încercat să fugă, spuse Mofeislop, îndreptându-se de spate. Poate că te-ai întrebat de ce m-am izolat aici. De ce am dorit să fiu atât de greu accesibil? Ei bine, dacă ar fi fost mai uşor aş fi fost înconjurat, năpădit de oameni pretinzând zi şi noapte să li se spună Adevărul. Nu-mi plac prea mult masele de oameni şi rareori îmi plac luaţi separat. Dar aici sunt atât de singur, încât dacă-mi vine un oaspete, este bine venit. După cum ai putut observa, Odiomzwak nu este un interlocutor prea interesant. În plus, cei care răzbat până aici doresc cu adevărat să mă vadă, nu sunt mânaţi doar de o curiozitate deşartă. Astfel că am suficient timp pentru a medita şi am exact atâţia vizitatori cât să-mi satisfacă nevoia de ființe omeneşti. Şi aici sunt stăpân, stăpân absolut. Guvernul nu-şi bate capul cu mine.

Simon se pregătea să răspundă când simţi în spate mirosul puternic al lui Odiomzwak, miros de om care nu s-a mai spălat de mult. Întoarse capul să privească peste spătar. Se auzi un clic. Ţipă şi începu să se zbată, în timp ce undeva, la distanţă, Anubis lătra cuprins de panică. Din braţele fotoliului ţâşniseră benzi de oţel care-i fixau încheieturile.

— Aşa, ticălosule, m-ai văzut sugându-mi coada! strigă Mofeislop.

— N-aş spune nimănui! urlă Simon. Nici că-mi pasă! Voiam doar să aflu Adevărul!

— Într-adevăr, n-ai să spui nimănui, zise înţeleptul ursuz. Oricum, n-ar fi fost nicio diferenţă chiar dacă nu mă vedeai. Dar, fii pe pace. Vei auzi Adevărul.

Odiomzwak apăru din spatele fotoliului cu câteva cuţite ascuţite de diferite lungimi. Vederea lor era suficientă pentru ca Simon să-şi ude pantalonii, iar sporovăială şi felul cum îşi lingea Odiomzwak buzele întăreau efectul.

— Va fi un festin rarisim, mormăi Odiomzwak. N-am mai avut niciodată carne de pământean.

— Nu rarisim, interveni Mofeislop. Unic. Ar trebui să consulţi mai des dicţionarul, dragul meu Odiomzwak.

— Cui îi pasă? zise Odiomzwak, morocănos.

— Mie, spuse înţeleptul. Ţine minte, unic, nu rar. Nu suntem barbari.

— N-aş zice! exclamă Simon.

— Din cauză că eşti implicat emoţional, replică Mofeislop. N-ai

ajuns la obiectivitatea rece a adevăratului filosof.

Mofeislop îi făcu semn asistentului să pună cuţitele pe masă. Luă loc pe un scaun în faţa lui Simon împreunându-şi mâinile într-un gest care evoca o turlă de biserică. Lui Simon îi părea însă că semăna cu gura căscată a unui rechin.

— Sper că nu eşti un împuţit de ateu, spuse Mofeislop.

— Ce? făcu Simon. Sigur că nu!

— Bine! Am mâncat prea mulţi din ăştia şi toţi aveau un gust rânced, neplăcut. Atitudinile determină compoziţia chimică a cărnii individului. Nu ştiai? Ei, acum ştii. Şi mă bucur să văd că deşi eşti fumător, nu fumezi prea mult. Poate că ai observat uşorul iz de tutun al cărnii din ciorba pe care ai mâncat-o în ziua când ai ajuns aici. Acela a fost predecesorul tău. Era dependent de nicotină, dar, îmi pare bine să adaug, nu şi ateu. Altfel ar fi fost aproape necomestibil.

— Îmi vine să vărs, spuse Simon.

— Se pare că asta este reacţia obişnuită, constată Mofeislop vesel. Mă tem că nu vei reuşi. Am potrivit lucrurile astfel încât ultima ta masă să fie complet digerată când vei înfrunta Adevărul.

— Şi care este acesta? întrebă Simon după ce stomacul său încercă să-şi golească inexistentul conţinut.

— După o meditare îndelungată, am ieşit pe aceeaşi uşă, la fel ca Sufi, acei poet persan beat de care mi-ai povestit. Pe aceeaşi uşă pe care am intrat. Iată cum stau lucrurile şi nu te obosi să mă contrazici. Logica mea este limpede şi incontestabilă, bazată pe observaţiile unei vieţi.

Iată: Creatorul a făcut această lume doar pentru a-şi oferi un spectacol, pentru a se distra. Altfel, eternitatea i s-ar fi părut plictisitoare.

El se bucură la fel de mult când vede durere, suferinţă şi crime ca atunci când vede dragoste. Poate chiar mai mult, din moment ce există mult mai multă ură, lăcomie şi crime decât dragoste. La fel cum eu mă distrez privind prin telescop eforturile celor care se luptă să răzbată la mine – o plăcere sadică, recunosc – tot aşa El se distrează privind comediile şi tragediile fiinţelor pe care Le-a creat.

— Asta-i tot? întrebă Simon.

— Tot.

— Dar nu-i nimic nou! spuse Simon. Am citit o sută de cărţi

care spun exact acelaşi lucru! Unde-i logica şi înţelepciunea în toate astea?

— O dată admisă premisa că există un Creator, nicio persoană inteligentă nu poate ajunge la altă concluzie. Spune şi tu, poţi afirma cu mâna pe inimă, din tot ce-ai observat până acum, că îşi consideră creaţiile – omeneşti sau nu – altceva decât nişte actori într-o dramă? Actori proşti, cei mai mulţi dintre ei, iar dramele mari sunt rarităţi. Dar eu fac tot ce pot pentru a-l oferi o piesă interesantă deşi, trebuie să recunosc, din motive pur egoiste.

I se adresă lui Odiomzwak:

— Adu un topor. Câinele ar putea încerca să ne atace chiar dacă acum se ascunde în dosul hornului.

Asistentul dispăru. Mofeislop spuse:

— Şi carnea de câine-i bună. Şi este o variaţie bine venită a meniului.

— Canibalule! urlă Simon.

— Nu chiar, zise înţeleptul. Canibalism înseamnă să-i mănânci pe cei din specia ta şi eu nu fac parte din aceeaşi specie cu tine. Nici măcar din specia celorlalţi dokalieni. Sunt diferit de ei, s-ar putea spune că am evoluat din ei la fel cum ei au evoluat din maimuţe. Intelectul meu este atât de dezvoltat faţă de al lor, încât nu mai este o diferenţă de cantitate ci de categorie.

— Rahat! izbucni Simon. Ai concepţiile filosofice ale unui licean! Numai că liceanul renunţă la ele când se maturizează.

— Când îmbătrâneşte, vrei să spui, replică Mofeislop.

Îmbătrâneşte şi se teme de moarte. Şi atunci râde de ideile lui de pe vremuri, care erau de fapt adevărate. Dar râsul lui provine din frică, frica de a fi avut dreptate în tinereţe.

— Ce faci, vrei să mă linişteşti înainte de moarte?

Mofeislop zâmbi şi spuse:

— Ai să-ţi doreşti să o fi făcut, înainte de a termina cu tine.

— Îţi spun eu de ce faci asta! strigă Simon. Urăşti lumea fiindcă ai fost ridiculizat în tinereţe! Nu te puteai dezbăra de obiceiul de a-ţi suge coada!

Mofeislop sări în picioare. Avea pumnii încleştaţi, faţa roşie, iar capul îi tremura.

— Cine ţi-a spus asta? Odiomzwak? gemu el.

Simon ghicise singur, dar nu-l mustra conştiinţa să mintă dacă astfel putea amâna momentul inevitabil.

— Da, mi-a spus azi-dimineaţă, când eram jos, pe pajişte.

— Am să ucid pocitania aia ticăloasă! făcu Mofeislop.

Dar se aşeză şi, după o luptă vizibilă cu sine, zâmbi.

— Minţi, desigur. Oricum, tu n-o să mai apuci să vorbeşti despre asta, iar eu am nevoie de Odiomzwak.

Simon privi peste balustradă, către munţi, văi şi cerul de deasupra. Cerul era albastru ca ochii de copil, iar aerul curat ca o conştiinţă de bebeluş. Un vânticel abia stârnit îi şoptea în ureche. Soarele strălucea luminos ca zâmbetul unei mame drăgăstoase.

Deodată pe cer apăru ceva. Petele se măriră cu timpul, iar Simon văzu că erau vulturi. Zburau la multe mile distanţă, rotindu-se deasupra, cercetând zona. Până cu câteva minute în urmă nu fusese nimic interesant pentru ei, dar acum apăruseră. Frecvenţa caracteristică păcii şi mulţumirii se modificase brusc; ei se orientaseră după această undă, intraseră în rezonanţă cu moartea.

Simon nu putea să nu gândească în termeni poetici nici în acele momente. Era rodul obiceiurilor sale, majoritatea proaste. Dar, se ştie, este uşor să renunţi la obiceiurile bune şi cumplit de dificil să scapi de cele rele.

Duhoarea lui Odiomzwak îi preceda sunetul paşilor. Se înfăţişă purtând pe umăr un topor ascuţit şi greu, cu coada lungă.

— Să omor acum câinele?

Mofeislop încuviinţă şi asistentul plecă târşâindu-şi paşii. Înţeleptul apucă un cuţit mic, curbat, un fel de instrument chirurgical. Simon minţi din nou.

— Ascultă! Dacă mă ucizi aici, vei fi mort până-ntr-o săptămână!

— De ce? întrebă înţeleptul, înălţându-şi sprâncenele dese.

— Fiindcă am plasat un mic satelit de observaţie înainte de a veni aici! Este acolo sus, la o distanţă atât de mare, încât nu poţi să-l vezi. Şi urmăreşte tot ce se petrece acum. Dacă nu mă vede plecând în câteva zile, o va avertiza pe partenera mea care se află în nava rămasă în capitală! Şi ea va veni aici să facă cercetări. Ceea ce înseamnă că o vei păţi!

Mofeislop privi chiorâş în sus şi spuse:

— Mă îndoiesc că spui adevărul. Dar, pentru orice eventualitate… Odiomzwak, vino-ncoace!

Simon simţi din nou mirosul asistentului, auzi un declic în

spatele lui, iar cătuşele de oţel alunecară la loc în interiorul braţelor fotoliului. Odiomzwak stătea drept lângă el, cu toporul ridicat, iar Mofeislop îşi ţinea mâna pe mânerul pumnalului aflat în teacă.

— Cheamă-ţi câinele şi du-l înăuntru, spuse Mofeislop. Dar mişcă-te încet şi fără şmecherii.

— Ar putea sări peste parapet, ca cel de data trecută, se văită Odiomzwak.

— Atunci vei coborî după el, ca data trecută, zise Mofeislop. Oricum, cred că lovitul de stânci a fost exact ce-i trebuia. L-a frăgezit.

— N-ajută la nimic dacă mă omorâţi înăuntru, spuse Simon. Satelitul nu vă poate vedea, dar va raporta că nu am mai ieşit de aici.

— Ba, te va vedea ieşind de aici şi intrând în pădurea Yetgul, zise vesel Mofeislop. Voi fi îmbrăcat în hainele tale şi voi fi machiat ca să arăt ca tine. Voi ieşi din pădure cu altă înfăţişare. Şi voi spune partenerei tale că ai pierit pe drum, la întoarcere.

— Şi cum vei explica lipsa câinelui? întrebă Simon.

— Este foarte neplăcut, zise înţeleptul. Va trebui să mă strecor pe lângă cei care urcă acum şi să-l pun pe Odiomzwak să-i oprească până ce mă întorc. Dar voi lua câinele cu mine. Mă voi putea ospăta din el la adăpostul copacilor.

— Nu uita să-mi aduci şi mie câteva fleici, spuse Odiomzwak. Ştii cât îmi place carnea de câine!

— Voi încerca.

— Ne face o mulţime de greutăţi, spuse Odiomzwak. Ar trebui să ne-o plătească.

— Ne-o va plăti, zise Mofeislop.

Simon se simţea de parcă ar fi avut zăpadă carbonică în gură. Apa i se scurgea prin porii pielii. Îl chemă pe Anubis, dar vocea îi scârţâi ca a unui liliac.

— Are de gând să încerce ceva, se văicări Odiomzwak. Am mirosit eu. Altfel, de ce ne-ar fi spus despre aia, cum îi zice, din cer?

— Vrea să amâne inevitabilul, zise înţeleptul. Ca oricare altul, ar prefera să trăiască mai multe momente proaste, decât să moară într-unul bun.

— Dar ochiul ăla din cer l-a văzut deja fixat de scaun şi a văzut toporul şi cuţitele.

— Îi voi spune partenerei lui că este doar un fel de ritual la care-i supun pe toţi cei care caută Adevărul, spuse înţeleptul. Un fel de spectacol de pantomimă care descrie rolul omului în univers. Nu-ţi face griji. Oricum, nu prea cred că e vreun satelit.

Anubis se apropie încet şi bănuitor de Simon. Acesta îl mângâie pe cap şi câinele păşi în urma lui, pe scări. Odiomzwak se repezi înaintea lui, ca să nu poată fugi. Înţeleptul îl împunse cu pumnalul în spate imediat ce au pus piciorul pe scară, la adăpost de observatorul imaginar. Odiomzwak cobora treptele cu spatele, gata să-l lovească pe Simon cu toporul în cap.

Simon izbi cu piciorul înapoi, simţi că l-a lovit cu călcâiul pe Anubis şi se aruncă spre Odiomzwak, cu mâinile întinse. Odiomzwak schelălăi şi el ca Anubis şi vru să dea cu toporul. Simon se aplecă, lovi cu capul în capul lui Odiomzwak şi se prăbuşiră amândoi pe scări, Simon deasupra.

Amețit, se ridică în şezut la baza scării. Ştia că trebuie să se scoale în picioare, dar nu şi le putea controla. Mai sus, înţeleptul dădea cu cuţitul spre Anubis care mârâia şi sărea la el. Cineva gemu lângă Simon şi el se uită în jos. Cocoşatul zăcea pe-o parte cu privirile rătăcite.

Simon reuşi să-şi comande picioarelor şi se ridică încet. Mofeislop îi striga cocoşatului să-l omoare pe Simon. Odiomzwak se îndreptă încet, sprijinindu-se cu o mână şi ţinându-se cu cealaltă la tâmplă. Printre degete i se prelingea sânge.

Simon apucă toporul în timp ce Odiomzwak se ridica în picioare. Cocoşatul îşi concentră deodată privirile şi scoase un urlet. Simon roti toporul cu lama în jos, pentru a-l lovi pe celălalt cu latul. Nici chiar în zăpăceala şi disperarea care-l cuprinsese nu voia să-şi ucidă prezumtivul asasin. Şi nu lovi destul de tare. Toporul izbi în zidul de piatră, ratându-l pe Odiomzwak. Acesta sări şi se strecură în hol.

Simon privi în sus. Câinele îl ţinea încă pe înţelept la respect, ba chiar îl făcea să se retragă. Simon alergă spre hol, încă tremurând. Odiomzwak nu se vedea. Străbătu coridorul lung şi larg şi, dând să treacă pragul, Odiomzwak sări la el. Simon îl lovi în faţă cu coada toporului; celălalt căzu pe spate dar, cu o mână rătăcită se prinse de mânerul toporului. Fiind de două ori mai puternic decât Simon, i-l smulse din mână. Pe moment însă, cocoşatul rămăsese pe jumătate buimac. Simon se repezi afară pe uşă, îşi zări banjoul pe o masă şi-l înşfăcă. Când Odiomzwak

intră ţipând, Simon îi sparse banjoul în cap.

Peste ani, un critic ar fi spus că asta a fost singura dată când Simon şi-a folosit banjoul cu folos.

Odiomzwak căzu şi scăpă toporul. Dar se ridică din nou împleticindu-se iarăşi cu toporul în mâini spre Simon, care se retrăgea.

Simon continuă să se dea înapoi în timp ce gâfâiala lui şi a lui Odiomzwak suna ca un arcuş pe o vioară neacordată. Picioarele lui Simon tremurau, mai să se desfacă în bucăţi; era prea slab ca să fugă. De altfel, nici nu avea unde. Din trei paşi ar fi ajuns la o fereastră largă, deschisă.

Din coridor răzbăteau lătrăturile lui Anubis şi strigătele lui Mofeislop.

— Stăpânul tău are nevoie de tine, gâfâi Simon.

— Poate că vreo câteva muşcături îl vor lecui de înfumurare, spuse Odiomzwak. Mă voi ocupa de câine după ce termin cu tine.

— Ajutor! strigă Mofeislop.

Odiomzwak avu o ezitare şi-şi întoarse pe jumătate capul. Simon sări la el; toporul sclipi; Simon simţi lovitura undeva, pe obraz şi căzu. Ceva mai târziu – nu mai mult de câteva secunde – îşi reveni în fire. Şedea pe podea; partea stângă a feţei îi era amorţită; nu vedea cu ochiul stâng. Cu celălalt ochi vedea destul de bine, dar creierul amorţit nu înţelegea ce vede. De fapt, nu înţelegea cum se petrecuse ceea ce vedea.

Toporul plin de sânge zăcea pe podea în faţa lui. Odiomzwak se împleticea cu spatele, ţipând, ţinând cu mâinile în faţa ochilor un ghemotoc gălăgios de pene.

Apoi Simon înţelese că Atena intrase pe fereastră. Văzându-l pe Simon în primejdie, se repezise cu ghearele şi ciocul la faţa lui Odiomzwak.

„Frumos!” îşi spuse el. „Aş vrea să mă pot scula ca să o ajut înainte ca el să-i sucească gâtul.”

Odiomzwak începu să se învârtă de parcă ar fi încercat să se descotorosească de bufniţă prin forţa centrifugă. Atena continua să-l lovească cu aripile şi să-l zgârie pe faţă cu ghearele. Se roteau încontinuu, într-un dans dureros, până ce dispărură în culise. În cazul lor, culisele însemnau afară, pe fereastră.

Simon se duse la fereastră şi se aplecă la timp ca să-l vadă pe Odiomzwak lovindu-se de un dâmb. Un obiect mic se desprinse

de el – era Atena care probabil că se încleştase de el până atunci. Odiomzwak continua să cadă şi să se rostogolească; Atena se roti un timp, apoi aripile ei loviră aerul şi ea începu să urce spre Simon.

Trei vulturi apărură, lăsându-se în picaj spre Odiomzwak, al cărui spate curbat părea să se fi îndreptat acum. Arăta ca o păpuşă de o şchioapă, umplută cu rumeguş roşu.

Simon se lăsă într-un scaun. Se simţea de parcă nu avea să se mai poată mişca zile în şir. Un urlet sălbatic şi un strigăt ascuţit, ce se auzeau din ce în ce mai aproape, l-au avertizat că trebuia să se mişte iute. Dacă nu reuşea, probabil că nu avea să se mai mişte niciodată. Ceea ce, ţinând seama de felul cum se simţea, părea o idee bună.

În spatele lui se auzi un fâlfâit de aripi, apoi se aşternu tăcerea. Simon se răsuci. Atena arăta de parcă ar fi fost băgată într-o maşină de spălat împreună cu rufărie roşie. Se priviră faţă în faţă o clipă, apoi pasărea zbură de pe masă pe podea, lângă topor. Simon se întoarse la timp ca s-o vadă apucând de pe jos ceva rotund şi înghiţindu-l. Înghiţi şi el, dar în sec şi se simţi şi mai rău. Ochiul lui stâng se dusese pe gâtlejul ei.

Acum nu era momentul să leşine. Înţeleptul, destul de răvăşit, se năpusti în cameră. În spatele lui se repezi Anubis, plin de sânge, însă Simon nu-şi dădea seama dacă era al câinelui, al lui Mofeislop sau al ambilor. Înţeleptul îşi pierduse pe drum pumnalul şi acum căuta disperat altă armă.

Singura care se vedea era toporul. Simon se ridică cu încetinitorul. Mofeislop, care vedea filmul derulându-se cu o viteză mai mare, se repezi la topor şi se aplecă să-l ridice. Anubis îşi încleştă dinţii în coada înţeleptului, lângă rădăcină. Înţeleptul urlă din nou, se ridică strângând toporul în mâini şi, ca un câine care încearcă să-și muşte coada, descrise o spirală. Toporul se roti fără să lovească nimic, deşi trecuse foarte aproape de bufniţă, care se repezise la faţa lui. Cei trei se apropiau de Simon. El încercă să se ferească din calea lor, crezu că a reuşit, dar simţi o lovitură la rădăcina cozii.

Capitolul 17
Arborele genealogic se cunoaşte după fructe

Durerea îi gâlgâia prin nervi, în timp ce strămoşii îi dansau

prin faţa ochilor.

În cursul suferinţelor prin care trecea, tatăl, mama şi mii de străbunici şi străbunice se învârteau în jurul lui. În fiecare noapte se apropiau tot mai mult, ca nişte indieni atacând un tren al cărui apărător, din ce în ce mai slăbit, era el.

O dată, într-un moment de luciditate, îi şoptise lui Chworktap:

— Poţi să crezi una ca asta? Crazy Horse[22] şi Sitting Bull[23] sunt printre ei. Ca să nu mai pomenesc de Hiawatha[24] şi Quetzalcoatl[25].

Chworktap, nedumerită, îi mai dădu un sedativ.

Simon înţelese vag că ea ajunsese tocmai la timp ca să-l salveze de la moarte din cauza hemoragiei. Ajunsese cu nava la câteva minute după ce Mofeislop îi retezase coada. Înţeleptul era pe moarte, cu coada muşcată şi ochii scoşi de Atena, cu gâtul sfâşiat. Ultimele lui vorbe, şoptite către Chworktap, au fost:

— Am vrut doar să-i fac o favoare.

„Ce înseamnă asta?" se întrebase Simon. Mai târziu înţelese că înţeleptul credea că e mai bine să nu te fi născut deloc. Sau, cel puţin, să mori tânăr.

Chworktap zburase dinspre capitală ca să-l ia pe Simon, căci fusese avertizată că o navă străină se apropia de Dokal. Fie că era de pe Hoonhor sau nu, ea nu voia să rişte. Astfel că Simon se afla acum în sala de tratament, în timp ce Hwang Ho se deplasa cu viteza de 69X fără o destinaţie precisă.

Chworktap amputase cei câţiva centimetri rămaşi din coada lui Simon. Dar el nu-şi reveni pe de-a-ntregul la starea sa dinainte. Niciodată nu a mai fost în stare să şadă mult timp fără să-l doară.

Pometul stâng fusese ciuntit de topor, dar peticul mare care-i acoperea orbita goală îi masca şi acest semn.

Într-un efort de a-l înveseli, Chworktap făcuse mai multe petice de diverse forme.

— Au şi diferite culori, spuse ea. Dacă porţi un costum maro, de exemplu, poţi să-ţi pui un petic asortat.

---

[22] Căpetenia a indienilor nord-americani Oglala Lakota.

[23] Căpetenia a indienilor nord-americani Hunkpapa Lakota.

[24] Căpetenia a indienilor nord-americani, cofondator al confederației Iroquois.

[25] Zeul suprem în mitologia aztecă.

— Eşti foarte grijulie, zise Simon. Dar, spune-mi, cum a rămas cu calculatorul?

— Continuă să facă pe prostul, răspunse Chworktap. Sunt sigură că are conştiinţă, dar nu vrea să recunoască. Din cine ştie ce motiv, se teme de oameni.

— Înseamnă că e destul de inteligent, spuse Simon.

Îşi aminti de un roman al lui Somers. Se numea *Bagă la cap!* şi era tot din seria celor cu John Clayter, eroul-paporniţă. Clayter construise un nou computer pe nava sa, pentru a-l înlocui pe cel distrus într-o aventură precedentă, *Adio, braţe.* Aducându-i numeroase perfecţionări, Clayter i-a dat, fără să-şi dea seama, conştiinţă. Prima imagine văzută de calculator, la activare, a fost cea a lui Clayter. La fel ca un boboc de raţă abia ieşit din ou, maşina se îndrăgostea de primul obiect în mişcare care se afla în câmpul său vizual. Putea să fie orice: o minge de baschet sau un şoarece. Dar a fost chiar Clayter.

El descoperă asta când părăseşte nava, o dată ajuns pe planeta Raproshma. Nava l-a urmat şi s-a aşezat pe acoperişul vămii, în care tocmai intrase el. Greutatea ei striveşte clădirea şi pe toţi cei dinăuntru, cu excepţia lui Clayter. El scapă folosindu-şi jeturile costumului-proteză. Tot restul romanului, zboară de colo-colo pe planetă în timp ce nava distruge neintenţionat oraşele şi majoritatea populaţiei.

Clayter se pomeneşte urmărit şi de navă şi de supravieţuitorii furioşi. La sfârşit, i se termină combustibilul şi este încolţit pe un teren noroios. Încercând să se cuibărească lângă el, nava îl îngroapă în mâl. Crezând că l-a ucis, moare de inimă rea. În cazul ei, inima era un circuit piezoelectric care a cedat din cauza presiunii prea mari.

Un cristal piezoelectric este un cristal care, o dată apăsat, generează electricitate, iar când primeşte un impuls electric, se contractă. Circuitul era ticsit cu cristale şi emoţiile maşinii îl copleşiseră.

Clayter ar fi murit în noroi. Dar un câine, care-şi căuta un loc pentru a îngropa un os, l-a dezgropat.

Chworktap deretica prin jur. Simon îi spuse să nu-l compătimească.

— În definitiv, cel care cumpără înţelepciune trebuie să plătească, câtă el din Confucius.

— Halal înţelepciune! Şi ce preţ! zise ea. Poţi să te descurci

fără coadă, dar să ai un singur ochi nu-i o glumă. Ce-ai primit în schimb? Nimic! Absolut nimic! făcu o pauză apoi continuă: Sau ai crezut trăncăneala escrocului?

— Nu, răspunse Simon. Din punct de vedere filosofic, este în faza de scutece. Sau, aşa cred. De fapt, nu există niciun mod de a dovedi că greşea. Pe de altă parte, el nu a dovedit că are dreptate. Nu voi înceta să pun întrebări până ce nu voi găsi pe cineva care să şi demonstreze răspunsurile.

— Este destul de greu să obţii răspunsuri, darămite demonstraţii, zise ea.

Cu trecerea zilelor, durerea scădea. Dar coşmarurile deveneau mai înspăimântătoare.

— E ceva ciudat, îi spuse el lui Chworktap. Acei oameni nu par reali. Adică, nu sunt tridimensionali, cum sunt de pildă cei pe care-i visezi. Arată ca actorii din film. De fapt, se aprind exact ca imaginile unui proiector. Uneori dispar, de parcă filmul s-ar fi rupt. Şi uneori merg înapoi, şi vorbirea lor curge de-a-ndărătelea .

— Sunt alb-negru sau color? întrebă Chworktap.

— Color.

— Apar şi momente publicitare?

— Eşti pusă pe glume? întrebă Simon. Asta-i o treabă serioasă. Mor după o noapte de odihnă ca lumea. Nu, nu văd reclame. Dar toţi aceşti oameni par că vor să-mi vândă ceva. Nu deodorante sau laxative. Pe ei înşişi. Părinţii par să aibă monopolul perioadelor de vârf, adăugă el.

— Şi ce spun?

— Nu ştiu. Vorbesc la fel ca Donald Răţoiul.

Simon îşi zdrăngănea banjoul în timp ce medita. După câteva minute se opri în mijlocul unui acord.

— Hei, Chworktap! M-am prins!

— Mă întrebam cât mai durează, zise ea.

— Vrei să spui că ştiai?

— Da.

— Şi de ce nu mi-ai spus?

— Fiindcă te oftici când mă dovedesc mai deşteaptă decât tine, adică mai mereu. Aşa că m-am hotărât să tac şi să te las să te descurci singur. În felul ăsta egoul tău masculin nu este lezat.

— Nu-i vorba de egoul meu masculin, zise Simon. Doar că mama ne spunea mereu, tatălui meu şi mie, ce nerozi suntem.

Aşa că detest să am alături o femeie mai deşteaptă decât mine. Pe de altă parte, nu pot suporta o femeie mai proastă decât mine. Dar voi depăşi ambele atitudini.

Oricum, iată ce s-a întâmplat, după cum îmi închipui eu. Ştii că shaltoonienii păstrează amintiri ancestrale în celulele lor. Ţi-am spus că erau obligaţi să le acorde timpi egali tuturor. Ei, am crezut că shaltoonienii sunt unici. Am presupus că sunt singurii din lume care au asemenea celule.

Dar m-am înşelat. Şi pământenii le au. Diferenţa dintre noi şi shaltoonieni este că ei sunt conştienţi de asta. Ei, poate că asta explică multe lucruri! Din când în când, un strămoş iese la iveală şi purtătorul crede că e vorba de reîncarnare.

Visele mele urâte au început după ce Regina Margaret mi-a dat elixirul. Mi-a spus că-mi va prelungi tinereţea. Dar nu mi-a pomenit nimic de efectele secundare. Licoarea a dizolvat bariera dintre mine şi strămoşi. Şocul pierderii ochiului şi cozii probabil că a accelerat procesul. Acum pesemne că pretind şi ei timpi egali.

Simon avea dreptate. Înainte ca elixirul să deschidă porţile, fiecare strămoş fusese prizonier într-o celulă. Dar acestea aveau, se pare, ferestre prin care se putea vedea într-un singur sens. Sau televizoare deschise pe un singur canal. Nu fuseseră în stare să comunice cu urmaşul lor decât prin transmiterea din când în când a unor vise urâte sau gânduri haotice, majoritatea rele. Dar îi puteau citi gândurile şi vedeau prin ochii lui. Vedeau pe un ecran tot ce făcea sau gândea el. Astfel că, deşi în arest solitar, nu fuseseră lipsiţi de distracţii.

Simon roşise aflând asta. Apoi l-a înfuriat această violare a intimităţii. Dar nu putea face nimic.

Şi Chworktap era turbată. Simon era atât de inhibat, încât nu i se mai scula.

— Cum te-ai simţi regulându-te în mijlocul Colosseumului dacă toate locurile, chiar cele în picioare, au fost ocupate? o întrebă el pe Chworktap. Mai ales dacă părinţii tăi stau în primul rând?

— Eu n-am părinţi, răspunse ea. Am fost făcută în laborator. Şi, chiar dacă aş fi avut, puţin mi-ar fi păsat.

Lui Simon nu-i folosea la nimic să stea cu ochii închişi. Spectatorii nu-l vedeau, dar îi puteau urmări sentimentele. Ele apăreau pe ecranele lor ca un fel de umbre, de imagini duble.

Elixirul dizolvase o parte dintre barierele naturale din sistemul nervos al lui Simon, faţă de comunicarea cu Strămoşii. Cu alte cuvinte, elixirul făcuse ca antenele lui Simon să se rotească astfel încât el să aibă o recepţie mai bună. Chiar şi aşa, strămoşii nu reuşiseră la început să pătrundă decât în inconştient. Asta, după ce Simon băuse elixirul. Dar şocul rănilor deschisese şi mai mult calea de acces.

Cu alte cuvinte fuseseră lărgite ferestrele prin care strămoşii îşi proiectau imaginile proprii. Astfel că acolo unde înainte, pe ecranul creierului lui Simon se proiectase numai o mică parte din film, acum treceau trei sferturi.

Diferenţa între un film real şi cel al lui Simon era că el putea vorbi actorilor de pe ecran.

Simon nu voia să le vorbească, dar nu prea avea de ales.

Existau şi câţiva oameni interesanți, chiar admirabili, amestecaţi în ceata de pedanţi, ipocriţi, mitocani, pisălogi, egoişti formidabili, plângăcioşi, perverşi, oportunişti duri şi tot aşa. În general, strămoşii lui erau nişte capete seci. Cei mai răi erau părinţii. Când era mic, nu-l băgau în seamă decât atunci când unul dintre ei încerca să-l monteze împotriva celuilalt. Acum pretindeau să le acorde întreaga atenţie.

— În timpul zilei sunt un explorator al spaţiului extraterestru, îi spuse el lui Chworktap. Noaptea îmi explorez spaţiul interior. Asta-i destul de rău. Dar ceea ce mă sperie este că ei sunt pe cale să-mi pătrundă şi în viaţa diurnă.

— Ia-o sub forma asta: fiecare este produsul strămoşilor săi. Tu eşti ceea ce au fost strămoşii tăi. Înfruntându-i față în faţă, poţi să-ţi determini identitatea.

— Ştiu cine sunt, spuse Simon. Nu mă interesează identitatea proprie. Eu vreau să cunosc identitatea universului.

Capitolul 18
Lumină în tavernă

— Unde este centrul universului? o întrebă Simon pe Sora Mai Mare, Plum.

— Oriunde se întâmplă să fii, răspunse calculatorul.

— Nu mă refer la sensul personal, zise Simon. Vreau să ştiu, dacă iei volumul universului ca pe un întreg, dacă-l consideri o sferă, unde este centrul?

— Oriunde se întâmplă să fii, repetă calculatorul. Universul este o infinitate închisă, în continuă expansiune. Centrul său poate fi doar unul ipotetic, astfel că observatorul, ipotetic sau nu, constituie centrul său. Totul radiază în mod egal ca masă sau spaţiu-timp, dinspre el sau ea. De ce doreşti să ştii?

— Pe oriunde am cutreierat, cu excepţia galaxiei mele, am descoperit turnurile celor din Clerun-Gowph, zise Simon. Se pare că constructorii lor au ajuns pe acele planete înaintea oricărei forme de viaţă. Nu ştiu de ce pe galaxia mea nu există niciunul. Dar presupun că cei din Clerun-Gowph şi-au spus că au mers destul. Aşa că s-au întors de unde or fi venit, pe planeta lor.

Mi se pare că aceşti indivizi, cei mai vechi, vin de pe o planetă care se află în centrul universului. Aşa că dacă aş putea găsi centrul, i-aş găsi şi pe ei. Şi ei, cea mai veche rasă din univers, vor cunoaşte răspunsul.

— Bun raţionament, dar nu suficient, răspunse computerul. S-ar putea la fel de bine să provină de la marginea lumii. Dacă ar exista o margine. Dar nu există.

La scurt timp după acest dialog, Simon văzu prima mare bulă albastră. Se năpustea spre ei cu o viteză mult mai mare decât cea a navei. Şi acoperea aproape întreg spaţiul din faţă. În trecerea ei, acoperea stelele şi galaxiile.

Simon sări şi o chemă pe Chworktap. Ea veni în fugă lângă el. Simon arătă cu un deget tremurând şi ea spuse:

— A, asta e!

Chiar atunci, bula se sparse. Cioburi pâlpâitoare albastre, mai mari decât o mie de galaxii strânse laolaltă, se împrăştiară în toate direcţiile spulberându-se în fragmente mai mici care apoi se stingeau. Unele dintre ele trecură pe lângă navă; unul trecu prin navă sau, viceversa, dar Simon nu putea vedea nicio urmă în ecranul retrovizor.

— Astea apar destul de des în galaxia mea, spuse Chworktap. Au fost dintotdeauna. Dar ca să le vezi, trebuie să te afli într-o navă care se deplasează cu 69X. Nu mă întreba ce sunt. Nimeni nu ştie. Se pare că fragmentele mai mici continuă să zboare prin univers. Pământul tău are parte de bucăţile cele mai mici.

Simon mai adăugă o întrebare pe lista lui.

Câteva zile mai târziu, Hwang Ho ajunse pe planeta Goolgeas. Populaţia de acolo semăna foarte mult cu pământenii, cu excepţia urechilor în formă de pâlnie, a lipsei totale de păr în

afara unor sprâncene stufoase, a unui cerc roşcat în jurul buricului şi a zonei pubiene.

Goolgeasienii aveau un guvern mondial şi o tehnologie asemănătoare cu cea pământeană din secolul al XX-lea. Ei ar fi trebuit să progreseze rapid, căci pe acolo trecuseră mulţi vizitatori de pe planete mai avansate din punct de vedere ştiinţific. Unul dintre motivele rămânerii în urmă era religia lor. Aceasta afirma că dacă bei destul alcool sau iei destule droguri îl poţi vedea pe Dumnezeu faţă în faţă. Alte cauze erau rata înaltă a criminalităţii şi măsurile luate pentru reducerea ei.

Simon nu a ştiut de la început toate acestea. Din cauza carantinei, a trebuit să-şi petreacă primele luni în orăşelul ridicat lângă cosmodrom. Locul lui preferat era o tavernă unde cei veniţi din tot universul se amestecau cu cei din oraş – predicatori, autorităţi, haimanale, reporteri, târfe şi savanţi. Lui Simon îi plăcea să stea toată ziua şi jumătate din noapte la bar, vorbind cu toţi cei care se nimereau pe acolo. Niciunul dintre ei nu avea răspunsul la întrebarea lui fundamentală dar i se păreau interesanţi, mai ales după câteva pahare. Şi cântecele lui la banjo au fost atât de bine primite, încât patronul l-a angajat. De la cină până la ora 22:00, Simon cânta piese de pe Pământ sau culese în cursul peregrinărilor lui. Mulţimii îi plăceau în special versurile lui Bruga, ceea ce nu era de mirare. Bruga fusese alcoolic, aşa că poemele sale erau pe placul sensibilităţii religioase a goolgeasienilor.

Chworktap rămânea trează. Însă cele două animale, nu. Clienţii le tot îmbiau pe gratis. Aveau mereu ochii injectaţi şi dimineaţa erau mahmure şi le lua ceva timp să se dreagă. Chworktap obiectă. Simon îi spuse că, deşi erau animale, aveau liber arbitru. Nimeni nu le băga pe gât băutura. În plus, religia goolgeană pretindea că şi animalele au suflet. Dacă trăgeau destul la măsea pentru a dizolva barierele trupeşti, puteau şi ele să-şi vadă Creatorul. De ce să le refuzi această experienţă esenţială?

— Să nu-mi spui că ai devenit religios!

— Am fost convertit noaptea trecută, zise el, demn. Acest predicator, Rangadang, l-ai văzut tu, un tip să-l pui la inimă, mi-a arătat lumina.

— Ce mai lumină! spuse Chworktap. Dar, în fond, alcoolul arde, nu-i aşa?

— Arăţi tulburător de frumoasă astă-seară, îi zise Simon.

Şi chiar aşa era. Părul ei lung şi ondulat, roşu-Tizian, faţa cu trăsături armonioase, cu fruntea înaltă, sprâncenele dese, castanii, ochii de un cenuşiu-albastru închis, nasul drept, buzele roşii şi cărnoase, corpul cu pieptul plin, talia subţire şi picioarele lungi, cu o piele care părea să strălucească de sănătate, făceau ca orice bărbat s-o dorească cu patimă.

— Hai la navă, să ne băgăm în pat, spuse Simon.

Era destul de beat ca să nu-i mai pese că mii de strămoşi vor privi peste umărul lui. Din nefericire, când ajungea în această stare, devenea şi impotent. Chworktap îi reaminti.

— Nu te poţi pune cu primăria. Şi nici cu regulile Naturii, replică Simon. Să mergem, oricum. Putem sta îmbrăţişaţi măcar. Şi nu mi-am pierdut încă digitaţia.

Simon spusese asta deoarece tocmai studiase circuitele digitale ale calculatorului.

— Bine, zise ea. Sprijină-te de mine. Altfel n-ai să ajungi niciodată la navă.

Părăsiră taverna. Anubis se împleticea în urma lor, cu capul bălăngănindu-i-se şi împiedicându-se din când în când în limbă. Atena călărea pe câine, cu capul sub aripă, sforăind. Pe la jumătatea drumului căzu atunci când câinele se poticni, dar nimeni nu observă.

— Ascultă, Simon, spuse Chworktap. Pe mine nu mă prosteşti. Toată povestea asta cu îmbătatul pentru a-l vedea pe Dumnezeu şi ca să scapi de inhibiţie este un pretext. Adevărul e că a început să te obosească această căutare. Şi-ţi este teamă de ce-ai putea afla dacă vei primi răspunsul la întrebarea ta fundamentală. Poate că nu eşti în stare să înfrunţi adevărul! Corect?

— Fals! spuse Simon. Ei, poate. Da, ai dreptate. Într-un fel. Dar nu mă tem să aud răspunsul. În primul rând, fiindcă nu cred că există vreunul. Mi-am pierdut încrederea, Chworktap. Aşa că atunci când îţi pierzi încrederea într-o religie adopţi alta.

— Ascultă, Simon. Când ajungem pe navă îi spun lui Plum să decoleze. Acum! Hai să plecăm de aici, ca să te poţi trezi şi să uiţi de prostiile despre religia asta trasă la sticlă. Reia-ţi căutarea. Fii din nou bărbat, nu o epavă patetică şi dezgustătoare, cu minţile rătăcite.

— Dar tu spuneai mereu că este ridicolă căutarea mea,

mormăi Simon. Acum vrei s-o iau din nou de la capăt. Nimic nu te poate mulţumi?

— Nu vreau să faci ceva numai ca să mă mulţumeşti, spuse ea. Oricum, eram mai fericită când aveai un ţel, un ţel important, vreau să spun. N-am crezut şi nici acum nu cred că-l vei atinge. Dar erai fericit încercând să ajungi la el. Şi eu eram fericită fiindcă tu erai fericit. Sau, atât de fericită cât poate spera cineva să fie în această lume. Oricum, îmi place să călătoresc şi te iubesc.

— Şi eu te iubesc, zise Simon, izbucnind în lacrimi. După ce-şi şterse ochiul şi-şi suflă nasul, spuse: O.K., aşa voi face. Şi voi înceta să mai beau.

— Fă acest legământ când eşti treaz, spuse ea. Hai, să plecăm din cocina asta.

Capitolul 19
Planeta închisoare

În acel moment o duzină de bărbaţi îi înconjurară. Purtau uniforme strâmte, de culoarea bălegarului şi feţele le erau colorate la fel. Ochii păreau acoperiţi cu o pojghiţă semiopacă. Asta din cauză că văzuseră prea multe şi le crescuse o peliculă protectoare. Sau aşa i se părea lui Simon, în beţia lui. Uneori, un beţiv poate avea sclipiri de clarviziune, chiar dacă de obicei nu le ţine minte.

— Care-i problema, domnilor ofiţeri? întrebă Simon.

— Voi doi sunteţi arestaţi, spuse şeful lor.

— Sub ce acuzaţie? întrebă Chworktap cu o voce sonoră. Dar nu se uita la ei. Măsura distanţa până la navă. Simon şi animalele lui nu erau în stare să alerge. Oricum, câinele şi bufniţa erau deja reţinuţi; câţiva inşi îi băgau într-o cuşcă pe roţi. Simon nu i-ar fi părăsit niciodată.

— Acest bărbat este acuzat de cruzime fată de animale, spuse şeful. Tu eşti acuzată de părăsirea ilegală a stăpânului tău şi de furtul unei nave.

Chworktap ţâşni la atac. Mai târziu i-a spus lui Simon că intenţionase să ajungă la navă singură ca să-i gonească pe poliţişti până ce Simon îşi îmbarca animalele. Pe moment nu avea timp de explicaţii. Cu o lovitură dată cu muchia palmei în gât, un şut între picioare, degetele înfipte într-o burtă umflată

de băutură şi mâncare, alt șut în rotulă şi apoi un cot în gât, Chworktap scăpă şi o rupse la fugă. Şeful era însă un veteran care-şi pierdea rareori cumpătul. Ieşise din zona acelei activităţi febrile şi, în timp ce Chworktap fugea, prea repede pentru a fi prinsă, el îşi scoase revolverul. Chworktap căzu lovită de un glonţ în picior.

S-au formulat acuzaţii suplimentare. Opunerea la arestare şi lovirea unor ofiţeri erau fapte grave. Simon, deşi nu se mişcase în timpul măcelului sau al fugii, a fost acuzat de complicitate înaintea, în timpul şi după producerea faptei. Nu conta că nu avusese habar de intenţia lui Chworktap de a ataca şi că nu încercase să o ajute. A nu-i ajuta pe ofiţeri era acelaşi lucru cu susţinerea şi instigarea făptaşului.

După bandajarea rănii lui Chworktap, cei doi străini şi animalele lor au fost duşi la un tribunal de noapte, au stat patru minute în faţa unui judecător şi apoi au fost luaţi într-o călătorie lungă. La capătul ei au coborât din dubă în faţa unei clădiri imense. Construită din piatră şi ciment, avea zece etaje şi se întindea pe o milă pătrată. Era folosită mai mult pentru reţinerea celor care aşteptau să fie judecaţi. Au fost mânaţi înăuntru; Chworktap şchiopăta; li s-au luat amprentele, au fost fotografiaţi, dezbrăcaţi, trimişi la duş şi apoi duşi într-o cameră unde au fost supuşi unui control medical. Un doctor a sondat anusul, ca şi vaginul lui Chworktap căutând arme sau droguri ascunse. Apoi au fost duşi cu un ascensor la ultimul etaj şi băgaţi toţi patru într-o celulă. Era o cameră lată de trei metri, lungă de şapte şi ceva mai joasă de trei. Avea un pat confortabil, câteva fotolii gata să plesnească, o masă cu o vază cu flori proaspete, un frigider cu gustări reci, pâine, unt, bere, o chiuvetă şi un closet, un raft cu reviste şi cărţi în ediţii ieftine, un pick-up şi discuri, un radio şi un telefon.

„Nu-i rău”, îşi spuse Simon după ce uşa fu încuiată în spatele lui.

Patul era plin de purici, florile, alimentele şi berea erau din plastic, la robinete curgea numai apă rece, closetul avea tendinţa să se reverse, revistele şi cărţile aveau doar pagini albe, pick-up-ul şi radioul erau simple cutii goale, iar telefonul putea fi folosit doar în caz de urgenţă.

— Ce-i asta? îl întrebă Simon pe un gardian.

— Statul nu-şi poate permite lucrurile adevărate, răspunse

paznicul. Imitaţiile dau o aparenţă de confort şi de cămin; au menirea de a-ţi ridica moralul.

Societatea locală de prevenire a cruzimii faţă de animale îl acuzase pe Simon că şi-a transformat animalele în alcoolici. Stăpânul lui Chworktap, de pe Zelpst, încerca să obţină extrădarea ei.

— Pot să scap de condamnare, spuse Simon. Eu nu le-am dat niciun pahar animalelor. Stâlpii ăia de cafenea, beţivanii ăia sunt de vină.

— Eu pot să mă dezvinovăţesc în faţa instanţei în câteva minute, zise Chworktap. Arăta scârbită.

Nu avea nicio şansă să fie declarată nevinovată în privinţa rezistenţei opuse la arestare şi tentativei de fugă. Însă era sigură că putea cere circumstanţe atenuante, scăpând cu o condamnare uşoară sau cu suspendare.

— Dacă justiţia de aici este la fel de înceată ca cea de pe Pământ, zise Simon, va trebui să ne resemnăm să stăm în cloaca asta cel puţin o lună. Poate două.

În realitate, au fost zece ani.

Ar fi fost douăzeci, dacă Simon şi Chworktap n-ar fi reprezentat cazuri speciale.

Dopul care constipa activitatea tribunalelor avea, în esenţă, o singură cauză. Exista o lege care cerea ca un deţinut să fie complet reeducat înainte de a fi eliberat. Un al doilea motiv, aproape la fel de important ca primul, era stricta respectare a legilor. Pe Pământ, poliţia trecea cu vederea o mulţime de lucruri fiindcă nu le considera destul de importante. A aresta pe toţi cei care scuipau pe trotuar sau încălcau legile de circulaţie sau comiteau adultere ar fi însemnat să fie arestată toată populaţia. Nu existau destui poliţişti pentru asta şi, chiar dacă ar fi existat, n-ar fi făcut-o. S-ar fi împotmolit într-un noian de hârţogărie.

Însă goolgeasienii gândeau altfel. Ce rost au legile dacă nu sunt aplicate? Şi ce rost are aplicarea dacă cel care le încalcă scapă uşor? în plus, pentru ca acuzatul să fie protejat de sine însuşi, nimeni nu avea dreptul să se declare vinovat. Asta însemna ca şi cazurile de parcare nereglementară să fie judecate la tribunal.

Când Simon a fost băgat la închisoare, o optime din populaţie se afla în spatele gratiilor şi altă optime era compusă din

gardieni şi administraţie. Poliţia forma încă o optime. Impozitele erau enorme, pentru a se putea finanţa ministerul justiţiei şi instituţiile penale. Mai mult, dacă cineva nu-şi putea plăti impozitele (şi erau multe cazuri) îl băgau la închisoare. Cu cât erau mai mulţi cei închişi pentru că nu-şi plătiseră impozitele, cu atât povara care apăsa asupra celor de afară era mai grea.

— Se pare că totuşi sunt şi argumente în favoarea indiferenţei faţă de justiţie, spuse Simon.

Sistemul economic era deja împovărat în perioada arestării lui Simon. Iar până să-i vină termenul de judecată, economia a dat faliment. Asta din cauză că marile corporaţii îşi orientaseră industriile către închisori, unde puteau găsi mână de lucru ieftină. Industria penitenciarelor finanţase campaniile ambilor candidaţi la preşedinţie şi la senat pentru a se asigura că sistemul va rămâne în vigoare. Acest fapt a fost în cele din urmă dezvăluit iar preşedintele ales, cel în exerciţiu, şi mulţi din conducerea corporaţiilor au intrat la puşcărie. Dar şi noul preşedinte lua şpagă. Cel puţin, aşa credea toată lumea.

Între timp, Simon şi Chworktap nu se înţelegeau deloc. Cu excepţia orei de exerciţiu în curte, nu vorbeau niciodată cu altcineva. Pentru o pereche este foarte bine să stea împreună, singuri, în luna de miere. Dar dacă această situaţie se prelungeşte cu încă o săptămână, cei doi încep să se calce pe nervi. În plus, Simon trebuia să se consoleze cântând la banjo şi asta-i făcea pe Anubis să urle, iar bufniţei îi provoca diaree. Chworktap protesta vehement în legătură cu mizeria.

După trei ani a fost adusă acolo încă o pereche. Asta nu pentru că oficialităţilor le era milă de ei şi voiau să le ofere companie. Închisorile se aglomerau. În prima săptămână, Simon şi Chworktap au fost încântaţi. Aveau cu cine vorbi şi asta îmbunătăţea şi relaţia dintre ei. Apoi, cei doi, care se certau tot timpul între ei, au început să-i calce pe nervi. În plus, Sinwang şi Choopru t nu vorbeau decât despre sport, vânătoare, pescuit şi modă. Iar Sinwang suporta apropierea câinelui tot atât cât o putea suporta Chworktap pe cea a păsării.

După cinci ani, a mai fost introdusă o familie. Asta a redus tensiunea pentru un timp, chiar dacă înghesuiala a crescut. Nou-veniţii erau un bărbat, o femeie şi trei copii, de opt, cinci şi un an. Boodmed şi Shasha erau profesori la colegiu aşa că ar fi putut fi interesant de discutat cu ei. Dar Boodmed preda

electronica şi nu-l interesa nimic în afară de inginerie şi sex. Shasha era doctor în medicină. Ca şi soţul ei, n-o interesa decât profesiunea ei şi sexul şi nu citea decât reviste medicale şi un echivalent goolgean al lui *Reader's Digest*[26]*.* Cei trei copii ai lor erau total indisciplinaţi, ceea ce însemna că-i iritau pe toţi. În plus, lipsa izolării influenţa viaţa sexuală a tuturor.

O mizerie!

Simon era cel mai norocos deţinut. A descoperit că ceea ce fusese o obligaţie, acum constituia un avantaj. Se putea retrage în sine pentru a discuta cu strămoşii. Favoriţii lui erau: Ooloogoo, un semiom care trăise cu vreo două milioane de ani înainte de Cristos; Christopher Smart, poetul nebun din secolul al XVIII-lea; Li Po, poetul chinez din secolul al VIII-lea; Heraclit şi Diogene, filosofi greci din Antichitate. Nell Gwyn, amanta lui Charles al II-lea; Pierre l'Ivrogne[27], un bărbier francez din secolul al XVI-lea care avea un stoc inepuizabil de glume porcoase; Botticelli, pictorul italian din secolele al XIV-lea-al XV-lea; şi Apelles, pictorul grec din secolul al IV-lea î.e.n.

Botticelli a fost încântat când a văzut-o, cu ochii lui Simon, pe Chworktap. „Arată exact ca femeia care mi-a fost model pentru *Naşterea lui Venus",* spusese el. „Oare cum o chema? Oricum, era un model bun şi o bucăţică excelentă. Iar Chworktap este geamăna ei, doar că e mai înaltă, mai drăguţă şi mai bine clădită."

Apelles fusese marele pictor al Antichităţii. Tot el a fost cel care a pictat-o pe Afrodita Anadyomene, zeiţa dragostei ieşind din valuri. Pictura se pierduse din timpuri străvechi, dar Botticelli se ghidase după descrierea ei pentru realizarea tabloului său.

Simon le-a făcut cunoştinţă celor doi şi la început ei s-au înţeles bine, chiar dacă Apelles se uita cam de sus la Botticelli. Apelles era convins că niciun barbar italian nu ar putea vreodată să egaleze arta unui grec. Apoi, într-o zi, Simon şi-a proiectat în minte tabloul lui Botticelli, astfel ca Apelles să-l poată vedea. Pe Apelles l-a apucat furia şi a urlat că tabloul lui Botticelli nu semăna deloc cu al lui, originalul. Barbarul îi parodiase capodopera şi nici măcar nu ieşise o parodie bună. Compoziţia

---

[26] Revistă de format mic care prezintă recenzii şi fragmente din literatura contemporană (n. tr.).

[27] Beţivanul (lb. franc.) (n. tr.).

era atroce, desenul complet greşit, culorile o cârpăceală şi aşa mai departe.

Ambii pictori se retraseră îmbufnaţi în celulele lor.

Simon se simţi prost din cauza disputei, dar învăţă un lucru din ea. Dacă voia să scape un timp de predecesori, n-avea decât să provoace o dispută. Aşa proceda cu părinţii lui.

În copilărie, tatăl şi mama lui n-au prea avut de-a face cu el. Fusese crescut de un şir de guvernante, dintre care cele mai multe nu făceau mulţi purici deoarece mama lui bănuia că tatăl le seducea pe toate. Avea perfectă dreptate. Prin urmare, Simon nu avea o imagine clară a părinţilor. Era un orfan cu părinţi. Apoi, când a crescut şi şi-a făcut un nume ca muzician, l-au respins şi mai mult. Ei considerau că un cântăreţ la banjo reprezenta cea mai de jos formă de viaţă de pe planetă. Acum însă se supărau dacă vorbea cu alţi strămoşi și nu cu ei. Şi fiecare dintre ei se bosumfla dacă acorda atenţie celuilalt.

În realitate, urmăreau să pună stăpânire pe corpul său astfel încât să poată trăi cu adevărat. La fel ca strămoşii shaltoonienilor, vociferau cerând timp egal.

O dată ce a prins tehnica, n-a mai avut probleme. De câte ori unul dintre părinţi reuşea să-i înfrângă rezistenţa şi începea să urle la el, Simon deschidea uşa celuilalt.

— Treci la loc! Eu am fost aici mai înainte! striga mama sau tatăl său.

— Ba pe-a mătii, ţap bătrân şi desfrânat! Sau: Şterge-o, scroafă umflată!

— Eu am fost prima aici! Şi, în plus, sunt mama lui.

— Halal mamă! Ai făcut altceva decât să-l bruftuluieşti?

Şi tot așa.

Dacă scandalul lâncezea, Simon arunca o remarcă pentru a-l înteţi din nou.

Până la urmă, cei doi părăseau scena şi trânteau, la figurat, uşile celulelor în urma lor. Lui Simon îi plăcea situaţia asta. Le plătea pentru toate mizeriile îndurate de la ei pe vremuri.

Necazul cu această metodă era că-i provoca o durere de cap cumplită. Toate acele celule care fierbeau de furie făceau să-i crească tensiunea.

Poate, îşi spuse el, aşa se explicau migrenele. Erau produse de strămoşii care se certau unul cu altul.

Simon vorbise cu sute de regi şi generali, dar pe cei mai mulţi

îi găsea respingători. Dintre filosofi, numai Heraclit şi Diogene ofereau ceva de valoare.

Heraclit spusese: „Nu te poţi muia de două ori în acelaşi râu”, „Urcuşul este acelaşi cu coborâşul“ şi „Caracterul determină destinul”. Aceste trei cugetări erau mai valoroase decât sutele de volume masive ale lui Platon, D’Aquino, Kant, Hegel şi Grubwitz.

Diogene fusese cel care locuise într-un butoi. După ce cucerise lumea, Alexandru Cel Mare venise smerit în faţa lui Diogene şi-l întrebase dacă poate face ceva pentru el.

— Da, poţi să te dai la o parte, spusese Diogene. Îmi ţii umbră.

Însă restul „înţelepciunii” lor era mai mult o gargară superstiţioasă.

Ziua judecăţii lui Simon veni la sfârşitul celui de-al cincilea an de arest. Ar fi trebuit ca Chworktap să fie judecată în aceeaşi zi. Dar un funcţionar de la grefă făcuse o greşeală în scripte şi procesul ei a avut loc abia peste un an.

Bamhegruu, un procuror bătrân şi acrit, dar strălucit, formulă acuzaţiile. Pământeanul lăsase ca animalele sale să devină alcoolice, deşi ştia că sunt nişte necuvântătoare care nu se pot apăra singure. Era vinovat de complicitate la cruzime şi trebuia să suporte toate rigorile legii.

Avocatul lui Simon era tânărul şi strălucitul Repnosymar. El pledă pentru Simon, căci acesta nu avea voie să rostească niciun cuvânt. Legea spunea că un acuzat nu putea depune mărturie pentru sine. Era prea implicat emoţional pentru a fi un martor credibil şi putea minţi pentru a-şi scăpa pielea.

Repnosymar ţinu un discurs lung, spiritual, impresionant şi pasionat. Ar fi putut însă să-l reducă la vreo trei fraze şi probabil că ar fi fost mai bine. Simon se pomeni încuviinţând în câteva rânduri.

Esenţa era următoarea: animalele şi chiar unele maşini, au un anumit grad de liber arbitru. Clientul său, Călătorul prin Spaţiu, credea cu tărie că nu trebuie să intervină asupra liberului arbitru. Aşa că le permisese altora să ofere animalelor sale băutură, pe care ele o puteau refuza sau accepta. În plus, animalele domestice se plictisesc, probabil, destul de mult. Altfel de ce ar dormi atât de des, când nu se întâmplă nimic deosebit? Simon îngăduise ca animalele sale să fie anesteziate

cu alcool pentru a putea dormi mai mult şi a scăpa de plictiseală. Şi trebuia admis că atunci când erau bete, animalele păreau mulţumite.

Indiferent ce efecte favorabile ar fi putut avea pledoaria avocatului, ele se irosiră. Înainte ca Repnosymar să-şi poată trage concluziile, el a fost arestat. Cercetările dovediseră că Repnosymar şi detectivul lui particular, Laudpark, utilizaseră adesea mijloace ilegale pentru a-şi scăpa clienţii. Metodele lor includeau violarea de domiciliu, spargerea seifurilor, intimidarea şi mita, înregistrarea convorbirilor, răpirea şi minciuna.

Simon considera că acestea ar fi trebuit trecute cu vederea. Toţi clienţii lui Repnosymar fuseseră nevinovaţi. Ar fi fost băgaţi la răcoare dacă avocatul lor n-ar fi recurs la metode disperate. Desigur, până la urmă, ei au fost oricum închişi. Dar asta s-a făcut sub alte acuzaţii, de exemplu parcare neregulamentară, furt din magazine şi conducere în stare de ebrietate.

Judecătorul Ffresyj numi un tânăr abia ieşit de pe băncile şcolii de drept ca să continue apărarea lui Simon. Tânărul Radsieg rosti o pledoarie lungă şi înflăcărată, care îl ţinu treaz până şi pe judecător şi îi stabili reputaţia ca jurist de viitor. La sfârşit, juriul îl ovaţionă îndelung şi procurorul încercă să-l recruteze în echipa lui. Juriul se retrase pentru deliberare şi după zece minute prezentă verdictul.

Simon rămase trăsnit. L-au condamnat la închisoare pe viaţă pentru ambele acuzaţii, pedepsele urmând să se execute una după alta.

— Am crezut că vom câştiga, murmură el către Radsieg.

— Am câştigat o victorie morală şi asta contează, răspunse Radsieg. Toţi sunt de partea ta, dar e evident că eşti vinovat, aşa că juriul a trebuit să dea singurul verdict posibil. Dar nu-ţi face griji. Mă aştept ca datorită acestui caz să fie modificată legislaţia. Voi face recurs la instanţa superioară şi sunt sigur că legile după care ai fost judecat vor fi declarate neconstituţionale.

— Cât timp va dura asta? întrebă Simon.

— Vreo treizeci de ani, spuse Radsieg, vesel.

Simon îi trase un pumn în nas şi îl acuzară de atac şi lovire cu intenţia de ucidere. După ce şi-a şters sângele, Radsieg îi spuse să nu-şi facă griji. Îl va scăpa şi de această acuzaţie.

Dat fiind că trebuia să fie judecat pentru noua acuzaţie, îl

duseră înapoi în arestul preventiv în loc să fie trimis la un loc de executare a pedepsei.

— Sunt condamnat pe viaţă, trebuie să-mi petrec cel puţin zece mii de ani în puşcărie, îi spuse Simon lui Chworktap. Pot spune că-i o perspectivă sumbră, ce zici?

— O condamnare pe viaţă nu înseamnă nimic, zise Chworktap. Dacă eşti reeducat vei fi eliberat.

Asta nu-i dădu prea mult curaj lui Simon. Ce-i drept, fuseseră alocate fonduri imense pentru construirea unor colegii în care să se pregătească educatorii, dar preşedintele refuza să le cheltuiască. El susţinea că utilizarea lor va duce la inflaţie. În plus, banii erau necesari pentru angajarea mai multor poliţişti şi construirea unor închisori noi.

Simon ceru programul de reeducare. Găsindu-şi numele pe listă, starea lui de spirit, de obicei optimistă, se întunecă. Trebuia să treacă douăzeci de ani până să-i vină rândul la tratament.

Între timp, problemele din celula lui Simon se agravau. Shasha şi-a prins soţul făcându-i felul lui Sinwang sub pat. Chworktap şi Simon ştiau de legătură de mult timp, căci zgomotul îi împiedica să doarmă. Niciunul dintre ei nu le spusese nimic, însă ceruseră celor doi să fie mai discreţi. Nu voiau probleme. De aceea, Shasha îi bălăcări pe Sinwang şi pe Boodmed, însă pe Simon şi pe Chworktap îi atacă fizic. Părea să considere că trădarea cea mai gravă era faptul că nu i se spusese nimic despre afacere.

Gardienii intrară şi o traseră afară pe Shasha, lovită şi plină de sânge. Simon se ferise de ea, dar Chworktap îşi folosise tehnica de karate asupra ei. Era plină de resentimente faţă de Simon dar, cum se întâmplă de obicei, se descărcase asupra altuia.

Simon şi Chworktap fură acuzaţi de atac şi lovire cu intenţia de a ucide. Simon îşi ridică braţele când auzi asta.

— Este pentru a doua oară când nu fac altceva decât să evit violenţa şi sunt acuzat de complicitate. Dacă aş fi încercat să te opresc s-o loveşti pe Shasha, aş fi fost acuzat că te-am atacat pe tine.

— Goolgeasienii ţin foarte mult să suprime violenţa, spuse ea de parcă astfel ar fi justificat totul.

Procesul lui Chworktap fu la fel de mediatizat ca şi cel al lui

Simon, care citi despre el în ziar.

Radsieg, instruit de Chworktap, realiză o apărare strălucită.

— Onorată instanţă, doamnelor şi domnilor juraţi. Datorită noii legi destinate accelerării proceselor, apărarea şi acuzarea au dreptul doar la câte trei minute pentru pledoariile lor.

Judecătorul Ffresyj, care ţinea în mână un cronometru, spuse:

— Mai ai două minute.

— Argumentele clientei mele, simple dar irefutabile, sunt următoarele: jurisdicţia goolgeasiană privind extrădarea străinilor pe planetele lor natale se referă doar la femei şi bărbaţi. Clienta mea este un robot, deci un obiect neutru.

Pe de altă parte, legea spune că străinul trebuie trimis înapoi pe planeta lui *natală.* Clienta mea a fost făcută, nu născută, pe planeta Zelpst. Prin urmare nu are o planetă *natală.*

Toţi rămaseră şocaţi. Însă Bamhegruu, bătrânul vulpoi, îşi reveni repede.

— Onorată instanţă! Dacă Chworktap este un obiect neutru, de ce se referă distinsul meu coleg la ea ca fiind de gen feminin?

— Asta-i evident, spuse Radsieg.

— Exact ce vreau să spun. Chiar dacă este o maşină, a fost transformată în femeie. Şi acest aparat sexuat nu este un dispozitiv pur mecanic. Pot aduce martori care să declare că se bucură de actul sexual. Poate o maşină să facă asta?

— Da, dacă este echipată cu sex, spuse Radsieg.

Judecătorul îşi dădu deodată seama că uitase să oprească cronometrul.

— Acest caz a luat o întorsătură nouă, spuse el. Este nevoie de aprofundare. Şedinţa se suspendă pe termen nedefinit. Aduceţi acuzata în biroul meu unde o voi studia în detaliu.

Când Chworktap fu adusă din nou în celulă, Simon o întrebă:

— Ce s-a petrecut între tine şi judecător?

— Tu ce crezi?

— Toţi îmi răspund prin întrebări.

— Pot să spun un lucru: este un bătrânel cu adevărat viguros, zise Chworktap.

Înainte de a fi luată de acolo, îi şopti ceva lui Bamhegruu. A doua zi judecătorul fu arestat sub acuzaţia de mecanofilie, copulaţie cu o maşină. Ffresyj îl angajă pe Radsieg să-l apere şi strălucitul avocat susţinu că clientul său nu putea fi condamnat

până ce nu se dovedea că Chworktap este o maşină. Curtea Supremă de pe Goolgeas preluă studiul cazului. Între timp, lui Ffresyj i se refuză eliberarea pe cauţiune fiindcă a fost acuzat şi de adulter. Radsieg folosi acelaşi argument ca înainte. Dacă Chworktap era o maşină, cum putea judecătorul să comită adulter? Legea spunea clar că adulterul înseamnă copulaţie între doi adulţi necăsătoriţi.

Curtea Supremă luă în studiu şi acest caz. Între timp, Radsieg şi Bamhegruu fură arestaţi sub diferite acuzaţii. Fiind băgaţi în aceeaşi celulă cu judecătorul, se distrau toţi trei cu procese imaginare. Păreau pe deplin fericiţi, ceea ce îl duse pe Simon la concluzia că juriştii nu sunt interesaţi în spiritul, ci în mecanismul legii.

În timp ce aştepta decizia Curţii Supreme, Chworktap fu inculpată pentru opunerea la arestare, atac, lovire şi fugă de sub escortă.

Trecură douăzeci de ani. Cazurile lui Simon şi Chworktap erau încă nelămurite deoarece judecătorii de la Curtea Supremă îşi ispăşeau nişte sentinţe lungi, iar noii judecători erau mult în urmă cu lucrul. În cele din urmă, Simon îşi depăşi inhibiţiile datorate strămoşilor astfel că relaţiile sexuale cu Chworktap se ameliorară.

— Toţi sunt pasionaţi de filme deocheate şi e de înţeles, spuse Simon. Mă aşteptam la aşa ceva de la Ludovic al XIV-lea, dar nu de la Cotton Mather!

Cotton Mather (1663-1728) fusese un puritan din Boston, care promovase o religie depăşită chiar pentru acele timpuri. Majoritatea contemporanilor lui Simon şi-l imaginau (atunci când catadicseau să-şi amintească de el) ca pe un câine furios, suferind de turbare teologică. Era acuzat că provocase procesele vrăjitoarelor din Salem[28], dar de fapt a fost mai corect decât judecătorii, pe care i-a acuzat de spânzurarea unor fete nevinovate. Avea patima purităţii şi o dorinţă sinceră de a-i converti pe oameni la singura religie adevărată din lume. Publicase broşuri despre creştinarea sclavilor negri şi despre creşterea copiilor, deşi nu ştia prea multe nici despre negri nici despre copii. Şi nici despre creştinism, de fapt.

---

[28] Serie de procese religioase răsunătoare, desfăşurate între anii 1692-1693 în Salem, Massachusetts, în urma demascării unor „vrăjitori” de către nişte tinere aflate în transă (n. tr.).

La fel ca majoritatea oamenilor, nu era rău întru totul. Susţinuse vaccinarea contra vărsatului într-o vreme când toţi se împotriveau din cauză că era ceva nou. În casa lui a fost chiar aruncată o bombă, de către un adversar al vaccinării. Ben Franklin[29] îl simpatiza şi nu exista un judecător mai abil al caracterelor decât bătrânul Ben. Când nu se ocupa cu arderea vrăjitoarelor, Cotton distribuia hrană şi biblii deţinuţilor şi bătrânilor. Fusese un fanatic dar dorise mult ca America să fie o ţară curată şi cinstită. Desigur, fusese înfrânt, dar nimeni nu-i purta pică din cauza asta.

Pe Cotton îl pasionase şi sexul, dacă trei căsătorii şi cincisprezece copii înseamnă ceva. Simon însă nu se trăgea din niciunul dintre cei doi Mather care supravieţuiseră tatălui lor. Una dintre străbunicile lui fusese o servitoare neagră a lui Cotton, pe care el o răsturnase în pat, înfierbântat de predica pe care tocmai i-o ţinea. Trecerea bruscă de la religie la sex l-a surprins şi pe Cotton şi pe servitoare; deşi n-ar fi trebuit. Dar niciunul dintre ei n-a apucat să trăiască în vremurile mai recente, în care se ştia prea bine că sexul este cealaltă faţă a monedei care se numeşte religie.

Spre cinstea lui Cotton, el s-a considerat singurul vinovat pentru căderea ei şi a avut grijă ca mama şi copilul să aibă cele necesare, chiar şi într-un oraş aflat la o sută de mile depărtare.

Gândindu-se la asta, Simon îşi spuse că, în fond, nu era atât de neaşteptat faptul că pe Cotton îl amuzau filmele deocheate.

La capătul a treizeci de ani situaţia ajunse aşa cum prevăzuse Chworktap, aşa cum putea oricine să-şi dea seama – după eveniment – că era inevitabil. Întreaga populaţie, cu excepţia preşedintelui, se afla în puşcărie. Nimeni nu a fost declarat reeducat, căci educatorii fuseseră arestaţi. Pe lângă faptul că toţi în afară de unul îşi pierduseră cetăţenia, societatea funcţiona eficient. De fapt, situaţia economică era mai bună ca niciodată. Deşi hrana era simplă şi nu prea abundentă, nimeni nu făcea foamea. Deţinuţii care lucrau la ferme produceau destul. Gardienii, care erau tot deţinuţi, ţineau totul sub control. Fabricile, care foloseau mână de lucru ieftină, erau administrate de mandatari şi produceau haine de prost gust, dar acceptabile. Pe scurt, nimeni nu huzurea, dar nici nu suferea prea mult. Totul se împărţea, şi se împărţea egal, căci toţi prizonierii erau egali

[29] Benjamin Franklin (n. tr.).

în faţa legii.

Când mandatul preşedintelui era pe terminate, el se autonumi în postul de gardian-şef. Au existat proteste cum că numirea fusese pur politică, dar nu se prea putea face mare lucru. Nu exista alt preşedinte care să-l scoată în şuturi pe gardianul-şef şi, de fapt, nimeni care să-i poată lua locul.

— Foarte bine, dar cum scăpăm de aici? o întrebă Simon pe Chworktap.

— Am studiat cărţile de drept din bibliotecă, spuse ea. Juriştii care au făcut legile erau oarecum prolicşi, aşa cum mă aşteptam. Dar faptul că au tendinţa de a utiliza un limbaj supraîncărcat, în locul exprimărilor simple ne deschide o portiţă. Legea spune că o condamnare pe viaţă trebuie să se întindă pe intervalul natural de viaţă al deţinutului. Definiţia „intervalul natural” se bazează pe cazul de longevitate maximă înregistrat pe această planetă. Cel mai bătrân ins de pe planetă a murit la vârsta de o sută cincizeci şi şase de ani. Tot ce avem de făcut este să o depăşim.

Simon gemu, dar nu renunţă la speranţă. Când împlini o sută treizeci de ani de închisoare ceru gardianului-şef să-i redeschidă cazul. Gardianul, un descendent al celui dinainte, îi acceptă cererea. Simon se prezentă în faţa Curţii Supreme, cu toţii deţinuţi sau descendenţi ai lor, şi îşi expuse cazul. „Intervalul său natural de viaţă”, spuse el, fusese depăşit. Era pământean şi trebuia judecat după standardele pământene. Pe planeta lui nimeni nu trăise peste o sută treizeci de ani şi o putea dovedi.

Magistratul trimise o echipă de deţinuţi la cosmodrom, să aducă *Encyclopedia Terrica* de pe Hwang Ho. Le-a luat o groază de timp să găsească nava. Zborurile interplanetare fuseseră interzise cu vreo sută de ani în urmă. Între timp, pe toate navele de acolo se adunase praful şi deasupra crescuse iarbă. După ce a săpat o lună întreagă, echipa ajunse la Hwang Ho, intră şi se întoarse cu volumul căutat, Kismet-Loon.

Judecătorii se străduiră patru ani să înveţe chineza pentru a verifica faptul că Simon nu încerca să le tragă o ţeapă. Într-o dimineaţă înmiresmată de primăvară, Simon fu eliberat, îmbrăcat într-un costum nou şi cu zece dolari în buzunar. O dată cu el fură eliberaţi Anubis şi Atena, dar Chworktap rămase închisă. Nu putuse dovedi că are un „interval natural de viaţă”.

— Roboţii nu mor de bătrâneţe, spusese ea. Ei se uzează. Dar

nu-şi pierduse speranţa. În aceeaşi zi, Simon trecu cu nava prin zidul închisorii şi ea se căţără înăuntru.

— Hai să scăpăm de pe planeta asta împuţită! spuse ea.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine! replică Simon. Amândoi vorbeau prin colţul gurii, după obiceiul pârnăiaşilor bătrâni. Avea să mai treacă ceva timp până să scape de această deprindere.

Simon nu era prea vesel. Chworktap îi ceruse s-o ducă pe Zelpst şi s-o lase acolo.

— Te vor face din nou sclavă.

— Nu, spuse ea. Mă vei lăsa pe acoperişul castelului. Am să mă strecor pe lângă sistemele de alarmă, pe care le cunosc prea bine, şi poţi să pui rămăşag că stăpânul meu va afla curând cine este noul stăpân.

Cum între solitarii zelpstieni exista foarte puţină comunicare, ei nu aveau să afle niciodată că Chworktap îşi aruncase proprietarul în beci. Dar ea nu avea de gând să se îngroape în luxul de acolo.

— Voi organiza o mişcare subterană şi, în cele din urmă, o revoltă, spuse ea. Roboţii vor prelua comanda.

— Şi ce vei face cu oamenii?

— Îi voi pune să muncească pentru noi.

— Dar nu vrei libertate şi dreptate pentru toţi? întrebă el. Asta nu-i include şi pe foştii stăpâni?

— Libertate şi dreptate pentru toţi va fi sloganul meu, desigur. Dar asta doar pentru a-i atrage de partea noastră pe câţiva dintre oamenii mai liberali.

Simon păru îngrozit, dar nu în măsura în care ar fi fost cu o sută de ani în urmă. Văzuse prea multe în închisoare.

— Revoluţiile nu au niciodată de-a face cu libertatea și dreptatea, spuse ea. Este vorba de cine apucă ciolanul.

— Ce s-o fi întâmplat oare cu mica şi dulcea inocentă? Cea pe care am întâlnit-o pe Giffard? murmură el.

— N-am fost programată pentru inocenţă, replică ea. Şi, chiar dacă aş fi fost, experienţa m-ar fi deprogramat.

Simon o lăsă pe acoperişul castelului. O urmă pentru a o mai ruga o dată.

— Oare aşa să se termine? spuse el. Am crezut că ne vom iubi pe veci.

Chworktap începu să plângă şi-şi apăsă faţa pe pieptul lui

Simon. Acesta lăcrimă la rândul său.

— Dacă vei da peste vreo pereche care-şi închipuie că va ajunge în rai şi va trăi acolo veşnic ca bărbat şi femeie, povesteşte-i despre noi, spuse ea. Timpul corodează totul, inclusiv dragostea nemuritoare.

Se îndepărtă scâncind.

— Cel mai îngrozitor lucru este că te iubesc cu-adevărat. Chiar dacă nu te mai pot suporta, spuse ea.

— La fel şi eu, zise Simon, suflându-şi nasul. Tu nu eşti robot, Chworktap, ţine minte asta. Eşti o femeie adevărată. Poate singura pe care am întâlnit-o vreodată.

Prin asta voia să-i spună că era curajoasă şi inimoasă. Aceste trăsături îi deosebeau pe oamenii adevăraţi de cei artificiali. Adevărul, pe care şi el îl ştia, era că nu existau oameni artificiali; toţi erau reali, în sensul că mila şi curajul erau ponderate de egoism şi sete de răzbunare. Diferenţa între oameni consta în proporţiile în care se amestecau acestea.

— Într-o zi ai să devii un bărbat adevărat, îi spuse ea. Când vei acceptă realitatea.

— Ce e realitatea? zise Simon fără să mai aştepte răspuns.

Capitolul 20
Scăpat de la ananghie

Simon plânse mult în drum spre planeta următoare. Anubis scâncea. El era oglinda fidelă a stărilor stăpânului. În schimb, Atena arăta veselă, atât cât poate arăta o bufniţă. Era mulţumită că scăpase de Chworktap. Ea îi provoca nervozitate lui Chworktap, ceea ce o făcea să fie la rândul ei nervoasă, fapt care sporea nervozitatea lui Chworktap. Relaţia lor era numită în termeni ştiinţifici, feed-back negativ. La fel fusese şi relaţia dintre Simon şi Chworktap, dar ei preferau să o numească dragoste transformată în acreală. Simon nu o putea uita pe Chworktap. Se gândea adesea la ea şi cu cât trecea timpul, cu atât amintirile deveneau mai tandre. Era uşor să o iubească nefiind înghesuiţi douăzeci şi trei de ore pe zi într-o încăpere strâmtă.

Între timp, Simon colinda prin toată lumea, iar legenda Călătorului prin Spaţiu se răspândea. De multe ori îl preceda, astfel că ajungând pe o nouă planetă, se pomenea dintr-o dată

că este celebru. Asta nu-l deranja. Însemna tratament de vedetă, băuturi pe gratis şi apreciere fără rezerve a muzicii lui. De asemenea, femele de diverse soiuri, unele dintre ele cu şase picioare sau cu tentacule, erau dornice să se tăvălească cu el în pat.

Simon observă că, pe măsură ce pătrundea mai adânc în acea zonă din spaţiu, cu atât exista mai multă vitalitate sexuală. Toţi, inclusiv el, păreau îmbibaţi în desfrâu. Pământul îi lăsase impresia unei planete obsedate de sex, dar acum vedea că, prin comparaţie, pământenii păreau jugăniţi.

— De ce? o întrebă Simon într-o noapte pe Texth-Wat. Aceasta era ceva rotund, imens, cu şase utere care trebuia să fie fecundate pe rând ca să poată naşte. Totuşi avea o personalitate plăcută.

— Din cauza marilor bule albastre, dragule, răspunse ea. De câte ori una dintre ele trece prin galaxia noastră, stăm în pat câte o săptămână. Economia suferă ca dracu', dar nu poţi să le ai pe toate.

— Dacă ele vin dintr-un singur loc, spuse el, efectul lor trebuie să scadă pe măsură ce se îndepărtează de punctul de origine. Mă întreb dacă există viaţă pe planetele din celălalt capăt al universului?

— Nu ştiu, scumpule. N-ai terminat încă, nu?

Simon colindase deja prin spaţiu timp de trei mii de ani când a ajuns pe planeta Shonk. Îl arestară imediat ce a ieşit din navă şi îl duseră într-un loc pe lângă care o închisoare mexicană ar fi părut opulentă. A fost arestat şi condamnat fără judecată din moment ce vina lui era evidentă. Îl acuzau de exhibiţionism. Pe Shonk lumea umbla dezbrăcată, cu excepţia feţei. Aceasta era acoperită de măşti. Cum zona genitală nu diferea prea mult ca formă sau dimensiune şi nu putea fi folosită pentru a deosebi o persoană de alta, shonkienii considerau faţa ca zonă intimă. Shonkienii rezervau strălucirea chipului lor doar pentru ochii soţilor. Numeroşi bărbaţi şi femei îşi pierduseră reputaţia pentru totdeauna, din cauză că-şi descoperiseră din întâmplare faţa.

— Pe cât timp sunt condamnat? întrebă Simon după ce învăţase limba.

— Pe viaţă, răspunse temnicerul.

— Cât înseamnă asta?

Temnicerul păru amuzat, dar răspunse:

— Până mori. Mai vrei ceva?

— Speram că lungimea vieţii este definită prin lege, spuse Simon.

Cel puţin, avea o privelişte frumoasă printre zăbrele. În faţă se întindea un lac mare cu peşti zburători care sclipeau noaptea, mai departe erau munţi acoperiţi cu păduri şi flori multicolore, iar în spate se afla inevitabilul turn al celor din Clerun-Gowph. Însă după patru ani, farmecul peisajului a mai pălit.

Simon decise că va trebui să aştepte. Într-o zi, elementele naturii vor slăbi cărămizile şi cimentul care fixau gratiile. Atunci va trage de bare şi va fugi la navă. Un avantaj al nemuririi era că omul devenea foarte răbdător.

La sfârşitul celui de-al cincilea an, lângă lac coborî o navă. Simon ar fi trebuit să se bucure, căci exista oricând șansa să fie salvat de călători. Dar nu era. Această navă avea acea strălucire portocalie specială, care distingea navele de pe Hoonhor.

— O, o! gemu Simon. În cele din urmă tot m-au prins. Hoonhorii coborâră din navă. Aveau peste doi metri înălţime, pielea verde şi formă de cactuşi. Pe tot corpul le creşteau ţepi osoşi, lungi şi ascuţiţi ca acele de cactus. Din cauza lor, toată lumea îi privea pe hoonhori ca pe o rasă distantă, dar în realitate, lucrurile stăteau invers.

Indiferent de înfăţişarea lor, erau mai deştepţi decât Simon. Ei analizară situaţia şi decizând că era înţelept să se poarte ca localnicii, îşi acoperiră partea de sus cu măşti. Ceea ce shonkienii nu ştiau era că feţele lor se aflau în partea inferioară a corpului. Proeminenţele pe care shonkienii le considerau nasuri erau în realitate organe genitale, şi viceversa.

În ziua următoare, după ce hoonhorii discutară cu shonkienii, se înfăţişară la uşa lui Simon. Oficialităţile de pe Shonk se împodobiră cu mărgelele de sticlă pe care hoonhorii probabil că le dăduseră în schimbul lui Simon. Oficialii duhneau de asemenea a whisky ieftin. Simon fu escortat la navă, în faţa biroului comandantului.

— Cel puţin, nu se poate spune că nu v-am făcut să alergaţi, ticăloşilor, spuse Simon. Era hotărât să moară ca un pământean, cel puţin teoretic. Demn şi sfidător.

— Ce tot vorbeşti acolo? întrebă comandantul.

— M-ai prins, până la urmă.

— Nu ştiu cum puteam să te prindem din moment ce nu te urmăream.

Simon rămase uimit. Nu mai ştia ce să spună.

— Ia loc, îl îndemnă comandantul. Îţi ofer o băutură şi un trabuc.

— Prefer să stau în picioare, răspunse Simon, însă fără să explice de ce.

— Ne-am bucurat să găsim un pământean în colţul ăsta uitat de lume. Credeam că pământenii au fost exterminaţi.

— Ştiaţi voi ceva, spuse Simon.

Comandantul deveni verde-închis. Probabil că se îmbujorase.

— Noi, hoonhorii, ne simţim de mult timp vinovaţi şi ne e ruşine pentru ce le-am făcut pământenilor, zise el. Deşi acum Pământul este o planetă frumoasă şi curată, ceea ce nu ar fi fost dacă n-am fi intervenit noi. Dar asta-i vina strămoşilor mei şi nu putem fi traşi la răspundere pentru faptele lor. Însă ne exprimăm scuzele noastre sincere. Şi am dori să ştim ce am putea face pentru tine. Îţi datorăm mult.

— Este puţin cam târziu pentru a mai drege ceva, zise Simon. Dar cred că mă puteţi ajuta. Dacă îmi veţi spune unde se află Clerun-Gowph, voi şterge totul cu buretele.

— Ăsta nu-i niciun secret, zise comandantul. Cel puţin, nu pentru noi. Dacă nu ţi-ar fi fost aşa frică de noi, te-am fi scutit de trei mii de ani de căutări.

— Timpul s-a scurs repede, spuse Simon. O.K. Unde este?

Comandantul îi arătă o hartă cerească şi însemnă cu un X destinaţia.

— Bagă asta în calculator şi te va duce direct acolo.

— Mulţumesc, zise Simon. Aţi fost vreodată acolo?

— N-am fost şi nici nu vom ajunge, spuse comandantul. E în afara domeniului, tabu, zonă interzisă. Cu multe milenii în urmă, una dintre navele noastre a ajuns acolo. Nu ştiu ce s-a întâmplat, căci informaţia a fost trecută la secret. Dar după ce s-a primit raportul de pe navă, autorităţile au dat dispoziţie ca toate navele să stea la distanţă de acel sector al spaţiului. Am auzit nişte zvonuri ciudate despre ce au păţit exploratorii şi, adevărate sau nu, sunt suficiente ca să mă determine să-mi înăbuş curiozitatea.

— Lucruri urâte?

— Destul de urâte.

— Poate că cel mai groaznic dintre ele a fost că pe Clerun-Gowph se ştia răspunsul la întrebarea fundamentală.

— Te las pe tine să afli.

Capitolul 21
Capătul drumului

„Cineva va găsi un mod de a scoate un profit din orice.” Era un citat dintr-un roman al lui Somers, *Marea Sargasselor din Spaţiu.* Nava fără combustibil a lui John Clayter este absorbită într-un vârtej al spaţiului, o stranie malformaţie a coordonatelor spaţiu-timp aflată în apropiere de marginea universului. Tot ce pluteşte liber în cosmos este dus în cele din urmă de curent în această direcţie. Clayter nu se miră să găsească epave ale unor nave, gunoaie şi comete obosite învârtindu-se pe acolo. Dar este uimit să constate că acolo şi gândurile sfârşesc. Gândurile sunt radiaţii electrice, astfel că şi ele se propagă ca şi gravitaţia, împrăştiindu-se prin univers. Marea Sargasselor are proprietatea deosebită de a le amplifica, iar John Clayter aproape că înnebuneşte fiind bombardat de gânduri. Trivialitatea celor mai multe îl face să se gândească la sinucidere şi, cum ideea sinuciderii este de asemenea amplificată şi reflectată asupra lui, ca un ecou, trebuie să scape repede de acolo, sau să moară.

Este salvat când dă peste o navă de pe Kripgac. Rasa aceea se ocupă cu salvarea gândurilor, recondiţionarea şi revânzarea lor. Cel mai bun client al lor este Pământul.

Simon îşi aminti de povestea asta când ajunse la penultima lui staţie. Era o planetă ai cărei locuitori se aflau încă în Paleolitic. Ei fuseseră înrobiţi şi exploataţi de un neam de pe o galaxie îndepărtată, felckorleerii. Aceştia îi mânau pe aborigenii cu aspect de canguri în ţarcuri şi-i băgau în igluuri din fier. Pereţii igluurilor erau căptuşiţi cu materiale organice, mai ales fân şi părul pe care felckorleerii îl rădeau de pe captivii lor. După o săptămână de şedere în igluuri, aborigenii erau înghesuiţi într-o navă spaţială. Sărmanii nativi radiau atunci o aură albastră şi cei care-i capturaseră evitau să-i atingă direct. Îi mânau cu prăjini lungi de trei metri.

Simon urmări cum trei nave pline cu localnici decolează către o direcţie necunoscută.

— Ce faceţi cu ei? îl întrebă pe un felckorleer.

— Scoatem şi noi un ban, zise arătarea.

Îi spuse că marile bule albastre conţineau energie sexuală. Fiind atât de dense, nediluate încă de distanţa faţă de punctul de origine, conţineau o tensiune sexuală formidabilă. Aceasta trecea prin metal, dar materialele organice o absorbeau. Igluurile erau destinate să concentreze energia bulelor. Aborigenii închişi acolo absorbeau tensiunea.

— Apoi îi transportăm în celălalt capăt al universului, continuă mândru felckorleerul. Rasele de acolo au impulsuri sexuale foarte slabe deoarece prind doar ultimele pâlpâiri ale bulelor. Astfel că le asigurăm un serviciu foarte util. Le vindem cioroii pe care i-am umplut cu materia albastră şi ei îi îmbrăţişează. Materia albastră e ca electricitatea, se scurge spre zonele cu potenţial mai scăzut. Şi clienţii noştri, cu potenţial scăzut, primesc o încărcătură mare de sex. Cel puţin, pentru un timp.

— Ce se întâmplă cu aborigenii? întrebă Simon.

— Mor. Se pare că materia albastră este însăşi esenţa vieţii. Când sunt îmbrăţişaţi de client îşi pierd şi ultima fărâmă de energie. Păcat. Dacă ar fi supravieţuit, am fi putut să-i aducem din nou aici, să-i reîncărcăm. Dar nu ducem lipsă de purtători. Ei se prăsesc ca nebunii.

— Nu vă mustră niciodată conştiinţa? întrebă Simon.

Felckorleerul păru surprins.

— De ce? La ce folosesc aici localnicii? Ei nu fac nimic. Vezi şi singur că sunt necivilizaţi.

Dacă Simon ar fi fost John Clayter, i-ar fi salvat pe aborigeni şi i-ar fi dat pe felckorleeri pe mâna Poliţiei Intergalactice. Dar nu putea face nimic. Şi dacă protesta, s-ar fi putut pomeni la rândul lui într-un iglu.

Părăsi planeta într-o dispoziţie proastă. Dar avea un optimism funciar, genetic. A doua zi era vesel. Se poate ca motivul schimbării să fi fost nerăbdarea de a ajunge pe Clerun-Gowph. Se deplasa cu viteza maximă, chiar dacă zgomotele produse la 69X erau aproape insuportabile. În a patra zi văzu steaua dorită chiar în faţă, sclipind din dosul bulelor albastre. Peste trei minute încetini şi zgomotul se stinse. Se apropia de planetă cu cincizeci de mii de mile pe oră în timp ce inima îi bătea de teamă şi bucurie.

Clerun-Gowph era imensă. Avea formă de haltere, fiind vorba în realitate de două planete legate printr-un ax. Fiecare avea

dimensiunea planetei Jupiter, care are un diametru de 88.700 mile la ecuator faţă de cele 7929 mile ale Terrei. Asta-l îngrijora pe Simon, căci o gravitaţie atât de mare l-ar fi aplatizat ca pe un lichid turnat într-o farfurie. Dar calculatorul l-a asigurat că gravitaţia nu era mai mare ca pe Pământ. Asta însemna că cele două planete şi axul lor erau goale. S-a dovedit că avea dreptate. Cei de pe Clerun-Gowph scoseseră miezul metalic al planetei lor şi construiseră altă planetă din el. Această anexă găzduia cel mai mare calculator din lume. Mai conţinea şi uzinele unde erau produse bulele albastre, care se ridicau prin milioane de găuri.

Cele două planete se roteau în jurul axei lor longitudinale şi, de asemenea, în jurul unui centru comun de greutate aflat în axul de legătură. O atmosferă în formă de haltere acoperea planetele şi deasupra ei se afla o pătură groasă de materie albastră.

Simon se apropie cu Hwang Ho de planeta originală, singura care avea sol şi apă. Coborî cu viteză minimă prin pătura albastră, apoi prin aer. Avu o erecţie enormă şi dureri de testicule la coborâre, dar simptomele dispărură după ce trecu de stratul albastru. Îndreptă nava spre cel mai mare oraş şi după câteva minute se afla destul de aproape ca să-i poată vedea pe localnici. Arătau ca nişte libărci uriaşe.

Lângă clădirea cea mai mare se afla o pajişte întinsă. Aceasta era înconjurată de mii de localnici şi pe margine se afla o orchestră care cânta la nişte instrumente ciudate. Simon se întrebă pe cine cinsteau şi abia când ajunse la şapte metri de sol îşi dădu seama. Se adunaseră ca să-l salute. Asta îl înspăimântă. De unde ştiuseră ei că se apropia? însemna că sunt cu adevărat foarte înţelepţi şi clarvăzători dacă-i putuseră anticipa vizita.

În clipa următoare se sperie şi mai tare. Motorul de 69X, care la această viteză redusă nu scotea niciun sunet, scrâşni. Simon, câinele şi bufnita săriră în sus. Scrâşnetul urcă până la o intensitate asurzitoare, apoi muri brusc. În acelaşi moment, nava se prăbuşi.

Simon se trezi imediat. Piciorul stâng şi banjoul erau sfărâmate. Anubis îl lingea pe obraz; Atena zbura prin jur ţipând; trapa era deschisă; un chip hidos, numai ochi cu faţete multiple, mandibule şi antene, privea înăuntru. Simon încercă să se ridice

în capul oaselor ca să salute arătarea, dar durerea îl făcu să leşine din nou.

Când se trezi a doua oară, se afla într-un pat imens, într-o clădire care era evident un spital. De data asta nu-l mai durea nimic. Izbuti chiar să se ridice şi să se plimbe ca de obicei. Asta l-a uimit, aşa că o întrebă pe asistentă cum îi fusese prins piciorul. Rămase şi mai uimit când libarcoida îi răspunse în engleză.

— Ţi-am injectat în spărtură un adeziv cu priză rapidă, spuse arătarea. Ce-i aşa uimitor?

— Păi, cum de ştii englezeşte? întrebă Simon. A mai trecut pe aici vreun pământean?

— Câţiva dintre noi au învăţat engleza când am aflat că vii.

— Cum aţi aflat? întrebă Simon.

— Informaţia se afla în memoria calculatorului. Era acolo de câteva miliarde de ani, dar noi nu ştiam până ce nu ne-a spus Bingo, acum câteva zile.

Se părea că Bingo era şef peste Clerun-Gowph. Ajunsese la poziţia sa în virtutea vârstei.

În fond este aproape la fel de bătrân ca universul, spuse asistenta. Și dă-mi voie să mă prezint. Mă cheamă Gviirl.

— Păcat că primirea a fost stricată de accident, zise Simon.

— N-a fost un accident, spuse Gviirl. Cel puţin, nu din punctul nostru de vedere.

— Vrei să spui că ştiaţi de prăbuşirea mea? întrebă Simon, holbându-se.

— O, da!

— Atunci de ce n-aţi făcut ceva ca să o împiedicaţi?

— Păi, nu ştiam exact când te vor lăsa motoarele. Bingo ştia, dar n-a vrut să ne spună. A spus că s-ar duce tot farmecul. Aşa că s-au mizat mulţi bani pe tine. Eu am pariat patru la unu că te vei prăbuşi de la vreo şapte metri. Am câştigat ceva bănet.

— Pui de lele! făcu Simon. Nu mă refeream la tine! Este doar o exclamaţie de pe Pământ. Dar cum se face că voi, cea mai avansată rasă din univers, vă amuzaţi cu o preocupare atât de primitivă cum sunt pariurile?

— Ajută la trecerea timpului, spuse Gviirl.

Simon rămase tăcut. Gviirl îi înmână un pahar cu un lichid auriu, înspumat. Simon îl bău şi spuse:

— E cea mai bună bere din câte am băut.

— Desigur, spuse Gviirl.

Atunci îşi dădu seama Simon că Anubis şi Atena se ascundeau sub pat. Nu-i învinuia, deşi ar fi trebuit să se fi obişnuit deja cu fiinţe cu aspect monstruos. Gviirl era mare cât un elefant african. Avea patru picioare groase ca de elefant, care-i suportau greutatea imensă. Braţele, care se terminau cu câte şase degete la fiecare mână, au fost probabil picioare într-o fază de evoluţie anterioară. Avea un cap mare, cu creştetul înalt şi conţinea, după spusele ei, un creier de două ori mai mare decât al lui Simon. Desigur, era prea grea ca să poată zbura, dar avea nişte rudimente de aripi. Aripile aveau culoarea levănţicăi, cu marginile roşu-aprins. Trunchiul era închis într-un schelet extern, o cochilie chitinoasă dură, vărgată ca o zebră. Partea de dedesubt era deschisă, ca să permită plămânilor să se umfle. Simon o întrebă cum de era în stare să vorbească o engleză atât de desăvârşită. Dat fiind că n-avea o cavitate bucală ca a oamenilor, pronunţia ar fi trebuit să fie cel puţin ciudată.

— Bătrânul Bingo mi-a potrivit un dispozitiv care converteşte pronunţia mea în sunete englezeşti, spuse ea. Mai ai întrebări?

— Da, de ce au cedat motoarele mele?

— Zgomotul pe care l-ai auzit? întrebă ea. Asta a fost ultima stea care şi-a dat sufletul…

— Vrei să spui că?… făcu Simon uimit.

— Da. Abia ai reuşit să ajungi. Sorii universului tridimensional au fost secătuiţi de energia lor. Nu mai există energie pentru propulsiile de tip 69X.

— M-am împotmolit aici!

— Mă tem că da. S-a terminat cu călătoriile interstelare pentru tine şi, de fapt, pentru toată lumea.

— Nu-mi pasă, dacă pot afla răspuns la întrebarea mea, zise Simon.

— Sigur, chiar fără să transpiri prea tare, replică Gviirl. Apropo, ţi-aş sugera să faci vreo trei duşuri pe zi. Voi, oamenii, nu aveţi un miros prea plăcut, să ştii.

Gviirl nu voia să-l supere. Făcea doar o constatare. Era condescendentă, dar într-un fel plăcut. În fond, avea un milion de ani şi nu i se putea cere să-l trateze pe Simon decât ca pe un copil oarecum întârziat. Pe Simon nu-l deranja această atitudine, dar îi părea bine că-i are prin preajmă pe Anubis şi Atena. Nu numai că-l împiedicau să se simtă îngrozitor de singur, dar avea

şi la cine să privească de sus.

Gviirl îl luă la plimbare pe Simon. Vizitară muzee, biblioteca, reţeaua de apă şi luară masa cu nişte demnitari mai mărunţi.

— Cum îţi place? îl întrebă Gviirl la urmă.

— Foarte impresionant, spuse el.

— Mâine îl vei întâlni pe Bingo. Este pe moarte, dar îţi acordă o audientă.

— Crezi că are răspuns la întrebarea mea? se interesă Simon.

— Dacă poate cineva să-ţi răspundă, el este acela, zise ea. E singurul supravieţuitor dintre fiinţele create de Acela.

Cei de pe Clerun-Gowph îl numeau pe Creator Acela, deoarece Creatorul nu avea sex, evident.

— S-a plimbat şi a vorbit cu Acela? întrebă Simon. Atunci sigur pe el îl caut!

În dimineaţa următoare, după un mic dejun şi un duş, Simon o urmă pe Gviirl pe străzile care duceau către Marea Casă. Anubis şi Atena refuzaseră să iasă de sub pat, cu toate insistenţele lui. Presupuse că, fiind bune medii, ele simţeau prezenţa principiului esenţial. Probabil că o parte din acesta se impregnase în Bingo în timpul îndelungatei lui convieţuiri cu Creatorul. Simon nu-i condamna pentru frica lor. Şi lui îi era frică.

Marea Casă se afla în vârful unui munte. Era cea mai veche clădire din univers şi asta se cunoştea.

— Acela a locuit acolo când a început să construiască Clerun-Gowph, spuse Gviirl.

— Şi acum unde este? întrebă Simon.

— A ieşit într-o zi să ia masa în oraş şi nu s-a mai întors niciodată, răspunse ea. Va trebui să-l întrebi pe Bingo de ce.

Ea îl conduse pe scări şi printr-o poartă impunătoare, apoi prin holuri care se întindeau mile în şir şi aveau plafoane înalte de jumătate de milă. Însă camera lui Bingo era mică şi intimă, cu covoare groase şi un foc puternic în cămin. El şedea tolănit pe un morman de pături, înconjurat de perne. Lângă el se aflau o cană de bere şi o fotografie mare, înrămată.

Bingo era o libarcă bătrână, căruntă, care pe moment părea să doarmă. Simon profită de prilej ca să se uite la poză. Era fotografia unui nor albastru.

— Ce înseamnă inscripţia de dedesubt? o întrebă el pe Gviirl.

— Lui Bingo, cu cele mai bune urări, de la Acela.

Gviirl tuşi tare de câteva ori şi după un timp, pleoapele lui

Bingo clipiră şi se deschiseră.

— Pământeanul, Preavenerabile, spuse Gviirl.

— A, da, mica făptură venită de departe cu nişte întrebări, spuse Bingo. Bine, fiule, ia loc. Simte-te ca acasă. Ia o bere.

— Vă mulţumesc, Preavenerabile, spuse Simon. Iau berea, dar prefer să stau în picioare.

Bingo izbucni într-un râs care degeneră într-un acces de tuse. După ce-şi reveni, sorbi din bere. Apoi spuse:

— A trebuit să treacă trei mii de ani până să ajungi aici pentru o chestiune de câteva minute. Te admir pentru asta, ochiosule. De fapt, asta m-a ţinut în viaţă. M-am târât doar pentru această întâlnire.

— Asta-i foarte măgulitor, Preavenerabile, zise Simon. Însă, înainte de a pune întrebarea fundamentală, aş dori să lămuresc câteva lucruri mai mărunte. Gviirl îmi spune că Acela a creat Clerun-Gowph. Dar că toată viaţa din restul universului a fost creată de neamul vostru.

— Gviirl este tinerică şi are obiceiul să se exprime imprecis, zise Bingo. N-ar fi trebuit să spună că am *creat* viaţa. Ar fi trebuit să spună că noi suntem *răspunzători* pentru existenţa vieţii prin alte părţi.

— Şi cum vine asta? întrebă Simon.

— Păi, în urmă cu multe miliarde de ani, am început o explorare ştiinţifică a tuturor planetelor din univers. Întâi am trimis misiuni de recunoaştere. Acestea n-au găsit nicăieri vreun semn de viaţă. Dar ne interesa geologia şi toate chestiile astea. Aşa că am trimis expediţii ştiinţifice. Echipele au construit baze, turnurile peste care ai dat, fără îndoială. Au stat mult timp pe acele planete, cel puţin din punctul vostru de vedere efemer. Îşi aruncau gunoaiele şi excrementele în densele mări primitive de pe lângă turnuri. Dejecţiile lor conţineau microbi şi viruşi care au prosperat în acele mări. Au început să evolueze spre forme superioare, astfel că savanţii au rămas pe acolo să le urmărească evoluţia.

Se opri să mai bea o bere şi urmă:

— Viaţa pe aceste planete a fost un accident.

Simon era şocat. Se afla la capătul unui proces care începuse de la rahatul de libarcă.

— Este o origine la fel de bună ca oricare alta, zise Bingo, de parcă i-ar fi citit gândurile.

După o lungă tăcere, Simon spuse:

— De ce nu există turnuri pe planetele din galaxia mea?

— Viaţa acolo nu arăta foarte promiţător, răspunse Bingo. Simon roşi. Gviirl chicoti. Bingo izbucni în hohote de râs, plesnindu-se peste coapsele dinainte. Râsul i se transformă în gemete şi tuse, iar Gviirl fu nevoită să-i bată pe spate şi să-i toarne bere pe gât.

Bingo îşi şterse lacrimile şi spuse:

— A fost doar o glumă, fiule. Adevărul este că am fost rechemaţi înainte de a apuca să construim vreo bază acolo.

Motivul e următorul: construisem imensul calculator şi-i băgasem în memorie toate datele necesare. A durat un milion de ani ca să facem asta şi ca datele să fie asimilate. Apoi a început să ofere răspunsuri. Atunci nu mai aveam niciun motiv ca să mai continuăm cercetările. Nu trebuia decât să întrebăm şi calculatorul ne spunea ce vom găsi, înainte de a mai studia un loc. Aşa că toţi ai noştri şi-au făcut bagajele şi au plecat acasă.

— Nu înţeleg, zise Simon.

— Păi, uite cum e, fiule. Ştiam de trei miliarde de ani că un biped cântăreţ la banjo, cu aspect respingător dar patetic, pe nume Simon Wagstaff, va apărea în faţa mea exact la ora 10:32 în dimineaţa zilei de 1 Aprilie 8.120.006.000 D.C., după cronologia terestră. D.C. Înseamnă După Creaţie. Bipedul îmi va pune câteva întrebări, iar eu îi voi da răspunsurile.

— Cum puteaţi şti asta? întrebă Simon.

— Nu-i mare lucru, zise Bingo. O dată ce universul a căpătat o anumită structură, totul urmează să se desfăşoare în mod previzibil. Este ca o bilă de popice care se rostogoleşte prin jgheabul de revenire.

— Cred că mă voi aşeza puţin, spuse Simon. Mi-aş dori şi o pernă. Mulţumesc, Gviirl. Dar, Preavenerabile, cum este cu Şansa?

— Nu există aşa ceva. Ceea ce pare Şansă este doar ignoranţă din partea celui în cauză. Dacă ar şti destul, ar vedea că lucrurile nu s-ar fi putut petrece altminteri.

— Tot nu înţeleg, zise Simon.

— Eşti puţin mai lent la circuitele mintale, fiule, spuse Bingo. Hai, mai ia o bere. Eşti palid. Ţi-am spus că până când calculatorul a început să funcţioneze, procedam şi noi ca toţi ceilalţi. Orbi din cauza ignoranţei. Dar o dată ce au început să

apară previziunile, am ştiut nu numai tot ce se întâmplase, dar şi ce avea să se petreacă. Aş putea să-ţi spun cu precizie în ce moment voi muri. Dar nu o voi face deoarece nici eu nu ştiu. Prefer să rămân ignorant. Nu e amuzant să ştii totul. Bătrânul Acela o constatase singur.

— Pot să mai iau o bere? întrebă Simon.

— Sigur. E în preţ. Bea.

— Ce-i cu Acela? De unde a venit?

— Aceste informaţii nu sunt în calculator, spuse Bingo.

Rămase mult timp tăcut şi în cele din urmă pleoapele i se închiseră şi începu să sforăie. Gviirl tuşi tare şi el îşi ridică pleoapele. Simon privi la ochii imenşi, injectaţi.

— Unde rămăsesem? A, da. Se poate ca Acela să-mi fi spus de unde venea, cu ce se ocupase înainte de a crea universul. Dar asta a fost demult şi nu-mi aduc aminte acum. În cazul în care chiar mi-a spus ceva. Oricum, ce contează? Informaţia asta nu va influenţa ceea ce o să mi se întâmple şi ăsta-i singurul lucru de care-mi pasă cu adevărat.

— La naiba, atunci! făcu Simon, tremurând de disperare şi indignare. Ce vi se va întâmpla?

— O, voi muri şi trupul meu îmbălsămat va fi expus timp de un milion de ani. Apoi se va fărâma. Asta va fi. Gata cu al dumneavoastră preasupus. Nu există vreo viaţă de apoi. Asta o ştiu. Este unul dintre lucrurile de care îmi amintesc că mi le-a spus. Făcu o pauză şi adăugă: Aşa cred.

— Atunci, de ce ne-a creat? strigă Simon.

— Priveşte universul. Evident, a fost făcut de un savant, altfel n-ar constitui subiect de analiză ştiinţifică. Universul nostru şi toate celelalte pe care le-a creat sunt experimente ştiinţifice. Acela e omniscient. Însă, numai pentru ca lucrurile să fie mai interesante, fiind şi omnipotent, îşi blochează o parte a minţit. Astfel că nu ştie ce se va întâmpla.

Cred că ăsta-i motivul pentru care Acela nu s-a întors după prânz. Şi-a şters din minte amintirea propriei sale creaţii, astfel că nici măcar n-a mai ştiut că trebuia să revină pentru o întâlnire importantă cu mine. Am auzit zvonuri cum că ar fi fost văzut învârtindu-se prin oraş şi cu un aer oarecum dezorientat. Singurul care ştie pe unde se află acum este Acela, şi poate că nici Acela nu ştie. Poate. Oricum, în orice univers s-ar afla, când acest univers se va transforma într-un glob incandescent,

probabil că va băga capul ca să vadă cum au ieşit lucrurile.

Simon se sculă în picioare şi urlă:

— Dar de ce? De ce? De ce? Acela nu ştia ce chin şi durere va produce sextilioanelor de fiinţe? Şi totul degeaba?

— Ba da, spuse Bingo.

— Dar de ce? strigă Simon Wagstaff. De ce? De ce? De ce?

Bătrânul bău o bere, râgâi şi spuse:

— De ce nu?